SHARON PHILLIPS

Abisul

Traducerea si adaptarea în limba română

de ADINA CĂLIN

ALCRIS M-94

Capitolul 1

-Trebuia să fi venit, Luce! Filmul a fost grozav, iar Dean Parr e un actor absolut minunat! Cel mai bun pe care l-am văzut!

Luce Laurenson zâmbi şi se ridică să închidă televizorul.

-A fost la fel de bun pe cât se presupune că a fost piesa? A fost apreciată şi s-a jucat mult timp, nu-i aşa?

Cea mai înaltă dintre femeile care intraseră în sufrageria apartamentului, unde locuiau împreună, surâse şi se trânti pe un scaun ca să-şi scoată pantofii.

-Jocul actorilor a fost extraordinar, iar Teresa are dreptate, Dean Parr a fost eroul ideal.

Zâmbi şi, aruncându-i o privire prietenei ei, adăugă:

-A murit cu foarte mult talent şi Teresa a plâns în hohote. Să stai lângă ea la un film trist, e ca şi cum ai sta lângă o familie de balene care stropesc.

Teresa Halliday zâmbi şi, fără să-i fie ruşine de ce făcuse, adăugă:

-Chiar şi tu aveai lacrimi în ochi, Faith, aşa că nu mai face pe dura. Cred că a plâns toată lumea. A fost ca o piesă de teatru grecească sau ca una dintre tragediile lui Shakespeare. Am văzut chiar şi câţiva bărbaţi uitându-se pe furiş în jurul lor, în timp ce-şi suflau nasul.

- Exact ceea ce trebuia într-o seară de sâmbătă caldă, de primăvară din Whangarei.

Luce Laurenson era englezoiacă, iar replica ei sună tăios în comparaţie cu felul domol de a vorbi al colegelor ei neozeelandeze. Avea trăsăturile şi caracteristicile specifice englezilor, sau mai bine spus, ale nordicilor; părul argintiu, iar ochii de un albastru cenuşiu, o nuanţă ce se întâlnea atât de rar la antipozi. Umbriţi de gene şi sprâncene întunecate, reprezentau punctul de atracţie al unei feţe care, deşi nu era dintre cele mai frumoase, avea totuşi ceva irezistibil de atrăgător; paloarea feţei era scoasă în evidenţă de buze perfect conturate. In timp ce făcea cafeaua, mişcându-se graţios prin mica bucătărioară, surâdea, ascultând discuţia celor două colege de apartament. Nu era prima oară când se gândea cât de norocoasă era că împărţea apartamentul cu aceste două femei; blânda şi practica Faith şi mult mai vioaia Teresa, care preţuia cu înflăcărare viaţa şi avea un simţ al umorului foarte dezvoltat.

- Imi pare bine că v-aţi distrat, spuse Luce, aducând cănile. Cine a scris scenariul?

- Special m-am uitat, răspunse Faith. A fost tipul care a scris şi piesa de teatru, Conn Ramsay.

Luce se încruntă, urmărind o amintire înceţoşată.

- Conn Ramsay? murmură ea. îmi.. .numele îmi pare cunoscut.

Colegele ei evitară s-o privească sau să se uite una la alta. O clipă
mai târziu, Faith îşi luă cafeaua şi continuă:

- Bineînţeles, e celebru. A scris o piesă de teatru a cărei acţiune se desfăşura în Evul Mediu, despre nişte leproşi. Au

dat-o şi la televizor, ţi-aduci aminte?

- Mi-aduc aminte, răspunse Teresa, tremurând uşor. îţi dădea fiori.

- Foarte dură, adăugă Faith sec. Omul e un cinic, dar la sfârşitul pieselor lui întotdeauna se găseşte un strop de speranţă. Si a scris câteva; una mai celebră ca alta. Criticii nu-l compară cu Shakespeare, aşa cum se grăbeşte s-o facă tânăra noatră prietenă, totuşi ai impresia că ar face-o dacă William Shakespeare n-ar fi de neatins.

- Probabil că am citit despre el pe undeva, spuse Luce, aşezându-se pe un scaun. V-aţi întâlnit cu cineva cunoscut?

-Jolie Stewart, care era agăţată de un bărbat superb, zâmbi Teresa maliţios şi, deşi bătea ostentativ din gene şi-şi umezea buzele timid, nu părea să aibă efectul obişnuit, căci el nu părea deloc cucerit.

Luce chicoti.

-Am impresia că n-o prea placi pe Jolie. Ţi-a suflat vreun iubit?

- Când eram în şcoala primară, dar nu de asta n-o pot suferi. E o snoabă şi o înnebuneşte pe mama ei cu toate prostiile, iar doamna Stewart e o drăguţă. Teresa luă o gură de cafea, apoi adăugă cu viclenie. Mă scoate din sărite; întotdeauna a lăsat impresia că se crede femeia fatală a ţinuturilor de nord, când de fapt e doar înzestrată cu forme ceva mai voluptuoase.

- Nu te-a prezentat? întrebă Luce, ridicând comic o sprânceană.

Amândouă au izbucnit în râs.

- Mă cunoşti prea bine. Dar, serios, Luce, a fost distractiv. Era evident că oscila între a se da mare cu el, încercând să

facă toate femeile invidioase, sau a-l ţine ascuns, în caz că cineva ar fi încercat să i-l fure, continuă Teresa ironic.

- Distractiv era felul în care el o asculta cu un fel de plictiseală amuzată, care pe mine m-ar fi scos din sărite, adăugă Faith.

- Cum era? Vreau să spun, cum arăta? întrebă curioasă Luce.

Jolie Stewart era o frumuseţe. Mulţi bărbaţi nu trecuseră de
carapacea perfectă pentru a descoperi că dedesubt nu se afla o personalitate prea plăcută.

- Oh, întunecat, începu Teresa. Părul întunecat, nu chiar negru, piele foarte bronzată. Trăsături aspre, o figură inteligentă. Ochi care

vedeau totul. Totuşi, expresia feţei nu spunea multe, dar gura. şi acum am pielea de găină. Apoi, mimând înfiorarea, continuă. Foarte senzuală. De fapt, avea aerul unui bărbat irezistibil, cum obişnuia Faith să spună, în tinereţe, ,,magnestism animalic".

- Niciodată n-am folosit expresia asta! protestă Faith, zâmbind în timp ce punea cana goală de cafea pe măsuţă. Te doare capul, Luce? Ai cearcăne.

- Da, soră, surâse Luce. Totuşi, e doar o uşoară durere de cap; nu le mai am ca înainte.

- Atunci, la culcare. Mâine, mulţumesc lui Dumnezeu, ne putem relaxa. Ce-aţi spune să mergem pe plajă? Dacă e vreme bună, bineînţeles.

Vremea a fost bună; după un început de zi nu tocmai plăcut, spre sfârşitul dimineţii soarele călduţ de primăvară a alungat toţi norii, şi o briză uşoară dinspre nord a adus ceva din aerul de la tropice.

- O zi potrivită pentru a obţine un bronz timpuriu, spuse Teresa hotărât, în timp ce punea geanta de plajă în portbagajul micuţei şi destul de vechii maşini a lui Faith. Am luat tot? Ok. Hai, să mergem.

Se hotărâseră să meargă la Waipu Cove, o plajă aflată la sud de Whangarei, la câteva mile depărtare de micuţul sat Waipu unde în urmă cu sute de ani se stabilise un grup de pionieri curajoşi, ajunşi acolo după o călătorie groaznică, pe care o făcuseră venind cu bărcile construite chiar de ei, tocmai din Noua Scoţie. Luce sorbea din priviri împrejurimile. Fusese o iarnă umedă şi urâtă, iar acum simţea pentru prima dată că într-adevăr a venit primăvara. De-a lungul izvoarelor copacii începuseră să înflorească, iar în aer plutea dorinţa de

viaţă. Noua Zeelandă era încântătoare, se gândi Luce melancolic. Ultimii doi ani, pe care îi petrecuse aici, au fost foarte fericiţi. Nu exista cineva mai blând şi în acelaşi timp mai distractiv decât Teresa şi Faith şi, datorită prieteniei lor, avea un cerc larg de cunoştinţe.

îi plăcea să lucreze în magazinul de antichităţi. Viaţa ei era foarte plăcută.

- Ţi-ai luat bikini, Luce? întrebă Teresa.

Luce zâmbi.

- Da, de ce întrebi?

- Oh, pentru că-ţi vin foarte bine. Si eu i-am luat pe ai mei. Sunt hotărâtă să mă bronzez până se întoarce Greg. Teresa îşi privi cu naturaleţe mâna pe care strălucea inelul cu diamante dăruit de logodnicul ei. Mi-e atât de dor de el!

- încă şase luni, spuse Faith, în timp ce se întorcea spre plajă. Apoi, încă un an şi-o să fii căsătorită. Totul e pregătit pentru a i se alătura tatălui său, nu?

- Da. Oh, aş vrea să treacă mai repede timpul!

- Pentru mine trece destul de repede, comentă Faith. La tine, Luce, cum trece?

- Suficient de repede, într-adevăr. Oamenii au început să cumpere cadouri pentru Crăciun, pe când eu încă nu mi-am revenit după vara de anul trecut, care a trecut atât de repede. Dar nu spuse că pentru ea timpul se scurgea în cerc, fără început şi fără sfârşit.

Ziua caldă de primăvară îi scosese pe mulţi din casă; erau multe grupuri care organizau picnicuri pe plajă. Majoritatea erau cu familia, dar erau şi cupluri care se bucurau de o plimbare. Datorită tenului deschis pe care-l avea, Luce folosi o cremă protectoare înainte de a se întinde pe prosop. Teresa i se alătură în timp ce Faith, cu o pălărie uriaşă pe cap, începu să citească o carte. Peste câteva clipe, Faith le întrerupse ora de plajă, murmurând:

- Nu te uita acum, dar tocmai a apărut Jolie cu tot cu sălbaticul frumos.

-Vai, vai, ne folosim de toate farmecele, oftă Teresa. Oh, Doamne, fata asta scoate tot ce e mai rău în mine. O s-o fac să ni-l prezinte.

-Teresa!

Dar Luce nu putu decât s-o urmărească pe Teresa sărind în picioare şl, luând un aer de domnişoară, strigă:

-Jolie! Jolie Stewart!

Jolie fu obligată să se întoarcă spre ele. Era vizibil iritată şi vorbea repede cu bărbatul de lângă ea. De obicei, Jolie se prindea de braţul celui care o însoţea, însă de data aceasta părea intimidată de prezenţa partenerului ei pentru a se manifesta la fel. Luce se ridică să-şi ia haina şi, privindu-l pe cel care o însoţea pe Jolie, făcu ochii mari. îi părea.. .cunoscut! Era aproape sigură că mai văzuse acea nuanţă de verde închis a ochilor lui. Si zâmbetul, acea mişcare ironică a buzelor.. .cu siguranţă o mai văzuse şi altă dată, şi o rănise. în timp ce se apropiau, Luce se acoperi, trecându-şi cureaua peste talia subţire. O cuprinse un sentiment de nerăbdare pe care încercă să şi-l domolească, pentru a fi capabilă să se concentreze şi să nu piardă acest crâmpei de amintire. Jolie îl prezentă, destul de îmbufnată. Deşi nu se purtă ca şi cum ar fi cunoscut-o pe Luce, ea simţi acea privire rece, ostilă, minute bune după ce li s-a făcut cunoştinţă. N-a fost surprinsă să audă că numele lui era Conn Ramsay.

-Dramaturgul? exclamă Teresa.

Se uită la ea, schiţând un zâmbet ironic.

-Chiar el. Nu cumva v-am văzut aseară la film?

- Dacă n-aţi văzut-o, cu siguranţă aţi auzit-o, spuse Faith sec, privindu-l insistent. A fost una dintre plângăcioase. Cea zgomotoasă.

El zâmbi şi o întrerupse:

- Sunt întotdeauna mulţumit când munca mea reuşeşte să impresioneze pe cineva până la lacrimi. îţi măguleşte orgoliul.

O privi din nou pe Luce.

- N-aţi fost acolo, domnişoară Luce?

- Nu.

Era stăpână pe sine şi, deşi ştia că dăduse un răspuns mult prea scurt, n-avea de gând să dea vreo altă explicaţie. Se lăsă o tăcere destul de stânjenitoare, până când Jolie spuse:

- Conn, ar fi bine să plecăm.

- Ne grăbim?

Asta a fost tot ce a spus, dar a fost suficient ca Jolie să se înroşească, iar lui Luce îi fu milă de ea.

- Nu, bineînţeles că nu, spuse ea, încercând sa pară veselă în timp ce-l privea dureros, din spatele ochelarilor foarte mari.

- Lauţi loc, îi invită Faith. Luce, eşti mai aproape de portbagaj, ne-aduci ceva de băut? E foarte cald!

Aveau o sticlă de vin alb, aşezată între pungi pline cu gheaţă. Luce turnă cu mare grijă în pahare, apoi le împărţi fiecăruia.

-Foarte bun, murmură Teresa. Spuneţi-mi, domnule Ramsay, ce vă aduce în Noua Zeelandă? Lucraţi la o altă piesă?

- Momentan nu, răspunse el. Dar cred că am o nouă idee.Totuşi, ca să vă răspund, sunt în vizită la sora mea. Ea şi soţul ei au o fermă aici.

- Pe coastă, adăugă Jolie. Apoi, privindu-l, renunţă să mai spună altceva. în mod evident, era atrasă de el; la fel de evident era şi respectul pe care i-l purta.

-Această nouă piesă, va fi pusă în scenă aici? se interesă

Faith.

- O parte din ea, poate.

Avea o culoare a ochilor foarte ciudată; un căprui auriu în jurul irisului, apoi se pierdea într-un verde închis. Deşi era englez, nu purta ochelari de soare, aşa că Luce putea foarte bine să-i examineze ochii atunci când o privea. Aşa cum făcea acum, de parcă ar fi fost cine ştie ce specimen. Acel sentiment că-l cunoştea încă o sâcâia, dar se gândi că, probabil, îi văzuse poza în vreo revistă sau în vreun ziar. Avea acele trăsături care n-ar fi putut fi uitate; prea aspre pentru a se încadra în tiparele obişnuite de frumuseţe, dar posedau o putere care influenţa

mult mai repede simţurile. Odată văzut, nu se putea uita, se gândi ea şi pentru că o făcuse cu ironie, zâmbi. Ridicând privirea, observă că o urmărea, din nou, cu pleoapele pe jumătate închise. Nu se citea nimic pe faţa lui. Părea foarte iscusit în a arăta doar ceea ce voia din gândurile pe care le ascundea în spatele măştii senzuale. Luce îşi impuse să pară cât mai neinteresată şi întoarse capul în aşa fel încât el nu-i vedea decât o parte a feţei şi bărbia mică, rotundă; nu realiză că în acea postură se conturau foarte bine linia elegantă a gâtului şi a sânilor. Din fericire nu era nevoie de ea pentru a menţine discuţia aprinsă. Teresa şi Faith făceau acest lucru cu mult succes, amândouă aducându-şi propria contribuţie în a-l ţine de vorbă. Cel puţin va vedea că nu toţi neozeelandezii semănau cu Jolie, care stătea acolo îmbufnată, plictisită de discuţia despre Clubul de Dramă.

- Ne gândisem să jucăm " Recolta de Sâmbătă", spunea Faith, dar până la urmă am lăsat-o baltă.

Nu erau suficiente femei puternice în club, continuă ea zâmbind, aşa că am jucat " Mătuşa lui Charley"

El chicoti amuzat.

- Toate jucaţi în piese de teatru?

- Eu şi Teresa, spuse Faith. Luce vine la premiere, de fiecare dată.

Luce simţi că este privită. Când i se adresă, o făcu pe un ton atât de
intim, de parcă celelalte nici n-ar fi existat.

- Nu sunteţi interesată, domnişoară Laurenson?

Fu nevoită să se întoarcă şi să răspundă:

- N-am talent, domnule Ramsay.

Jolie o privi mirată.

- Dar oricum n-ai avea cum să-ţi aminteşti, nu? Vreau să spun, cu handicapul tău, ar fi imposibil, continuă ea tulburată.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, apoi Luce spuse, ridicând din umeri:

- Pentru majoritatea lucrurilor, am o memorie excelentă.

- Dar ţi-ai pierdut memoria, insistă Jolie, ignorând-o pe Faith, care se încrunta. Cum ţi-ai putea aminti?

- Nu-mi pot aminti nimic din viaţa mea de până acum doi ani, dar din acel moment, memoria mea fucţionează perfect.

- Ciudat, spuse Jolie, tremurând. Nu ţi se pare ciudat, Conn?

Fără să vrea, Luce se întoarse spre el şi-i întâlni privirea rece,
implacabilă, care o tulbură.

- Se pare că te-ai obişnuit cu situaţia, continuă el.

Un zâmbet timid îi flutură pe buze şi deveni serioasă.

- Nu prea poţi să faci altceva. Odată pierdută, memoria nu se mai întoarce, oricâtă voinţă ai avea.

- Poate nu o vrei înapoi, continuă el calm, privind-o.

Pentru o fracţiune de secundă, fiecare muşchi al lui Luce se încordă. Realiză că pălise, iar el nu pierduse nimic din această reacţie la cele sugerate.

- Poate, adăugă calm. Dumnezeu ştie ce secret întunecat am de ascuns. Ţi-aş prezenta câte ceva din experienţa mea, domnule Ramsay, dar mi-e teamă că ar fi prea plictisitoare, continuă, încercând să glumească.

Dar el nu se lăsă păcălit.

- O să văd singur dacă e aşa sau nu.

Tonul, care suna ca o provocare, o făcu să ridice capul. Conn zâmbea, însă era la fel de atent. Lângă ea, Faith făcu o mişcare bruscă şi întrebă foarte entuziasmată:

- De unde vă vin ideile pentru piesele dumneavoastră, domnule Ramsay?

Era o încercare destul de stângace de a mai detensiona atmosfera, dar el o urmă. Mai bine spus, îi permise să schimbe

subiectul. Luce înghiţi în sec, ştiind că acest bărbat controla întotdeauna discuţiile la care participa.

- Spune-mi, Conn, adăugă, privind-o doar pe Luce. îi cunosc suficient de bine pe neozeelandezi ca să ştiu că folosiţi prenumele. Cât despre idei, zâmbi şi întâlni privirea lui Faith, tocmai ai văzut născându-se una. Mulţumesc, Luce.

Nu trebuia s-o vadă pe Jolie încruntându-se, ca să se convingă că a făcut o greşeală. îl provocase şi nu mai putea da înapoi. Adrenalina îi crescu; trebui să-şi înfrâneze impulsul de a se ridica şi a fugi cât o ţineau picioarele. Dar ştia mai bine ca oricine că n-avea unde să se ducă. Fără să-şi dea seama, mâinile i se încleştară una de alta, apoi se relaxă, spunându-şi că n-avea de ce să-i fie teamă de el. N-o putea răni nimeni, dacă nu permitea acest lucru. Nu-i va permite să se apropie de ea în nici un fel.

-Mai bine ai vorbi cu Mattie Jameson, îl sfătui Faith pe un ton calm, care o ajută şi pe Luce să scape de panica ce o cuprinsese.

Conn ridică întrebător din sprâncene, iar Faith explică:

-Psihologul spitalului. Ea are grijă de Luce şi-i spune, la fiecare şase luni, că este perfect sănătoasă.

- Doar că nu poate să-şi amintească nimic în afară de ultimii doi ani, interveni Jolie.

Mesajul trimis de ea era foarte clar: " Stai departe de el. E al meu"

" Poţi să-l păstrezi". Timp de câteva secunde teribile, Luce crezu că vorbise cu voce tare dar, încă o dată, Faith a intervenit şi a pornit o discuţie despre o producţie a piesei " Romeo şi Julieta", care câştigase ceva faimă în Londra şi, cum o văzuse şi Conn, în următoarele minute au analizat-o pe

toate părţile. Era deştept, un maestru al înţelesurilor contradictorii; de o inteligenţă caustică, dar fără urmă de răutate în comentariile sale. Extrem de sigur pe sine, şi de ce n-ar fi fost aşa? Un astfel de bărbat avea toate motivele să fie. Avea totul: era deştept, avea talent, o personalitate care era o adevarată provocare pentru orice femeie.

Deodată, soarele intră în nori şi se răcori mai mult decât puteau suporta, aşa că se hotărâră să plece acasă. Nu stabiliră nici o altă întâlnire.

- Nu l-ai plăcut, observă Faith pe când mergeau de-a lungul câmpiei Ruakaka spre Whangarei.

- Nu în mod deosebit.

- Toată masculinitatea aceea e puţin cam mult, nu-i asa? Crezi că Jolie are idee în ce se vâră? chicoti Teresa.

- Jolie e un drac împielităt, spuse Faith destul de tăios, şi merită s-o-ncaseze. Cu toate astea, îmi pare rău pentru ea. Desigur că nu ştie asta! Nu vede altceva în afară de acel magnetism animalic de care vorbea Teresa.

- Mi-aş dori sa am jumătate din această atracţie, spuse Teresa zâmbind. Dar sunt bucuroasă că Greg nu-i aşa de înzestrat. Pacienţii s-ar omorî pentru dragostea lui.

- Nu-i o idee bună, încuviinţă Faith. Conn Ramsay nu numai că posedă aceea atracţie deosebită, dar e mult prea dur şi cinic când o foloseşte.

Combină asta cu o minte sclipitoare şi o totală lipsă de interes pentru sentimentele celorlalţi şi ai un bărbat periculos. Neplăceri cu literă mare.

- Să-nţeleg că nu l-ai plăcut, spuse Teresa, cu o uşoară uimire.

Faith zâmbi.

- Oh, l-am plăcut, dar nu reprezintă o ameninţare pentru mine. îngândurată, aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare.

- Dar tu, Luce?

- E prea arogant. Luce era extenuată, de parcă simpla lui prezenţă o consumase. Jolie are cale liberă.

- Nu cred că e interesat de ea, spuse Faith calm. Nu-şi mai putea lua ochii de la tine, Luce.

- Poate că-i plac blondele, răspunse ea obraznic, mascându-şi oboseala cu un zâmbet. Sau poate că vrea să afle de la mine câte ceva şi apoi să obţină un succes dintr-un caz de amnezie. Mă-ntreb dacă n-aş putea cere jumătate din profituri?

Îşi petrecură restul drumului cheltuind acele câştiguri ipotetice, dar mai târziu în acea seară Faith spuse:

- Mai bine ai lăsa-o pe Mattie Jameson să-ţi facă un control, Luce, în cazul în care chiar vrea să-ţi răscolească amintirile.

- Chiar crezi că vrea asta?

Lăsând revista, Teresa îşi privi cu ochi melancolici prietena.

- Si eu m-am gândit că ar putea fi o idee de roman.

- Posibil, dar mi se pare că posedă o nestăpânită dorinţă de a experimenta. Si ar trebui s-o poată obţine el însuşi. Faith îşi privi unghiile proaspăt lăcuite, încruntându-se. Ar putea-o socoti pe Luce atrăgătoare, dar pariez că ar seca-o de informaţii în timp ce ar conduce-o spre dormitor.

- Chiar crezi că asta are-n minte? întrebă Luce înroşindu-se. Violenţa propriilor reacţii o surprinseră. I se mai făcuseră propuneri şi înainte şi reuşise să treacă peste ele, aşa că de unde această reacţie la amintirea trăsăturilor puternice ale lui Conn Ramsay, care o făceau să se-mbujoreze?

- Bineînţeles că da, râse Teresa, cuprinzându-şi genunchii cu braţele, urmărind reacţia lui Luce. Aşa gândesc toţi, după cum ar fi trebuit să ştii până acum. Oricum, s-ar putea să fie altfel cu el. Pun pariu că multe nu-l refuză.

- E un început pentru toate, murmură Luce, scoţând un disc din coperta sa. Se simţi slăbită; pentru o clipă simţi că va

leşina, dar senzaţia fu trecătoare. După o clipă porni patefonul şi se-ntoarse la scaunul ei, iar vocea lui Joan Sutherland umplu atmosfera.

- Ţi-e frig?

Dădu din cap la întrebarea Teresei, lâsându-se pe spate în scaun în timp ce pasiunea din Scena Nebuniei din "Lucia de Lammermoor" umplea camera.

Faith si Teresa erau nişte scumpe. Uneori se gândea că dacă n-ar fi fost suportul lor de-a lungul ultimilor doi ani, ar fi înnebunit. Se îngrijorau pentru ea şi interesul brusc al lui Conn Ramsay pentru ea le preocupa, mai ales pe Faith. Parcă ar fi avut două surori mai mari, iară obişnuitele dispute care credea că apar într-o familie. Totuşi, simţea că nu avusese nici fraţi, nici surori. Aşa că era plăcut să fi câştigat astfel de înlocuitori.

Nu pentru mult timp, oricum, pentru că amândouă plănuiau să se căsătorească în viitorul apropiat. Si-n asta consta şi îngrijorarea lor. In spatele atitudinii lor stătea speranţa, neexprimată, că într-o zi memoria-i va reveni. Cu toate astea, chiar şi Luce renunţase să mai spere. Din primul moment în care se trezise în acel spital, a realizat că-şi pierduse memoria pentru totdeauna. Nu apăruse nici o rază de speranţă care să-i lumineze trecutul întunecat, în afară de câte o senzaţie de déjà vu, de a mai fi trăit o dată unele momente, ca atunci când l-a întâlnit pe Conn Ramsay; dar nu o ajutau cu nimic, aşa că învăţase să nu le ia în considerare, refuzând acum să se bazeze pe aceste fragmente, care se dovediseră atât de amăgitoare. Intr-un fel era destul de mulţumită. Si Conn Ramsay n-avea să-i strice această mulţumire sufletească. Chiar presupunând că el ar fi făcut asta, nu le ştia adresa şi nici nu încercase s-o afle, deci era mult mai probabil ca Faith să se înşele şi să nu fie deloc interesat de o fiinţă slabă şi palidă, fără trecut; cu siguranţă, total diferită de senzualitatea evidentă care o caracteriza pe

Jolie. De ce ar fi vrut, când era evident că o avea pe Jolie gata să-i îndeplinească orice dorinţă? Dacă voia o aventură de vacanţă, nu trebuia să mai caute. In ceea ce o privea, Faith decise că nu-i plăcea acest bărbat cu privirea aspră, mereu atent la ceea ce spune. Din

nefericire, liniştea ei luă sfârşit odată cu apariţia lui Conn a doua zi, pe la douăsprezece, la magazinul unde lucra. A intrat în magazin ca şi cum ar fi fost stăpânul universului, dar n-ar fi dat doi bani pe proprietatea sa. Ochii aceia verzi au privit prin magazin până ce privirea i se opri asupra lui Luce, care tocmai îi arăta unei femei un inel.

- îmi plac rubinele, exclamă clienta, încercând să-şi pună inelul pe deget. Bineînţeles, aş putea să-l lărgesc.

- Bineînţeles, spuse Luce inexpresiv, revoltându-se la acea idee. Era un inel elegant încrustat cu rubine şi diamante care s-ar fi potrivit pe un mână fină şi delicată. Probabil că şi clienta era de aceeaşi părere, căci se încruntă.

- Cu toate astea, nu e tocmai ce căutam. E prea mic. Nu-l iau, mulţumesc. în tot acest timp fusese conştientă de prezenţa lui, detestând faptul că se-mbujorase toată. Se-ntoarse însă, pregătită să-l înfrunte.

- Ce-ţi pot arăta? întrebă ea. El zâmbi, dar ochii îi rămaseră la fel de reci.

- Ce ton formal! N-ai vrea să renunţi la el?

Pe când vorbea, luă inelul şi, cu o îndemânare ce o surprinse, i-l puse pe deget, nelăsând-o să şi-l scoată, strânsoarea lui provocându-i durere.

- Ce faci ? Lasă-mă-n pace, şopti ea şocată, ducându-şi o mână la tâmplă.

- Te doare capul?

- Nu, nu mă doare. N-avea rost să-ncerce să i se împotrivească, aşa că nu mai opuse nici o rezistenţă, tremurând de şoc şi de teamă cum nu i se mai întâmplase până atunci.

- Lecţia numărul unu, spuse el, zâmbind şi totuşi vorbind

foarte serios. Nu mi te împotrivi, Luce. Mi-am făcut un obicei din a câştiga şi nu intenţionez să mă opresc acum.

în ciuda zâmbetului afişat, se simţea ameninţarea, dar îi dădu drumul la mână. Ea se-ntoarse scotocind după cheile de la vitrină, îngrozită că ar putea veni s-o deschidă singur. Oricum, o aşteptă până când puse inelul la locul lui, după care spuse, ca şi când micul incident nici nu avusese loc:

-Vreau ceva pentru sora mea. Este ziua ei, săptămâna viitoare.

-Ce ai dori? expresia obişnuită făcând-o să-şi recapete încrederea.

-Soţul ei îi cumpără bijuterii, dar ea colecţionează porţelanuri şi sticlă. îi ştii gusturile.

-Le ştiu? întrebă uimită, gata să parieze că nici una dintre clientele pe care le avea nu semăna cu barbatul din faţa ei.

-Da, spuse el. Se numeşte Sonia McLeod.

-Oh!

El râse, trăsăturile dure îmblânzindu-i-se.

-Pari surprinsă.

Si avea toate motivele. Sonia McLeod era o femeie micuţă, o persoana încântătoare, fără urmă de asemănare cu trăsăturile dure ale fratelui ei cu excepţia, poate. da, ochii erau aceiaşi. Aurii în jurul irisului, continuând apoi într-un verde închis. Incredibili ochi, dar în timp ce-l făceau pe Conn să semene cu o pasăre de pradă, îi dădeau surorii lui o privire clară si pătrunzătoare, fără nici o urmă de cruzime. Sonia McLeod era încântătoare, dar fratele ei era un pericol, şi cu cât scăpa mai repede de el, cu atât mai bine. Din fericire avea ceva care i-ar fi plăcut.

- Avem o vază Lalique, spuse ea, ducându-l înapoi la vitrina încuiată. Nu e veche, dar e frumoasă. Era de asemenea

şi foarte scumpă, dar nu ştia cât era dispus să cheltuiască pentru sora lui. Scoase cu grijă vaza.

- Foarte draguţă, observă el sec. O iau.

Nici nu comentă în privinţa preţului, care era suficient de mare încât o făcuse pe Luce să creadă că acea piesă avea să rămână în magazin multă vreme. Si pentru un bărbat care nu părea răbdător, aşteptă destul de calm cât timp împachetă cu grijă cadoul, privind-o cât era de concentrată.

- Vrei s-o împachetez ca pe un cadou?

- Bineînţeles! Sarcasmul din vocea lui îi aduse o urmă de culoare în obraji, dar ignoră lucrul ăsta, împachetând cutia într-o hârtie cu model colorat.

- Gata, spuse ea, înmânându-i-o. Sper să-i placă.

- Sunt sigur c-o să-i placă.

Cuvinte fără sens, şi atunci de ce evită să-l privesc' în ochi de parcă ar fi păstrat cine ştie ce secret? Se simţi uşurată când proprietarul, Graeme Hunter, apăru din spatele magazinului, spunând

- Pauza de masă, nu-i aşa Luce?

O aşteptă să iasă din vestiar, cu pachetul sub braţ, uitându-se încruntat la o sabie spaniolă. Evident că-l speriase pe Graeme, pentru că acesta îşi făcea de lucru rearanjând bijuteriile. Conn merse alături de ea fără să spună nimic până ajunseră în stradă, când remarcă:

- încrezător, nu ?

Supărată pe atitudinea lui, Luce îi răspunse:

- Probabil pari de încredere. Graeme nu-i prost.

- Tu crezi că sunt de încredere?

- Nu, spuse ea cu răceală. Cred că eşti periculos.

- Nu te ascunzi în spatele banalităţilor, nu? De ce aş fi

periculos?

- Sunt sigură că nu te interesează părerea mea.

Ajunseseră la colţul străzii, şi ea spuse repede:

- Trebuie s-o iau pe aici. La revedere, domnule Ramsay. Bucuraţi-vă de restul vacanţei.

- Nu te grăbi!

Incredibil, o prinse de încheietura mâinii, împiedicând-o să plece.

- Ia prânzul cu mine. Strânsoarea nu era dureroasă, dar sub degetele lui pielea o înţepa de parcă atingerea lui era otrăvitoare.

- Lasă-mă să plec, spuse ea foarte încet, surprinsă şi furioasă.

- Când vei accepta să iei prânzul cu mine. Nu era deloc intimidat de furia sau de dispreţul din privirea ei.

- Nu.

- De ce nu?

Deja oamenii începuseră să-i privească, unii cu interes ascuns, alţii cu o curiozitate vădită, şi câţiva cu zâmbete nedisimulate. Probabil că arătau ca doi îndrăgostiţi care se certau, se gândi ea, şi se albi la faţă.

- Nu vreau, îi spuse apăsat.

- Mă-ntreb cine are o voinţă mai puternică. Pentru că eu vreau tare mult să accepţi.

Ea nu putu rezista privirii lui aspre. Se uită la slaba strânsoare a degetelor lui. Probabil că-i văzuse slăbiciunea, pentru că-i ridică mâna şi i-o sărută, spunând:

- Te rog, Luce. Promit să mă port frumos.

Mai târziu, îşi spuse c-ar fi trebuit să rămână fermă şi să-l refuze, dar instinctul o avertiză că ar fi găsit altă cale s-o

convingă. Căldura buzelor pe pielea ei o făcu să se smuncească de parcă o înfierase. Cu răsuflarea întretăiată, îl întrebă:

- De ce n-o rogi pe Jolie? Aventurile nu-s genul meu.

- Si sunt ale ei? Îi zâmbi conducând-o peste drum. Câteva fete se uitară la el, cu admiraţie evidentă, dar el nu păru să le bage-n seamă. Cum ea nu-i răspunse, reluă. N-ai o părere foarte bună despre ea.

-Abia dacă o cunosc.

- Dar ce cunoşti nu-ţi place? Mă-ntreb de ce? Pentru că o vezi ca pe o ameninţare?

- Pentru numele lui Dumnezeu!

Se opri, cât pe ce să dea peste o femeie cu o sacoşă de cumpărături care se-ncruntă indignată la ea. Nu-i treaba ta ce părere am despre Jolie Stewart, sau despre oricine altcineva. Doar pentru că eşti dramaturg, crezi că ai dreptul de a sonda mintea altor oameni? Nu a mea, domnule Ramsay! Este intimitatea mea.

- Blochezi drumul.

El îi zâmbi cu ironie, dar în acelaşi timp cu simpatie, pe când ea se smulse din strânsoarea lui. îi trecu prin minte că era un bărbat pe care era aproape imposibil să-l pacăleşti. Continuându-şi raţionamentul, realiză că probabil această înţelegere intuitivă îl făcea să fie atât de cinic şi totuşi, un dramaturg atât de apreciat. Intră într-un restaurant pe care ea îl ştia doar din auzite, fiind prea scump pentru buzunarul celor cu care ieşea.

- Nu mi-e foame, spuse ea, privind meniul cu totală lipsă de interes.

- Nu pari a mânca suficient. Ignorându-i protestele, comandă pentru amândoi, întrebând apoi calm:

- Câţi ani ai, Luce?
- Douăzeci. Genele-i dese şi foarte negre, se lăsară-n jos.
- Deci aveai optsprezece ani când ţi-ai pierdut memoria.
- Evident.
- Te deranjează să vorbim despre asta?
- Nu, nu chiar. Aşteptă să plece chelnerul ce le adusese vinul şi continuă. E ca un vis, acum. Se pare că am căzut pe scări. Citeam, ceea ce a fost un lucru prostesc, şi m-am lovit la cap. Când m-am trezit...întuneric.
- Ţi-ai adus aminte de numele tău?

Ea gustă din vin, bucurându-se de savoarea lui.

- Nu, dar când mi l-au spus ei, mi-a părut familar.
- Ce altceva ţi-ai mai amintit?
- Despre mine, nimic. îi era uşor să-i vorbească. Nu putea fi din cauza vinului, pentru că abia îl gustase. Fără să-şi dea seama, se relaxă. Dar îmi amintesc toate cunoştinţele dobândite în şcoală. Stiu intrigile cărţilor pe care le-am citit, ştiu muzică, îmi amintesc filme.
- Dar nu-ţi aminteşti evenimentele din viaţa ta.

Luce dădu din cap.

- Doar asta.
- Este posibil să-ţi recapeţi memoria?

Un fior o străbătu.

- Nu. Dacă ar fi fost să-mi recapăt memoria, s-ar fi întâmplat până acuma. Medicul meu n-a spus niciodată asta, dar pot vedea că n-are prea mari speranţe.
- Nu pare să te deranjeze, observă el cu privirea aţintită asupra ei.
- Nu. Sunt fericită, spuse Luce, radicând din umeri.
- Vrei să spui că înainte nu erai?

- Nu ştiu, murmură ea, ridicându-şi ochii plini de suferinţă pentru a-i întâlni privirea pătrunzătoare. După o clipă, el spuse aproape blând:

- E ciudat că nimeni nu te-a căutat. Desigur, poliţia a făcut public cazul tău.

- Nu ştiu.

Stăpânindu-şi emoţiile, îi văzu privirea zăbovindu-i pe gât şi simţi cum o furnică pielea. O privea cu admiraţie, dar în acelaşi timp provocator.

Sosirea chelnerului detensionă atmosfera. Mâncarea a fost excelentă. Spre surprinderea ei descoperi că-i era foame, aşa că se bucură de prânz, ajutată şi de faptul că pe tot parcursul mesei au vorbit despre lucruri neutre.

- Mai bun decât un pahar de iaurt şi un măr, nu ?

Ea zâmbi.

- O portocală, de fapt. Si ca să fiu mai exactă, un "tangelo".

Pe sora ta n-o deranjează c-o laşi singură toată ziua?

- Sonia mă cunoaşte prea bine pentru a mai fi surprinsă de ceea ce fac, spuse el sec, amestecând în cafea. Ridică privirea, sigur pe sine şi zâmbi.

- E o femeie extrem de ocupată cu o casă, o fermă şi un soţ, pe lângă doi copii pe care trebuie să-i supravegheze în permanenţă. Si oricum, ştie că sunt plecat să cumpăr un cadou pentru ziua ei.

- Pare ciudat să mă gândesc la tine că ai avea o soră, spuse ea încet.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea, înainte ca el să riposteze.

- Care-i diferenţa între un bărbat cu o soră şi ceilalţi?

- Nu ştiu, spuse ea, uimită de remarca ei si de causticitatea replicii lui. A fost o prostie ce-am spus. Pari.. .probabil pentru că pari atât de mulţumit de tine.

- Educaţia mea a fost suficientă pentru a produce un exces de mulţumire de sine. Părinţii mei credeau că internatele erau răspunsul pentru orice indisciplină...şi ca să fiu sincer, erau destule. Am fost un copil obraznic.

Aşa că am fost trimis de acasă la o vârstă destul de fragedă chiar şi pentru Anglia, şi de atunci nu ne-am mai văzut decât în vacanţe, ceea ce nu ajută la strângerea legăturilor de familie.

Ironia din vocea lui o avertiză în privinţa altor întrebări viitoare.

- Presupun că nu, spuse ea, fiindu-i milă de el. Sora ta a plecat şi ea la şcoală?

- Sigur că da. Părinţii mei au urmat acelaşi model. Aproape au dat faliment pentru a ne da o educaţie bună. Sonia era de aşteptat să se căsătorească bine, dar din păcate i-a dezamăgit

atunci când s-a îndrăgostit de un colonist lipsit de orice experienţă. El îi văzu expresia şi zâmbetul ironic. Da, chiar au gândit în felul ăsta. Si dezamăgirile au continuat. Eu n-aveam nici o intenţie de a deveni bancher sau agent de bursă. N-au fost niciodată de acord cu alegerea mea de a scrie. Când am părăsit şcoala şi am început să-mi pierd timpul, s-au dezis complet de mine.

- Pari necăjit.

El dădu din cap.

-Am fost, multă vreme. Apoi, după vreo zece ani, m-am întors.

- Si...

- Si am găsit doi bătrâni, obosiţi, prinşi în jocul convenienţelor. Nu fără sentimente, doar lipsiţi de imaginaţie. A fost o lecţie binevenită. înainte de asta, credeam că sunt două variante pentru fiecare întrebare; după asta, am ştiut că e adevărat.

Ciudat, asta o făcu pe Luce să-şi ridice privirea uimită. Pentru o clipă, îl privi de parcă îl vedea pentru prima oară.

- Deci, totu-i bine când se termină cu bine, spuse ea. Trebuie să plec.. .e timpul să mă întorc.

Conn se uită la ea cu acea privire intensă care nu-i plăcea deloc, dar nu încercă s-o oprească. Când ajunseră înapoi la magazine, nu păru deloc surprins de graba ei de a scăpa de el. Fu chiar nepoliticos' în felul în care-şi luă rămas-bun. Un zâmbet ironic apăru pe buzele Conn.

- Ne mai vedem, spuse el încet.

îndoiala îi întunecă privirea, dar nu-i acordă atenţie, şi-i mulţumi pentru prânz înainte de a intra grăbită înăuntru.

Capitolul 2

Mattie Jameson o supraveghease pe Luce de când fusese adusă în stare de inconştienţă la spital. Avea în jur de treizeci de ani, subţirică, şi ca toţi ceilalţi din profesia ei, era greu s-o faci să spună ceva precis despre ceva, dar era îngrijorată în mod special de Luce. Se uita cu simpatie la fata care stătea în faţa ei.

- Stii că nu pot răspunde la asta, Luce. Nu ştiu dacă memoria îţi poate reveni sau nu. Avem de-a face cu mintea umană şi sunt multe lucruri pe care nu le cunoaştem. De unde interesul acesta brusc?

- Ceva ce a spus cineva, spuse Luce.

Instinctul îi spunea să evite numele lui Conn Ramsay şi, totuşi, îi spuse despre cine era vorba, adăugând cu tristeţe:

- Crede că aş fi un subiect bun pentru studiu. Faith a insistat să vorbesc întâi cu tine.

- Stia? Amnezia e o formă de isterie, un mecanism de apărare, dacă vrei. în mod normal, dispare după câteva zile sau săptămâni. Uneori, cum e în cazul tău, persistă. Dar întotdeauna există posibilitatea ca memoria să-ţi revină. De obicei e nevoie de stimuli, un impuls în direcţia cea bună. De aceea, am încercat să-ţi descoperim trecutul şi să aflăm de unde vii. Dacă-ţi aminteşti, n-ai fost prea încântată, spuse Mattie.

- Da, îmi amintesc. Era ciudat, dar mă simţeam atât de obosită, nu-mi doream decât să dorm.

-Ai făcut ceva în sensul acesta de atunci?

- Nu, răspunse Luce, părând surprinsă. Eu.. .ei bine, când poliţia a spus că n-a putut să găsească nimic despre mine, am lăsat-o aşa.

- Nu te-ai gândit niciodată că o astfel de reacţie este neobişnuită?

Luce îşi umezi buzele. Mirosul plăcut de garoafe se simţi deodată
mai greu în aer.

- Presupun că da, spuse ea grăbit. Dar n-am fost dată niciodată ca dispărută, nu-i aşa? Probabil că eram singură pe lume, dacă nu m-a căutat nimeni.

- Nimeni n-a părut să fie interesat, fu de acord Mattie. Păreai a fi englezoaică, dar nimeni cu numele tău nu intrase în ţară în ultimele luni dinaintea accidentului, aşa ne-am gândit că eşti de ceva vreme aici. N-am găsit nimic pe nicăieri pe unde am întrebat. Ca şi când ţi-ai fi acoperit urmele.

- Ca un criminal!

Mattie zâmbi.

- Stai liniştită, poliţia n-a găsit nimic din care să reiasă că ai fi fost implicată în ceva ilegal. Dar întotdeauna am simţit că, dintr-un motiv anume, nu vrei ca cineva să te găsească. Si acesta-i motivul pentru care memoria ta nu vrea să-şi amintească acea parte din viaţă. Răspunsul se găseşte în trecutul tău.

- Si memoria nu-mi permite să ajung acolo din cauza a ceea ce aş putea afla.

- Exact, şi Mattie adăugă cu precauţie: cel puţin, aşa cred.

Se lăsă tăcerea şi Luce se încruntă, gândindu-se la toate implicaţiile.

- Crezi că ar fi bine să vorbesc cu domnul Ramsay? întrebă ea nervoasă.

- Luce, nu-ţi pot da sfaturi.

Cred că eşti suficient de puternică acum pentru a afla orice ar fi, fără să clachezi. S-ar putea să nu fie plăcut, dar ai putere şi curaj. Poate că ai nevoie de acele amintiri. Dacă vrei să-ţi aminteşti, trebuie să-ţi convingi subconştientul că orice ai afla nu-ţi mai poate face rău.

- Crezi că ar trebui să încerc?

- Nu, decizia trebuie s-o iei singură, spuse Mattie, dând din cap. Până acum, ai mers în virtutea inerţiei; acum, bărbatul acesta te-a făcut să te gândeşti serios, şi asta-i bine. Cum este el?

- Puternic, îi spuse Luce confuz. Stii tu, genul de barbat despre care citeşti dar în care nu crezi. Dur, dar deştept, prea deştept.

- Pari să fi aflat multe despre el, într-un timp atât de scurt.

Luce era foarte liniştită.

- Da, ciudat, nu-i aşa? Dar el.. .oh, se face simţit.

- Aşa sunt unii oameni, murmură Mattie. Caracter, carismă. mă rog. E un domeniu interesant.

- Oh, e o persoană impresionantă. Luce trebui să facă un efort pentru a-şi păstra vocea calmă, fără să trădeze vreo emoţie. Are trăsături dure. Până şi bărbia o are pătrată, şi ochii verzi, ca jadul; nu-i poţi privi pentru a afla ce gândeşte. Un fior o străbătu, amintindu-şi figura lui şi încheie, zâmbind: nu e genul obişnuit de bărbat pe care să-l placi! Arată de parcă ar cunoaşte iadul ca pe propriul lui buzunar.

Era un lucru ciudat să spună asta. Mattie nu arăta niciodată surprinsă, dar la această remarcă întrebă, mai degrabă nerăbdătoare:

- Se pare că nu-l prea placi, draga mea.

- Nu cred că e cineva care nu-l place. Mai degrabă e genul

pe care-l urăşti.

- Sau pe care-l iubeşti.

- Nu. Nu-i adevărat că nu se poate vorbi despre dragoste, dacă nu-i reciprocă? Conn Ramsay n-a iubit în viaţa lui, sunt sigură. Are aceea putere de a fascina, dar nu de a inspira dragoste, spuse Luce.

- Un bărbat senzual.

- Oh, într-adevăr.

Dar Luce era obosită de subiectul discuţiei, sau poate că-i era teamă să mai exprime agitaţia pe care i-o provoca amintirea lui Conn. Zâmbind, se uită peste birou la figura plină de compasiune a lui Mattie.

- Cine ştie, poate că experienţa mea va rămâne imortalizată în vreo piesă de-a lui Ramsay. Ameţitoare gânduri pentru un nimeni!

- Draga mea, niciodată nu vei fi un nimeni, chiar dacă memoria nu-ţi revine. Dar eu m-aş fi gândit mai bine înainte de a-l încuraja. Iartă-mă, dar nu-mi pari prea experimentată şi, dacă-mi aduc bine aminte nişte bârfe, Conn Ramsay nu e genul de bărbat cu care aş vrea s-o văd pe fiica mea.

- Oh, dar n-am să mă îndrăgostesc de el, spuse Luce pe un ton calm, dar cu multă determinare în glas. Cred că încă îmi amintesc faptul că sunt o supravieţuitoare. Toţi cei care au o relaţie cu el sunt nişte fraieri! Si-apoi, adăugă ea calm, e posibil să se răzgândească.

Oricum, nu rămase deloc surprinsă când, peste câteva zile, într-o după-amiază, după ce-şi termină programul la magazin, descoperi că o aştepta. Stătea rezemat de maşină, îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un pulovăr fin ce-i scotea în evidenţă umerii puternici; era.înalt şi tulburător. Cînd o văzu, se-ndreptă spre ea cu un zâmbet misterios.

- Bună, spuse ea, simţindu-se nesigură.

- Bună, spuse el încetişor. Iei cina cu mine?

- N-ai putea să mă anunţi din timp?

- Da sau nu, hotărăşte-te.

Tonul pe care-l folosise o enervă. Cine se credea de o

trata ca şi când ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că s-a gândit s-o invite?

- Nu, mulţumesc.

- Aha, spuse el ironic. Deci, poţi fi şi răutăcioasă. Urcă, te conduc acasă.

Luce ezită, însă doar o clipă. În ciuda atitudinii lui, era păcat să-l refuze.

Dar ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte de a accepta, realizând că n-avea nici o intenţie s-o ducă acasă.

- Mă răpeşti? întrebă ea cu răceală.

El zâmbi.

- Da. E ziua Soniei; te-a invitat la masă.

- De ce nu mi-ai spus? Serios, eşti cel mai enervant bărbat pe care l-am cunoscut! Nu pot merge îmbrăcată cu hainele cu care am fost la serviciu.

- Te-aş fi dus acasă pentru a te schimba.

- Du-mă acum.

- Nu.

- Oh, mă scoţi din sărite!

- Lecţia a doua, răspunse el batjocoritor. Nu prea am principii când vreau să se facă aşa cum vreau eu.

- De ce să nu spunem direct că eşti total lipsit de scrupule, spuse ea sarcastic.

Conn râse la remarca ei, părându-i-se amuzantă, deşi era destul de greu să-ţi dai seama dacă era cu adevărat sau nu amuzat. Fără nici o avertizare îi luă mâna şi i-o sărută. Senzualitatea sărutului îi produse senzanţii mult mai puternice decât se aşteptase.

Trăgându-şi mâna, îşi întoarse capul pentru ca el să nu vadă efectul atingerii lui. După câteva momente, se relaxă

suficient pentru a-şi da seama că ieşiseră de pe drumul principal şi că mergeau spre est, spre coastă. Priveliştea era minunată, copacii luminau peisajul cu noile veştminte de primăvară, iarba era verde şi deasă sub soarele călduţ. Păşunile erau minunate.

- Cumnatul meu e fermier, o informă Conn. Creşte oi şi vite.

- Cum a cunoscut-o pe sora ta?

- Ea era într-o călătorie de afaceri. N-am întrebat niciodată, însă din ceea ce mi-a spus Sonia am înţeles că nu s-au plăcut la-nceput şi el i-a făcut o curte asiduă care s-a încheiat, spre surprinderea tuturor, inclusiv a Soniei, cu o nuntă.

- Sora ta nu pare deloc impulsivă!

- Aparenţele pot fi înşelătoare. Poate părea liniştită, dar e ca furtuna, când vrea. Are nevoie de o mână fermă, şi Ryan e unul dintre puţinii oameni hotărâţi.

- Pare un pic ameninţător.

- Să spunem că dacă aş avea nevoie de ajutor vreodată, n-aş apela la altcineva decât la el.

însă era evident că nu-şi putea imagina o astfel de situaţie. Si nici Luce, de altfel. îi plăcea prea mult să conducă pentru a avea nevoie de ajutor vreodată.

Ryan McLeod era la fel de solid ca şi cumnatul său. într-adevăr, în unele privinţe semănau uimitor de mult, amândoi având acea mulţumire de sine ce venea din conştientizarea propriilor calităţi şi defecte.

"Două personalităţi copleşitoare", se gândi Luce, în timp ce dădea mâna cu el. Era plăcut, dar ochii negri erau reci, încălzindu-se doar când îşi privea soţia.

Sonia zâmbi.

- Sunt impresionanţi, nu? spuse Sonia, cu înţelegere plină de amuzament. Vino în salon. Am aprins un pic focul, chiar dacă e o seară caldă.

Sporovăind cu uşurinţă, o conduse într-o cameră imensă, superb mobilată, anticul şi modernul îmbinându-se perfect. Se potrivea perfect cu stăpânii casei, aşa că n-o surpinse când află că familia lui Ryan locuise aici de generaţii. "Sonia s-a căsătorit cu cineva din mica nobilime", gândi Luce.

Fu o seară plăcută. Sonia n-ar fi putut fi mai încântătoare, dar soţul ei, în ciuda manierelor, n-a fost atât de expansiv, pătrându-şi părerile pentru el. Luce a fost neliniştită, contribuind la asta şi felul în care o privea Conn, chiar şi când vorbea cu sora lui sau cu Ryan. îi dădu fiori care ar fi speriat şi pe cel mai curajos om dacă ar fi fost spionat sau urmărit. Dar nu cedă. Pentru cineva străin ar fi putut părea o seară reuşită, datorită râsetelor şi conversaţiei sclipitoare. Luce se simţi bine, în ciuda stării de nelinişte provocate de Conn. Familia McLeod a fost atât de amabilă, încât nu ştia dacă nu cumva au fost preveniţi în legătură cu amnezia ei. Asta până când Sonia spuse oftând:

- Nu mă voi obişnui niciodată cu primăvara de aici. îmi place ca primăvara să vină cu surle şi trâmbiţe, cu cer senin şi păpădii, după toate neplăcerile iernii. Aici, avem narcise înainte ca iarna să fi dispărut complet şi miei în iulie, doar stejarii îşi dezvăluie frunzele proaspete în primăvară. Nu preferi iarna din Anglia,Luce?

- Nu-mi aduc aminte, răspunse ea încet, zâmbind, pentru că deseori amnezia ei îi făcea pe oameni să se simtă prost. Dar primăvara de aici e minunată. Zilele par să se mărească dintr-o dată şi arborii de ceai înfloresc de-a lungul drumurilor

ca o zăpadă târzie, iar aerul e atât de curat.. .îmi place.

- Pe Luce n-o deranjează lipsa memoriei, observă liniştit Conn, cu o expresie enigmatică.

- Eu nu cred c-aş fi putut fi atât de calmă, spuse Sonia cutremurându-se. Dar tu, Ryan?

- Depinde de amintiri.

Asta duse la o discuţie aprinsă despre o poveste a lui Dickens, exact cu acest subiect, şi de aici ajunseră mai departe la literatură. Luce ştia că-i surprinsese cu faptul că-i erau cunoscute lucrările aduse în discuţie; era o reacţie normală, dar după un timp se obişnuiră.

Se bucură, totuşi, când se sfârşi seara. Fusese obositoare.

Pentru prima dată, îşi dădu seama că se-nconjurase doar de oameni care aveau legătură cu spitalul sau care îi acceptaseră situaţia fără nici un comentariu. îi făcuseră viaţa mai uşoară.

-Trebuie să ne mai vizitezi, îi spuse Sonia la plecare.

- Mulţumesc.

Dar Luce nu se angajă. O plăcuse foarte mult pe Sonia; de cei doi bărbaţi din viaţa acesteia se temea. Si, ca şi când ar fi gândit cu voce tare, Conn adăugă încet:

- Ryan te place. Aşa că rămân doar eu.

- Nu ştiu ce vrei să spui.

- Nu? îţi place de Sonia, e evident. Si Ryan nu reprezintă nici o ameninţare pentru tine, aşa că doar în mine n-ai încredere. De aceea n-ai luat în considerare invitaţia ei, nu-i aşa?

-Atât de evident a fost?

- Eşti îngrijorată?

-Nu-mi place să fiu nepoliticoasă... şi ea a fost atât de

drăguţă, oftă Luce, aşezându-se pe locul ei.

-Are un suflet bun, fu el de acord. Unul dintre puţinii oameni buni pe care-i cunosc. Nu, n-o să se supere.

O intrigi, ca şi pe mine de altfel.

Luce se-ncruntă, dar reuşi să dea o notă de amuzament atunci cînd spuse:

- Profesianal, sper.

- De ce, te-nspăimânt?

- Poate că sufăr de amnezie, dar încă am instincte, spuse ea sec, şi fiecare instinct îmi spune că eşti periculos.

- Mi-ai mai spus, zise el chicotind. Lămureşte-mă.

- Stii foarte bine ce vreau să spun! Nu trebuie să mai repet. Eşti ca un bici, şfichiuitor. Răneşti oamenii.

- Nu pot să fiu de acord cu această metaforă îngrozitoare.

Probabil că ai acumulat multă experienţă în fosta ta viaţă, pentru a mă categorisi atât de repede.

Sarcasmul din vocea lui o răni. Dar asta şi intenţionase. S-o facă să-şi piardă încrederea în ea, în aşa fel încât să-nceapă să se întrebe cum de l-ar fi putut crede suficient de interesat pentru a reprezenta o ameninţare.

înghiţi în sec, simţindu-se ca o proastă. O cuprinse neliniştea, simţind că mai trăise o dată această situaţie; cu mult timp în urmă, acest bărbat mai folosise acest ton când i se adresase. Fără să-şi dea seama suspină, iar el o întrebă tăios:

- Care-i problema? Nu te simţi bine?

Opri maşina. Aprinse lumina şi-i observă slăbiciunea; avea ochii mari şi speriaţi.

- Luce? întrebă încet, apoi o atinse pe frunte şi se-ncruntă simţind broboanele de sudoare, dar o ţintui în continuare cu

privirea. Ce s-a întâmplat?

Deşi starea de slăbiciune aproape trecuse, îl întrebă cu o voce răguşită:

- Te cunosc?

Nici un muşchi de pe faţa lui nu tresări, totuşi îl simţi că bate în retragere şi închise ochii cu durere.

- Nu, spuse Conn. Nu, nu ştii nimic despre mine, Luce. Absolut nimic. De ce ?

Cu ochii încă închişi, încercă să se calmeze, respirând profund. încet, teama şi durerea dispărură, luând cu ele totodată şi acea vagă amintire. După câteva minute, adăugă:

- îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat. întotdeauna mă sperie când se întâmplă.

- De ce? întrebă el, pornind maşina. Ar trebui să te bucure gândul că începi să-ţi recapeţi memoria.

- Nu, doar că în cazul în care aş îndrăzni să-mi amintesc, m-aş regăsi într-un iad din care n-aş mai avea scăpare. Făcu o pauză. E ca şi cum aş trăi pe marginea prăpastiei. Aici, totuşi, mă simt în siguranţă, înconjurată de oameni amabili. Dacă aş face un pas greşit, m-aş prăbuşi în abis.

- Eşti sigură că ceea ce ascunde subconştientul tău e aşa de neplăcut? E posibil să fi avut o viaţă perfect normală, alături de familie, prieteni şi iubiţi, iar amnezia să fie doar rezultatul căzăturii.

Luna răsărise în timpul cinei şi acum se ridicase sus pe cer, luminând totul în jur. Sub razele ei, ţinutul se dezvăluia ca un tărâm de poveste. în lumina farurilor se reflectară ochii verzi ai unui mic animal; câteva secunde mai târziu, Conn trase de volan pentru a feri un arici.

- Probabil că ai dreptate. Totuşi, nici familiei, nici

prietenilor sau iubiţilor nu le-a păsat suficient de mult pentru a încerca să afle unde sunt.

- Si asta te doare.

- Deşi e ciudat, da.

- Asta înseamnă că trebuie să existe cineva, undeva, accentuă Conn; cineva pe care-l aştepţi, va veni după tine.

Fu din nou surprinsă cât îi era de uşor să-i vorbească şi cât de perspicace era. Nu era un sentiment plăcut. Dezvăluindu-i atât de multe lucruri, simţi că se expune unui pericol pe care nu-l putea, încă, discerne.

- E posibil, spuse ea rece. Dar se pare că mi-am acoperit urmele atât de bine încât nici poliţia n-a aflat nimic aşa că, probabil nu prea aveam încredere în acest cineva.

- Aşa cum n-ai nici în mine, adăugă el zâmbind în întuneric. N-ai încredere în mine şi, totuşi, vorbeşti cu mine. De ce?

- Probabil.. .şi făcu o pauză, punându-şi ordine în gânduri, înainte de a le exprima: probabil pentru că nu mă tratezi cu milă. Nu mă tratezi ca pe o ciudăţenie sau ca pe o persoană bolnavă. Mă obligi să gândesc. Si n-ai nici un interes.

Conn râse şi opri maşina sub un stejar uriaş. înainte ca Luce să-şi dea seama ce se-ntâmplă, el îşi desfăcu centura de siguranţă. Apoi se-ntoarse şi, ţinând-o de mâini, îi desfăcu şi ei centura de siguranţă.

- Cât de naivă eşti, draga mea, o tachină el domol când o luă în braţe. Sau credeai că am nevoie de încurajări?

Volanul o rănea la umăr, dar nu se compara cu durerea pe care o avea în suflet. Instinctele despre care discutaseră mai devreme, se treziră la viaţă; instinctul de supravieţuire o îndemna să se îndepărteze de el, în timp ce un altul, mult mai profound, n-o lăsa să se mişte din braţele lui Conn. Tăcerea lui

o avertiza că se aştepta să i se împotrivească. Simţea cât de tensionat era şi ştia că i-ar fi făcut plăcere să-i înfrângă orice împotrivire. Figura lui semăna cu cea a unui cuceritor.

- Asta crezi că am făcut? întrebă ea încet. Crezi că te-am provocat? Mă supraestimezi. Nici măcar nu te plac.

- Ah, dar ştim că asta n-are nimic de-a face cu plăcutul, adăugă Conn, privindu-i buzele.

Nu are nimic de-a face cu a plăcea sau a iubi. Si dacă nu ştiai asta, Luce, ar fi timpul să înveţi.

Mângâind-o pe gât îi simţi pulsul, lucru care păru că-l fascinează şi sărutând-o,zâmbi, văzând că acesta o trădează din nou. Răsuflarea lui caldă pe pielea ei era incredibil de senzuală. Un foc se aprinse în interiorul ei şi rămase nemişcată sub atingerea sărutărilor lui, care-i răvăşeau simţurile.

- Nu pot să fac asta, suspină Luce, întorcând capul.

- Devine mai uşor cu trecerea timpului, adăugă el fără să se oprească din săruturile calde.

- Conn, te rog, şopti ea.

Fusese sărutată şi altădată şi în general îi plăcuse, dar nimic nu se putea compara cu acest sentiment de abandon pe care îl trăia la atingerea buzelor lui. Trăiri pe care nu le mai cunoscuse până atunci o făceau să nu-şi dorească decât să-i fie cât mai aproape. îl dorea! Doamne, cât îl dorea! Se pierdu în acest val de senzaţii. Ochii rămaseră închişi, ca o ultimă barieră în faţa a ceea ce se întâmpla şi de care nu era pe deplin conştientă. Când Conn încercă să se ridice, îl trase din nou spre ea.

- Nu aici, Luce, murmură el. O maşină nu e exact locul meu preferat pentru a face dragoste.

încet, ea deschise ochii. O privea cu o senzualitate reţinută, o expresie mult prea bine controlată pentru a putea fi naturală, după o asemena explozie a simţurilor.

- Ce s-a întâmplat? bâigui Luce.

- Nimic.

O ridică, şi odată aşezată pe locul ei, o întrebă ironic:

-Asta este reacţia ta obişnuită la un sărut?

Parcă ar fi fost aruncată în apă rece.

- Nu, răspunse fără să mintă. Aşa săruţi o femeie la o primă întâlnire?

- Depinde de femeie.

Era o urmă de sarcasm în tonul vocii lui, în timp ce-i punea centura de siguranţă:

- Ca să fiu sincer, fizic ne potrivim perfect.

în ciuda tulburării, Luce afişă un zâmbet timid.

- Vreun comentariu din partea Mona Lisei?

- Nu ştiu ce-aş putea spune.

-Atunci, o să te duc acasă.

Abia când ajunse aproape de casă Luce realiză că uitase să le anunţe pe fete unde era. Când se afla în prezenţa lui Conn, personalitatea lui o acapara complet. A condus-o până la uşă, dar n-a încercat s-o atingă. Fu îngrozită să descopere că singurul sentiment pe care-l simţea era cel de dezamăgire, ceea ce o făcu să revină la atitudinea înţepată pe care o avusese înainte.

- E prea târziu pentru a mă îndepărta. Stiu prea multe despre tine, acum.

Nu-i văzu bine faţa, dar în voce i se simţea clar sarcasmul. O făcu să se cutremure.

- Intră, ţi-e frig.

- Nu, şopti ea.

încercă să-i desluşească trăsăturile fără să-şi dea seama că propria ei figură trăda aşteptarea.

- N-o să te mai sărut, o tachină. A fost suficient pentru seara asta. Noapte bună, Luce.

Probabil că a spus ceva potrivit, pentru că el râse uşor şi o îndemnă să intre-n casă. Destul de ciudat însă, adormi imediat ce puse capul pe pernă. Avu un somn profund şi Teresei îi fu greu în dimineaţa următoare s-o trezească.

- Hai, ridică-te! strigă, dezvelind-o. E o zi minunată şi eşti cu zece minute în întârziere, dacă înţelegi ce vreau să spun.

- Oh, Doamne! Cât e ceasul? întrebă morocănoasă.

- Sapte şi zece. Cafeaua e gata şi baia e liberă. Si unde ai fost plecată azi-noapte?

Luce făcu un efort să zâmbească. Rămase, însă, cu spatele la Teresa în timp ce-i povesti.

- Serios? Teresa era tare curioasă. Ţi-am spus eu că-l interesezi. Grăbeşte-te şi ne poţi spune mai multe la micul dejun.

Ceea ce se şi întâmplă. Faith fusese de serviciu după-amiază, aşa că nu se afla acasă când Luce nu apăruse, iar Teresa fusese doar puţin îngrijorată.

- Nu că n-aş fi fost, spuse Teresa, pentru că nimeni nu-şi poate ascunde urma mai bine decât o faci tu.

Amintindu-şi momentele petrecute în braţele lui Conn, Luce se-mbujoră puţin. Dacă ar fi ştiut Teresa ironia afirmaţiilor ei, probabil că s-ar fi îngrozit.

- L-am văzut ieri, comentă Faith.

- Unde? întrebă Luce, neputându-şi stăpâni nerăbdarea.

- La spital. Se-nvârtea pe acolo de parcă era stăpânul

locului.

Făcu o pauză, după care adăugă:

- Puţin mai târziu l-am văzut ieşind din Blocul şapte.

Teresa vru să spună ceva, dar, gândindu-se mai bine, se opri.

- Acolo se află biroul lui Mattie Jameson, spuse Luce, simţind un gol în stomac.

Mă-ntreb dacă n-a-ncercat să afle ceva de la ea. Ce tupeu!

- Oh, ai dreptate în privinţa asta, încuviinţă Faith. Dar nimic n-ar putea-o face pe doctoriţa Jameson să spună ceva dacă n-ar vrea. Si asta dacă ne gândim c-a fost s-o vadă pe ea. Poate să fie foarte evazivă când vrea.

-Aşa că nu fi supărată pe el, sugeră Teresa, aşezând cănile de cafea pe masă. Stii, dacă te-a dus să-i cunoşti sora, poate că-i într-adevăr serios.

- Nu prea. O cunosc pentru că vine pe la magazin, spuse Luce clătinând din cap.

-Te mişti prin cercuri înalte. Dar Faith fu doar pe jumătate ironică. Familia McLeod este de foarte mult timp stabilită aici. Ryan era unul dintre cei mai râvniţi burlaci din zonă, până să apară Sonia lui. Cum ţi s-au părut?

-Foarte plăcuţi. Ea e o dulce, iar pe el nu-l poţi cunoaşte la o primă întâlnire. Totuşi, cred că ea e obişnuită cu personalităţile complexe; nimeni nu poate spune nici despre Conn că ar fi uşor de înţeles.

Vocea veselă a crainicului de la radio care anunţa ora, le trezi la realitate. Dar în timp ce mergea sprintenă spre magazine, Luce nu-şi putu săpâni sentimentul neplăcut pe care i-l provocase afirmaţia lui Faith. Faptul că era un sentiment de teamă şi nu supărare, aşa cum presupusese Teresa, o uimi. După câteva sute de metri se hotărî să nu se

mai gândească la Conn şi, după un efort de voinţă, concentrându-se asupra grădinilor înflorite, chiar reuşi. Tot restul zile a fost atât de ocupată, încât se gândi foarte puţin la el. Asta până când Jolie Stewart intră, îmbrăcată într-un costum cu dungi albe şi negre care făcea minuni pentru părul roşcat şi ochii ei mari, căprui. Prea multe dungi, totuşi, gândi Luce; peste zece ani probabil c-o să ţină diete permanent, dar pentru moment arăta ca fantezia oricărui barbat.

Uimitor însă, îi adresă lui Luce un zâmbet care aproape o făcu să creadă că Jolie suferise o modificare de personalitate.

-Aş vrea să văd nişte bijuterii, spuse aceasta, pe un ton plăcut. în special cerceii aceia cu smaralde.

-Se potrivesc perfect cu tenul tău, spuse Luce.

-Se potrivesc, nu? E ziua mea în curând. împlinesc douăzeci şi unu de ani. Stiu că nu prea mai înseamnă mare lucru în zilele noastre, dar părinţii mei sunt de modă veche şi vor s-o transforme într-un eveniment social, aşa că va fi o mare petrecere.

Luce nu făcu nici un comentariu, gândindu-se că probabil familia Stewart era foarte bogată dacă-şi permitea să-i cumpere cerceii şi să-i organizeze şi petrecerea.

Din nou, Jolie zâmbi.

-Conn mi-a spus că aţi luat cina aseară cu familia McLeod. îmi pare bine că ai putut merge; mi-a părut rău să-l las baltă în ultima clipă, dar mama nu se simţea deloc bine şi n-am putut să ajung. Tata nu s-ar fi descurcat de unul singur.

-îmi pare rău să aud asta. Se simte mai bine acum?

Probabil că Jolie se aşteptase la o altă reacţie din partea ei, pentru că sub dezinvoltura din vocea ei se simţi supărarea când spuse:

- Oh da, a fost doar o criză generată de schimbarea vremii. Sper că te-ai simţit bine!

Curiozitatea avidă din ochii Joliei o îngreţoşă pe Luce.

- M-am simţit foarte bine, mulţumesc! spuse Luce punând cerceii la loc în vitrină.

- Familia McLeod este extraordinară, nu-i aşa? Sonia e o dulceaţă şi Ryan-Jolie îşi dădu ochii peste cap-ei bine. încă-mi dă emoţii când zâmbeşte. Făcu o pauză aşteptând un răspuns, dar neprimind nici unul continuă. O tachinez pe Sonia spunându-i că cei doi bărbaţi din viaţa ei sunt cei mai captivanţi din Noua Zeelandă. Cred că reputaţia lui Ryan în ceea ce priveşte femeile era îngrozitoare şi, după cum spun ziariştii, nici a lui Conn nu-i mai bună. Bineînţeles, e altceva când oamenii sunt prieteni.Vreau să spun, doar o anumită categorie de fete ar... înţelegi ce vreau să spun.

Luce înţelesese perfect şi ştia ce intenţionase să sugereze. Si decise că dacă o mai aude o singură dată pe Jolie spunând "Desigur" pe acel ton ironic, îi va face o deosebită plăcere să-i tragă o palmă.

Oricum, doar zâmbi, conştientă de faptul că era privită insistent, şi încuie vitrina.

- Ei bine, trebuie să plec, spuse Jolie. Era complet dezamăgită. Sperase să obţină o reacţie mai puternică. Ne mai vedem.

"Nu şi dacă-mi stă în putere să nu se mai întâmple" gândi Luce. Si pentru o clipă, crezu că o făcuse cu voce tare; avea o mână la gură şi o privire bătăioasă când o surprinse Graeme Hunter venind dinspre depozitul din spatele magazinului.

- Probleme? întrebă el, ghidându-se după atitudinea ei.

- Doar răutăţi prosteşti.

- Si nu le faci faţă?

- Nu, dar îmi doresc să nu fi fost o clientă.

Graeme avea în jur de treizeci de ani, foarte abil în afaceri, cu o soţie sofisticată şi doi copii minunaţi. îi oferise lui Luce de lucru înainte de accident şi o păstrase şi după ce s-a întâmplat. între ei era o prietenie clădită în timp. Acum, spuse serios:

- Ei bine, nu te lăsa doborâtă. Si dacă degenerează în abuz, anunţă-mă. Nu trebuie să suporţi aşa ceva.

- Stiu, dar mă-ndoiesc că Jolie poate provoca ceva cu care să nu mă descurc.

Dar dacă era aşa, de ce se supărase atât de tare din cauza celor ce-i spusese?

Capitolul 3

Când plecă după-amiză de acolo, se aştepta ca maşina să fie parcată în faţa magazinului; cu greu se stăpâni să nu se uite de-a lungul drumului. Doar gândul că el ar fi putut fi în zonă, s-o vadă şi să tragă propriile-i concluzii, o făcu să meargă drept înainte. Dezamăgirea absenţei lui o făcu să se simtă umilită, ceea ce-nsemna că atracţia fizică pe care o simţise cu o seară în urmă era mai puternică decât crezuse. "A sărutat-o şi pe Jolie la fel?". Gândindu-se la asta, degetele i se-ncleştară pe mânerul genţii. "Bineînţeles" gândi ea cu dispreţ. N-avea să refuze ce-i oferea Jolie. Era mult prea experimentat pentru a nu-şi da seama că ea ezita în faţa unei aventuri. Luce se surprinse sperând, aproape cu răutate, că amândoi ştiau ce făceau şi jură să nu mai aibă de-a face cu Ramsay, care se folosea fără scrupule sau milă de oameni. Dacă va mai încerca s-o răpească, va face o scenă, va ţipa, va fugi. va face orice numai să nu-l mai lase s-o manipuleze în felul acela. Când ajunse acasă, capul o durea îngrozitor, luă două pastile şi se duse direct la culcare. Când se trezi, era întuneric afară. Din salon se auzea muzică şi vocea Teresei, aşa că probabil Faith era şi ea acasă. Spre surprinderea ei, descoperi că îi este foame. îmbrăcă un halat de bumbac şi ieşi desculţă din cameră, oprindu-se brusc când îl văzu pe Conn.

- Ah, te-ai trezit, zise Teresa veselă, ridicându-se pentru a opri radioul. Vrei să mănânci ceva?

- Nu. Luce simţi că dă înapoi din cauza amuzamentului ce se citea în privirea lui ironica. Mă duc să mă îmbrac.

- Sper că nu pentru mine, spuse el calm. Arăţi ca un copil încântător.

Teresa zâmbi.

- Luce este tare modestă; noi credem că n-are nici fraţi, nici surori.

Ceea ce pentru Teresa era foarte bine, gândi Luce în timp ce
se-ntoarse în dormitor. Poate pentru că cele două colege ale ei proveneau din familii mari, nici uneia nu i se părea ciudat să circule mai dezbrăcate prin case. Dar ea nu putea; instinctele ei se revoltau la această idee. îşi puse repede o pereche de pantaloni şi un tricou, nici unul nu era nou, dar n-avea să facă nici un efort pentru Conn. Totuşi, se bucură că prima bluză pe care puse mâna era neagră, pentru că-i venea foarte bine această culoare. Când reapăru, el vorbea cu Teresa, cucerind-o fără efort cu şarmul lui atât de evident.

- Trebuie să mănânci ceva, îi spuse Teresa, instinctele materne preluând iniţiativa în faţa celor afectate în prezenţa lui Conn. îţi fac o omletă, vrei?

- O fac eu! se oferi Luce.

- Nu, rămâi cu musafirul nostru. E rândul meu săptămâna asta să pregătesc cina. Conn, vrei o cafea?

- Da, mi-ar plăcea. Zâmbi leneş, prinzând-o pe Luce de mână când trecu pe lângă el şi o trase pe canapea. Am cunoscut pe cineva căreia îi plăcea omleta.

Fără suflare, pentru că încă o ţinea de mână, comentă:

- Multora le place.

- E adevărat. îi plăcea de asemenea şi "ratatouille".

- Si mie îmi place.

Conn purta o bluză de bumbac fin, iar pe sub materialul subţire se reliefau muşchii, reamintindu-i de forţa cu care o ţinuse în braţe cu o seară înainte.

- Te deranjează prezenţa mea?

Surprinsă, îşi ridică privirea şi întâlnind-o pe cea pătrunzătoare a lui, clipi, întorcândcapul.

- Da, spuse ea. Te mişti prea repede. Nu-mi place!

-Aseară ţi-a plăcut.

îşi trase umărul, dar degetele lui rămaseră încleştate, rănind-o. Răspunse printre dinţi:

-A fost o prostie. Lasă-mă în pace!

- Când o să fiu pregătit. Spune "te rog".

- Conn.

- Spune "te rog", surâzând.

Un alt sentiment luă locul supărării. îi slăbi voinţa în timp ce ochii ei îl rugau să-i dea drumul. Stia că în spatele figurii enigmatice îi era analizată fiecare reacţie. Si ştiu că lui îi face plăcere s-o facă să se simtă neajutorată. O îngrozea. Dar reuşi să scape din strânsoarea lui. Sărind în picioare, se-ndepărtă cât putu de mult de el. Când Teresa intră in salon, ducând o tavă, ea era ocupată, căutând printre discuri.

- Mănâncă! o îndemnă Teresa. Pari puţin slăbită.

în ciuda emoţiei, Luce zâmbi.

- O să fii o mamă minunată! o tachină ea.

- Cum, nu eşti dedicată carierei? întrebă Conn.

- îmi place munca mea, întotdeauna mi-a plăcut să fiu asistentă medicală, dar mă voi bucura din plin de statutul de soţie şi de mamă. Si cum Greg este medic, nu va fi o viaţă uşoară.

- Recompensele vor fi pe măsură.

Teresa nu remarcase, cinismul afirmaţiilor lui, pentru că răspunse fericită:

- Nu m-aş căsători cu el dacă nu l-aş iubi.

- Dar tu, Luce? întrebă el.

- Vreau să fiu doar eu însămi, răspunse rece Luce.

După o clipă, el răspunse:

- Eşti sigură că tu, dintre toţi oamenii, vrei doar asta? N-ai un trecut care să te bântuie sau amintiri care să nu te lase să dormi noaptea. Stiu oameni care ar da totul pentru un strop de amnezie! Făcu o pauză, după care adăugă:

- Nu pari prea întristată de lipsa trecutului.

- Vreau doar să fiu lăsată-n pace! răspunse Luce.

- Ca să-ţi plângi de milă?

- Eşti.. .eşti o brută arogantă! strigă ea uimită de comentariile lui Conn. Si aproape adăugă: "întotdeauna ai fost", lucru care o surprinse şi mai mult.

El zâmbi, dar refuză să renunţe la subiect.

- Mă-ntreb de ce oare femeile au astfel de reacţii când li se spune adevărul. Recunoaşte, Luce, preferi să nu-ţi cunoşti trecutul. îţi dă un aer misterios, ceea ce e nemaipomenit.

- Ce Dumnezeu te face să spui asta? izbucni Teresa, aproape strigând la el.

Lumina lămpii îi lumina trăsăturile dure. Stătea liniştit pe canapeaua lor şi domina încăperea, fără să facă nici un efort; de altfel, domina orice încăpere în care se afla. Nu puteai citi nimic în expresia ochilor lui, dar gura senzuală se strânse într-un zâmbet enigmatic şi spuse calm:

- Faptul că n-a făcut nimic pentru a descoperi cine este.

- Poliţia n-a reuşit să afle nimic. Ce te face să crezi că Luce ar fi aflat ceva? întrebă Teresa războinic.

- Mă-ndoiesc că au depus vreun efort serios. De ce ar fi făcut-o? continuă el sceptic. Odată ce-au decis că nu e vreun criminal căutat pe plan internaţional, îmi imaginez că au închis dosarul, presupunând că memoria îi va reveni curând.

- Aş prefera să nu mai vorbiţi ca şi când n-aş fi prezentă, spuse Luce supărată. Si pentru informarea ta, Conn Ramsay, nu-mi fac un obicei din a-mi plânge de milă. Eram fericită cu viaţa mea până ai apărut tu şi ai început s-o tulburi.

- Faptul că te deranjează că încerc să aflu ce s-a întâmplat dovedeşte că am dreptate, răspunse el cu insolenţă, coborându-şi privirea, un timp prea îndelungat, pe conturul sânilor ei ce se mişcau în ritmul respiraţiei.

- Pe tine nu te-ar deranja dacă m-aş amesteca în problemele tale personale? întrebă Luce, adăugând cu dispreţ: şi nu-mi spune că viaţa ta e o carte deschisă!

- Nu prea, spuse el sec, zâmbind cu ironie. Dar eu îmi cunosc trecutul.

- Oh! Du-te naibii! Nu vreau să te mai văd! strigă ea furioasă, din cauză că tot revenea la subiectul amneziei ei. Se-ndreptă spre uşa camerei, dar el ajunse înaintea şi o opri prinzând-o de umeri. La atingerea lui, ceva din interiorul ei se trezi la viaţă; rămase cu capul aplecat, respirând cu greutate, în timp ce degetele lui o strângeau cu putere.

îşi ridică privirea. El se uita la Teresa cu o expresie intimidantă. Nu fu surprinsă când aceasta, dezaprobând situaţia, spuse:

- Eu plec. Dacă ai nevoie de ajutor, strigă-mă, Luce.

Nici unul nu se mişcă până nu ieşi din cameră, după care Conn întrebă :

- Ce s-a-ntâmplat cu manierele tale? Ar trebui să ştii că nu trebuie să te dai în spectacol.

- O cunosc mai bine ca tine pe Teresa, răspunse ea apăsat. Consideră că-i din cauza amneziei.

- Nu.

Se-ntoarse, ţinându-i mâinile la piept:

- Mă fascinezi, spuse el rece. Sunt hotărât să aflu ce se află în spatele măştii, chiar de-ar trebui să te rănesc pentru asta.

- îmi închipui că te-ar încânta.

Amărăciunea din vocea ei o îngrozi. îl făcu să ridice întrebător din sprânceană, dar răspunse calm:

- Nu neapărat. Aş prefera să fac dragoste cu tine decât să te rănesc, dar dacă e necesar.

- De ce?

- Pentru că sunt curios.

- Doar pentru a-ţi satisface curiozitatea te joci cu mintea mea?

- Nimeni nu ţi-ar putea face nimic dacă nu le permiţi. Tot ce pot face e să-ncerc să te fac să ieşi din coconul în care te-ai ascuns. Cine ştie, poate că-ţi va plăcea ce vei descoperi.

Un moment, rămaseră uitându-se unul la celălalt, apoi Conn zâmbi şi-şi apropie capul de ea. O dorinţă mistuitoare o cuprinse, slăbindu-i rezistenţa.

- Mă-nspăimânţi, şopti Luce. Arăţi de parcă m-ai urî.

- Să te urăsc? spuse el şi-i mângâie buzele, privirea devenindu-i mai intensă când începură să-i tremure. Nu te urăsc, spuse el încet. Nu poţi face diferenţa între a urî şi a dori?

- Amândouă mă-nspăimântă.

- Mă-ntreb de ce oare?

- Poate că am fost violată, spuse ea.

O trase spre el, strângând-o la piept.

- Asta crezi?

îi simţea mâna pe spate, şi corpul puternic aproape de al

ei. Nu-şi putu opri impulsul de a se sprijini de el şi de a-l lăsa s-o ţină ca pe un copil care are nevoie de protecţie.

- Nu, ştiu că nu s-a întâmplat aşa ceva. Când am început să mă-ntreb ce fel de persoană am fost, doctorii mi-au spus tot ce ştiau despre mine. Si unul din aceste lucruri era că ... sunt încă virgină, spuse ea şovăind.

- Si de-atunci?

- Nu, n-am ...

- Paznicii nu te-au scăpat din ochi, nu-i aşa?

- Nu fi obraznic, spuse, încercând să-l îndepărteze. Cum îţi permiţi? continuă, privindu-l dispreţuitor. Teresa şi Faith sunt nişte scumpe.

- Foarte protectoare, fu el de acord, nedând atenţie încercării ei de a se elibera din strânsoarea lui. Deci, dacă n-a fost influenţa lor, atunci probabil că îţi este teamă. Sau poate că e vorba de convingerea înrădăcinată că nu e permis. Hai să aflăm despre ce-i vorba, vrei?

Dacă ar fi înţeles ce-i propune, Luce probabil c-ar fi strigat-o pe Teresa sau ar fi încercat să scape de el. Dar se pare că avea un efect hipnotic asupra ei, reacţia fiindu-i mult întârziată. Reuşi doar capul să-l întoarcă. La-nceput, crezu că va reuşi să-i evite buzele cercetătoare, având liberă doar o mână, cu cealaltă strângând-o la piept. El râse şi-ncepu s-o mângâie pe frunte. Era evident că nu era pentru prima dată când trebuia să cucerească o femeie.

- Stai liniştită şi n-o să păţeşti nimic, spuse el .

Se aşteptase ca sărutul să fie brutal, dar fu din nou surprinsă. Buzele lui îi atinseră colţul gurii încet, cald, parcă tachinând-o.

- Eşti frumoasă, spuse el, punctând fiecare cuvânt cu un

sărut, ca o fecioară de gheaţă, o valkyrie.

- Se spune că erau femei crunte. Vocea ei era, oare atât de profundă şi de răguşită?

- Ah, dar puteau fi îmblânzite de dragoste. O ridică, luând-o prin surprindere şi o aşeză pe canapea. Zâmbi, şi vrăjită de senzualitatea pe care o degaja, Luce, îi zâmbi şi ea.

- încă îţi e teamă de mine?

- Ştii prea multe.

- Ce vrea să-nsemne asta?

- Nu ştiu.

Pentru câteva clipe, ochii lui îi căutară pe ai ei.

- Faci multe comentarii ciudate, dar voi continua să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie, aşa că poţi să-ncetezi să mai arăţi de parcă o să te sugrum. Când te voi omorî, voi avea grijă ca nimeni să nu te mai recunoască.

- îţi place să mă-nspăimânţi.

Mâna lui coborî de pe gât spre curba delicată a sânilor şi continuă explorarea.

- Răspunzi perfect, ca şi când ai fi făcută pentru mine, murmură el.

- Şovinistule!

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

Avea totuşi o senzaţie ciudată.

- Te deranjează ceva? întrebă el încet. Ce este?

- Déjà-vu. Parcă ai mai spus şi altădată aceleaşi cuvinte şi am dat aceeaşi replică.

- Nu-i ceva neobişnuit, spuse el zâmbind. Poate n-ai mai simţit aşa ceva, dar e un lucru normal; americanii îl numesc dezmierdare. E foarte posibil ca un bărbat îndrăgostit să te fi

simţit la fel de dulce şi supusă şi să se fi gândit că i-ai fost hărăzită. Şi multe tinere femei consideră că e de datoria lor să folosească acest cuvânt, "şovinist", în cât mai multe discuţii.

Luce începu să tremure. Îmbrăţişarea lui era atât de erotică, încât se cutremură şi se smulse din braţele lui. Conn nu încercă s-o oprească.

- Sunt de acord. Nu cred că prietena ta ascultă pe la uşi, dar sunt sigur că-i la ea în cameră, cu urechile ciulite, gata să-ţi sară în ajutor.

Si nu cumva trebuie să sosească şi celălalt paznic?

- Da. Si nu le mai spune aşa! continuă ea furioasă, după câteva secunde de pauză. Au fost foarte bune cu mine.

- Un comentariu copilăresc, dar aşa te şi tratează, nu?

- Cel puţin mi-au vrut binele întotdeauna.

- Si eu nu?

- înţeleg. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să creşti, Luce. De ce să nu fie mai devreme?

- Prin asta se înţelege că ar trebui să te las să mă seduci, nu?

- Luce, dacă vroiam să te seduc, aş fi ales un loc mai puţin public. Am făcut doar un experiment.

- Un .un experiment? întrebă ea uimită şi ruşinată.

- Exact, draga mea. Vrei să-ţi spun rezultatele? Poate că nu te-ai culcat cu nici un bărbat, dar ştii ce-nsemnă să faci dragoste. Sub masca rece pe care o afişezi, se găseşte o mică doamnă extrem de senzuală şi, spre binele tău, ai face bine să crezi asta! Pentru că altfel, într-o bună zi te vei trezi într-o situaţie pe care n-o vei putea controla, şi sunt sigur că nu mai trebuie să-ţi spun ce urmează.

- De unde ştii că ţi-am răspuns doar ţie în acest fel?

- Mă provoci?

- Nu, răspunse ea, dar nu-ndrăzni să-l privească. Dar nu văd cum îţi poţi da seama. E ca şi când ai şti dacă o femeie este sau nu virgină; doctorii mi-au spus că nici un bărbat nu-şi poate da seama. în ziua de azi sunt atât de multe femei care practică sporturi, n-au făcut dragoste, totuşi, din punct de vedere tehnic nu mai sunt virgine. Deci, cum ai putea şti?

- Asta-i o discuţie extrem de provocatoare. Sigur vrei să continuu?

- Tu ai început-o. Nu cred că ştii, probabil vorbeşte îngâmfarea din tine.

Ar fi vrut să-l ironizeze, să-i rănească orgoliul cu acest comentariu, aşa că o luă pe nepregătite când, drept răspuns, râse şi adăugă:

- Exersează cu altcineva, Luce. Părerile tale nu mă impresionează. Te tentează o plimbare cu avionul în weekend?

Schimbarea subiectului o zăpăci, aşa cum şi intenţionase. Fără să vrea, se întoarse spre el şi, văzându-l cât de relaxat stătea, observându-i rânjetul de mulţumire, ceva se clătină în ea.

- Eu. să zbor? întrebă cu răsuflarea întretăiată.

Conn părea plictisit.

- Un zbor. Deasupra zonei. Nici Sonia, nici Ryan nu pot veni, şi aş vrea să mă-nsoţească cineva.

- Ce zici de Jolie Stewart?

- Ce-i cu ea? se miră Conn.

- Ea cunoaşte zona mai bine decât mine. Sau este din nou ocupată, cum a fost şi de ziua surorii tale?

- Asta ţi-a spus? întrebă, privind-o fix.

- Da, răspunse, regretând că-i dezvăluise afirmaţiile supărătoare ale lui Jolie.

Ceva mai târziu, regretă şi mai mult acest lucru, căci figura lui se întunecă atât de mult încât o-nspăimântă.

- Măi, măi, murmură el.

Privindu-l, Luce realiză că trecerea anilor n-ar lăsa nici o urmă pe trăsăturile lui. După un timp, Conn întrebă:

- Ei bine?

- Eu.. .ezită, apoi adăugă, nevăzând altă scăpare. Da, o să vin.

- Ai mai zburat?

- Presupun că am ajuns aici cu avionul, nu sunt neozeelandeză, răspunse surâzând. De ce?

- Zborul cu un avion mic e puţin diferit, continuă, urmărindu-i reacţiile.

- Mi-ar plăcea să văd nordul ţării de sus, adăugă fără a ţine cont de presimţirile rele pe care le avea.

îşi înăbuşi un căscat, iar el o ridică zâmbind.

- Obosită?

Era evident că n-o credea, dar situaţia îi convenea, pentru că îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă. Se aştepta s-o sărute şi inima începu să-i bată, dar el se mulţumi să-i surâdă ironic.

- Noapte bună, Luce.

- Noapte bună, Conn, îi răspunse cu voce răguşită. Ai grijă cum conduci, o să-nceapă să plouă.

- Ce grijulie eşti.

Câteva secunde rămaseră uitându-se unul la altul, până când Luce cedă privirii lui intense. Când Faith se întoarse, o găsi aşezată comfortabil în fotoliu, având o expresie împietrită şi ascultând o casetă.

- A început să plouă? întrebă fără să se mişte.

- Stă să plouă. Te simţi bine? Pari absentă.

în mod normal, grija din vocea lui Faith ar fi făcut-o să se simtă bine. îl învinuia pe Conn pentru starea pe care o avea.

- O durere de cap şi prezenţa dezagreabilă a lui Conn Ramsay, răspunse, încercând să zâmbească. Pentru nu ştiu ce motiv, crede că e de datoria lui să mă ajute să-mi recapăt memoria şi crede că poate face asta enervându-mă la maximum.

- Toate celelalte încercări au dat greş, aşa că.cine ştie, poate reuşeşte, spuse Faith încruntată. în ce fel te afectează, Luce? Nu pari să-l placi, dar nu poţi nici să-l descurajezi.

Luce surâse.

- Chiar crezi că aş putea să-l influenţez în vreun fel?

- în unele lucruri, da. Eşti o femeie frumoasă, iar el cu siguranţă e conştient de asta. Totuşi, sunt de acord că nu e cel mai accesibil bărbat. Are vreun motiv pentru care să fie atât de îngrijorat? Ai vreo idee?

- Nu cred că este îngrijorat deloc. E doar curios; asta mi-a şi spus. Poate că-i place să se joace de-a Dumnezeu.

Faith se încruntă şi asta o făcu să pară mai în vârstă, totuşi nu respinse imediat ideea. Câteva clipe cântări cele spuse de Luce, apoi adăugă:

- Poate, deşi nu l-aş fi bănuit de răutăţi. Mie mi se pare un om care-şi preţuieşte prea mult propria independenţă pentru a încerca să intervină în viaţa altcuiva.

- Deocamdată, exact asta face.

- Da. Ochii negri ai lui Faith erau gânditori. Poate într-adevăr vrea să se folosească de experienţa ta. Sau poate. ezită, lucru ce nu-i stătea în fire. După câteva momente,

rezumă. Cred că lui Conn i-ar fi foarte dificil să refuze o provocare.

- Si eu sunt o provocare? întrebă surprinsă Luce.

- Oh, da. Eşti rece şi reţinută. Unii bărbaţi găsesec asta foarte provocator. Nu credeam ca el să fie unul dintre ei, dar nu se ştie niciodată.

Luce simţi un fior şi spuse:

- Vrea să zbor cu el peste port.

- Si te duci?

- Da, răspunse ea, suspinând.

- Eşti sigură că ştii ce faci?

- Nu.

Luce ar fi vrut să se încreadă în Faith, dar bunul-simţ al prietenei sale mai vârstnice nu se putea opune atracţiei pe care o simţea faţă de Conn.

- Nici măcar nu-l plac.

- O să suferi, spuse Faith cu îngrijorare. Cum rămâne cu Jolie?

- Ce-i cu ea?

- Păi, se pare că l-a revendicat.

Luce râse, amuzată.

- Nimeni nu-l poate revendica pe Conn. Iar el nici nu vrea asta. Este mulţumit cu sine însuşi. Jolie poate că e amanta lui, dar dacă va încerca să-l facă gelos, îi va întoarce, zâmbind, spatele.

Tremura şi avea mâinile încleştate pe genunchi.

- De unde ştii? Luce, de unde ştii? repetă Faith, văzând că nu-i răspunde. L-ai mai întâlnit şi înainte.. .îl cunoşti? Luce, ţi-ai amintit?

O dureau ochii, totuşi nu putea plânge.

- Nu, răspunse Luce aspru. Ne-am mai întâlnit o dată şi mi-a spus că nu-l cunosc.

- Atunci, de ce-ţi faci probleme?

Faith se apropie de ea şi o mângâie uşor pe umăr, iar pe faţă i se citea îngrijorarea.

- Nu-mi fac, spuse Luce. Probabil că am cunoscut pe cineva care-i seamănă. N-are nici un motiv să mă mintă.

- Nu, bineînţeles că nu. Totuşi, dacă ar fi nevoie, ar minţi fără să clipească. Dacă ar fi cu adevărat interesat să te ajute să-ţi recapeţi memoria şi te-ar cunoaşte, cu siguranţă ţi-ar spune. Sunt sigură. Să vorbiţi despre trecut te-ar ajuta mult.

Luce încuviinţă.

- De ce spui că-l crezi capabil să mintă?

- Draga mea, sunt puţine lucruri pe care nu este capabil să le facă şi printre ele se numără crima. Stii şi tu asta, chiar dacă nu-ţi place. Violenţa şi nechibzuinţa sunt bine controlate, dar sunt acolo. Faith căscă, apoi zâmbi. Asta îl face atât de atrăgător. De aceea e Jolie atât de înnebunită după el. Si tot de aceea cred că ar trebui să te fereşti de el.

- Probabil. Luce puse mâna la gură în timp ce se ridică, clătinându-se uşor. O să zbor cu el şi apoi o să-i explic foarte clar că nu vreau să-l mai văd.

- Aşa să faci, Luce. Dacă e tipul de bărbat de care spui, o să-ţi întoarcă spatele, nu?

Capitolul 4

Ziua de sâmbătă se dovedi a fi o zi perfectă pentru a zbura. Cerul era senin, iar vântul abia adia. Luce fu destul de gânditoare în timpul micului dejun şi se întreba de ce are acea senzaţie neplăcută.

- încă o cafea? întrebă Teresa, şi-i umplu încă o cană. Ţi-a pierit curajul?

- Cam aşa ceva.

Cele două prietene se priviră, dar nici una nu mai spuse nimic, iar Luce fu recunoscătoare pentru asta. Erau îngrijorate pentru ce avea să se întâmple între ea şi Conn. Ea însăşi nu era prea încântată, dar nu le putea explica de ce nu-i spunea pur şi simplu s-o lase în pace. Nu putea face asta pentru că nici ea nu-şi explica puterea pe care o avea acest bărbat asupra ei. Era ceva căruia îi putea rezista, dar pe care nu-l putea înlătura. " Atracţie fizică", îşi spuse. într-adevăr, inima-i bătea mai tare şi sângele parcă-i lua foc de fiecare dată când îl întâlnea; totuşi, era mai mult decât o simplă atracţie fizică. O atrăgea cu un fel de magnetism căruia îi era greu să i se împotrivească şi de aceea îi era teamă de el. Dacă ar fi fost o pasiune reciprocă, i-ar fi fost uşor să şi-o satisfacă. Nu ar fi refuzat-o dacă şi-ar fi dezvăluit sentimentele, pentru că şi el o dorea. Dar lui Luce îi era teamă că, în cazul în care i-ar fi aflat impulsurile pe care el le dispreţuia, ar fi dorit să se descotorisească de ea.

Conn sosi înainte ca ele să termine masa de dimineaţă, îmbrăcat într-un tricou care-i scotea foarte bine în evidenţă trăsăturile.

- Eşti gata, Luce?

- Să-mi termin cafeaua. Vrei şi tu? spuse Luce, încercând o

mică diversiune.

- Nu, spuse şi se opri, dar Luce se ridică să-şi ia haina, supunându-se ordinului său nerostit.

Odată ajunşi în maşină, o privi şi-i spuse:

- Arăţi foarte bine, deşi hainele tale au un aer mai mult marinăresc. Să-nţeleg că prietenele tale nu sunt de acord cu ieşirea asta?

- Eşti isteţ. La ce te aşteptai?

Conn zâmbi.

- Cred că am planuri în ceea ce te priveşte?

- Ai?

- Câteva, îi răspunse calm. Dar cred că îmi pot stăpâni dorinţa cât timp suntem în aer.

îi apăru o gropiţă când îşi înăbuşi un chicot, dar Conn n-o rată.

- îmi place gropiţa. Probabil că ai fost o şcolăriţă încântătoare.

- Mă-ndoiesc, spuse Luce, suspinând. Mai degrabă una obişnuită, cu un râs enervant şi părul prins în coadă de cal.

El râse la descrierea ei, dezvăluind un alt Conn, mult mai uşor de abordat. Până ajunseră la aeroport, o făcu la rândul lui să râdă.

Vântul părea să se înteţească pe când urcau dealul spre Onerahi, iar Luce avu din nou acel sentiment ce nu prevestea nimic bun.

- N-ai mai spus nimic, spuse el, în timp ce întorcea spre aeroport.

- încep să mă-ntreb dacă nu cumva îmi este frică să zbor.

Conn nu spuse nimic, dar odată maşina parcată, coborî şi întrebă:

- Si, crezi că-ţi este?

- E doar un singur mod de a afla.

Pentru o clipă, se citi o urmă de respect în privirea verde ce o ţintuia, dar până să se gândească mai bine la asta, expresia dispăru şi Conn adăugă:

- Atunci, să mergem.

N-ar fi trebuit să fie surprinsă că va pilota de unul singur micul Cessna, pentru că părea capabil să facă orice, totuşi, fu uimită.

- Sunt calificat să zbor, spuse el ironic.

- Te cred.

Simţi un nod în stomac. în timp ce făceau pregătirile dinaintea decolării, ca să se calmeze, respiră adânc şi teama începu să-i dispară. Când decolară, îşi puse ochelarii pentru a ascunde orice urmă de emoţie şi se uită pe geam, uimită de frumuseţea peisajului. Oraşul se dezvoltase în ciuda vegetaţiei luxuriante, străjuit de Dealurile Vestice şi de vulcanul Parahaki cu obeliscul său. Lângă complexul rafinăriei era şi centrala electrică ce domina micul oraş Ruakaka. în partea cealaltă a portului se vedeau piscurile vârfului Whangarei.

- Trebuie să le fi fost greu să treacă peste aceste înălţimi.

- Erau bărbaţi duri în vremurile acelea.

"Si mai duri în zilele noastre", gândi ea.

Restul zborului a fost ocupată cu evidenţierea punctelor de reper, uneori fiindu-i destul de greu să-şi dea seama unde sunt, având în vedere că din aer topografia locurilor era puţin diferită. în dreapta lor se întindea, de-a lungul coastei, Oceanul Pacific, porturile şi estuarele Pataua, Ngunguru, Tutukaka, dragostea lui Luce pentru partea aceasta de nord a peninsulei fiind evidentă.

- Vara este plin de oameni, spuse ea. Vin pentru a face surf şi pentru pescuit; unii merg pentru scufundări pe insula Cavalerilor, în dreapta noastră. Zona e plină de peşti tropicali aduşi de un curent cald. Se spune că e minunat.

Probabil că tonul pe care-l folosise fusese plin de nostalgie, pentru că el o întrebă:

- N-ai făcut niciodată scufundări?

- Nu, e mult prea scump. Tu ai făcut?

- Da. O să te duc şi pe tine într-o zi.

- Cât vrei să mai rămâi? întrebă ea zâmbind.

- Cât va fi nevoie, răspunse el ambiguu. Apoi adăugă: ai învăţat să iubeşti ţara asta.

- E singura pe care o cunosc. Apoi continuă cu o veselie pe care n-o simţea: e frumoasă, sălbatică şi liberă şi romantică. Are peisaje variate. Nu te plictiseşti niciodată de plimbat prin împrejurimi pentru că nu ştii ce se va întâmpla la următorul pas.

- ÎnţelegMerg la Bay of Islands mâine. Vrei să vii cu mine?

Acum era momentul să-i spună că nu vrea să mai aibă nimic de-a
face cu el.

- Sunt foarte ocupată mâine, răspunse ea, încercând să pară fermă.

- Serios? răspunse Conn, fără să pară supărat.Atunci, poate, altădată.

"Vezi? A fost uşor. încă vreo câteva refuzuri şi o să scap de el definitiv" îşi spuse Luce. Era sigură că niciodată Conn nu va lupta pentru ea.. .sau pentru orice femeie. Pentru moment, poate că o găsea interesantă, dar nu "persoana" Luce Laurenson era cea care-i capta atenţia, ci situaţia în care se

afla.. .amnezia de care suferea. "Si ai face bine să nu uiţi asta" îşi spuse Luce. Nici unul dintre ei nu mai vorbi până când nu aterizară. Dintr-o dată, o cuprinse o stare ciudată şi leşină pentru câteva clipe. Vocea lui Conn fu primul lucru pe care-l auzi în timp ce-şi revenea. Conn înjura pe-nfundate în timp ce-ncerca să-i desfacă centura de siguranţă.

- E-n regulă. îmi pare rău, spuse ea.

- Cred şi eu! Ce naiba s-a-ntâmplat?

- Nu ştiu. Pur şi simplu mi-am pierdut cunoştinţa.

- Te simţi bine acum?

- Da, mă simt bine.

- Te ajut să cobori.

Se simţea puţin slăbită.

- Crezi că poţi ajunge la maşină?

- Da, sigur.

- Uite cheile. Aşteaptă-mă înăuntru.

O briză răcoroasă adia uşor şi mergând spre maşină Luce se gândi că încă de când îl întâlnise pe Conn, pe plaja din Waipu, simţise că va fi o persoană importantă în viaţa ei. Se-ntreba, însă, cât de importantă.

- Ţi-am spus să mergi la maşină!

Apropierea lui neaşteptată o sperie puţin.

- îmi place locul ăsta, spuse fără să-nceteze să privească peisajul.

- într-adevăr, o zi plăcută de primăvară e o binecuvântare, fu el de acord. Mă surprinzi.

- De ce?

- Pentru că arăţi ca o perfectă operă de artă, spuse încet şi fără emoţie. Ai o delicateţe care nu se potriveşte cu locurile astea aproape primitive. Eşti rezultatul unei societăţi extrem

de civilizate; aparţii oraşului. Ce te-a adus în orăşelul ăsta mic?

- Cine ştie? Aici mă aflam când mi-am revenit după accident. Si aici am rămas. Nu e complet lipsit de viaţă culturală, să ştii.

- Aşa mi-a spus şi Sonia. Povesteşte-mi, zise Conn, privind-o de parcă ar fi vrut sa-i afle toate secretele.

- Despre ce?

- Unde te aflai când ţi-ai revenit. Cum te-ai simţit. Erai de ceva vreme în Whangarei, nu-i aşa?

- De câteva săptămâni. De suficient timp pentru o obţine slujba de la magazin, dar nu de suficient timp pentru a-mi găsi o locuinţă.

Locuiam într-un mic hotel.

- Spune-mi exact ce s-a-ntâmplat.

- Se pare că venisem de la serviciu şi-mi cumpărasem o revistă. Citeam în timp ce urcam scările. M-am împiedicat şi am căzut, pierzându-mi cunoştinţa. Nu mi-am revenit imediat, aşa că m-au dus la spital. Când mi-am revenit, nu-mi puteam aduce aminte cine eram. Si asta a fost tot.

-A fost verificată revista pentru a vedea dacă nu ar fi putut conţine ceva care să-ţi fi provocat un şoc?

- Da. De fapt, cred că mai am încă revista, dar e o revistă obişnuită cu articole despre modă, mondenităţi, nimic neobişnuit. Ca să fiu sinceră m-am cam săturat de toate astea. Vreau doar să fiu lăsată în pace, să-mi trăiesc viaţa în linişte, fără să fiu considerată ciudată. Ai fi surprins cât de mulţi oameni consideră amnezia fie un handicap, fie nebunie sau chiar ambele.

Furia îi lumină privirea, dându-i o expresie de neînfricare.

Pentru o clipă, se uită la Conn de parcă ar fi vrut să-l lovească, dar se linişti imediat, realizând că prin ieşirea pe care o avusese arătase cât de mult o deranja amnezia de care suferea.

- Te asigur că eu nu gândesc aşa, spuse el calm. Contează ce crede lumea?

- Contează, atunci când gândurile lor devin fapte.

Si, izbucnind în râs, adăugă:

- La scurt timp după ce am ieşit din spital, am fost la o petrecere cu Teresa şi gazda mi-a spus, pe un ton conspirativ, nu numai denumirea fiecărei piese de pe masă, dar şi ce tacâm să folosesc!

- Cum te-ai descurcat?

- La-nceput m-am enervat, dar după câteva ore simţul umorului a învins şi a trebuit să-mi înăbuş râsul. Până am ajuns acasă, Teresa şi cu mine , eram în pragul isteriei.

Oamenii cred cele mai ciudate lucruri, dar în general au fost foarte înţelegători, adăugă ea, chicotind.

- Neozeelandezii au tendinţa de a fi copleşitori, fu el de acord. Oferă acel tip de generozitate fără pretenţii. Din fericire, Sonia preia toate telefoanele pe care le primesc şi-i asigură pe toţi de faptul că sunt foarte ocupat cu piesa cea nouă.

- Si eşti?

- Bineînţeles că da. Sonia nu minte.

-îmi închipuiam, totuşi, că atunci când scrii te retragi în carapacea ta. Ştii.. .geniul nebun care nu trebuie deranjat când lucrează.

- Cu paznici ce merg în vârful picioarelor în timp ce eu dorm, refăcându-mi forţele înainte de a-i sfâşia în furia mea de

maniac?

Ea râse, şi expresia feţei i se lumină. Se simţi plină de viaţă şi înţelese că ceea ce simţea era mai mult decât o simplă atracţie fizică.

- Eşti frumoasă, spuse Conn şi, când ridică privirea spre el fără a fi uimită, el începu să-i mângâie sânii.

- Cum.. .nu-mi ceri să mă opresc?

Luce îşi muşcă buza pentru a nu-i arăta cât de mult îl doreşte.

-Ar fi inutil, nu?

- Deci, dacă aş încerca să te posed n-ai opune nici o rezistenţă? adăugă el cu o privire pătrunzătoare.

-Ah , asta-i altceva, răspunse ea îmbujorându-se, dar rămânând pe poziţie. Instincul de conservare m-ar împiedica de la un gest aşa de nechibzuit.

- Dacă ai fi avut un instinct de conservare, ar fi trebuit să părăseşti oraşul în clipa când m-ai cunoscut, spuse el râzând.

Apoi adăugă brusc, aproape speriind-o:

- Urcă, trebuie să plecăm.

Fu bucuroasă că nu discutară deloc. Nepăsarea cu care o manevrase o enerva. Nu intenţiona să fie la cheremul lui oricând dorea. Dacă dorea o vacanţă romantică, n-avea decât s-o seducă pe Jolie Stewart, se gândi Luce. Când ajunseră la apartament, refuză oferta ei de a bea o cafea, dar când ea se întoarse supărată, adăugă:

-Ar trebui să-nveţi să-ţi ascunzi trăirile, Luce, spuse el sever şi o luă în braţe, sărutând-o. Sărută-mă! De ce mi te împotriveşti? Mi-ai aruncat o privire şi ai şi luat hotărârea că dacă n-ai să mă mai vezi vreodată, tot ar fi prea curând. De ce, Luce?

- Nu ştiu.

- Ba ştii, şi când vei admite asta, viaţa va fi mult mai simplă pentru amândoi. La revedere.

Teresa se relaxa pe un prosop pe peluza din spate, purtând un slip atât de mic că abia putea fi numit decent.

- Prostii, răspunse ea când Luce îi spuse asta. Oricum, nu-i nimeni care să mă vadă. Toată lumea a plecat la plajă. Te-ai simţit bine?

- Da.

- Pari surprinsă. Nu-l prea placi, nu? întrebă Teresa privindu-i expresia.

- Oh , îl plac. Doar că n-am încredere în el.

- Dar Luce, nici cel mai de treabă bărbat nu e de încredere. Toţi încearcă să te ducă în pat...e normal.

-Ai făcut cea mai cinică observaţie cu o aşa inocenţă., spuse Luce râzând în timp ce-şi scotea eşarfa cu care avusese părul prins. Iubitul tău a-ncercat?

- Bineînţeles, răspunse Teresa, cuprinsă brusc de timiditate. Cum am spus, toţi încearcă. De ce întrebi, a devenit insistent?

- Nu. Nu încă. Cred că încearcă să mă dezechilibreze.

- După cum se pare, reuşeşte.

- Mă tem că da. E atrăgător, dar e ceva mai mult decât atât...

- Ce vrei să spui?

- Nu ştiu exact, răspunse Luce, încercând să-şi pună în ordine suspiciunile şi temerile. Pentru început, nu cred că mă place. Stiu că nu e un tip obişnuit, dar chiar şi aşa e cam neobişnuit să-ncerci să convingi pe cineva pe care-l

dispreţuieşti. Spune că-l interesează amnezia, dar ar fi putut afla mai multe despre asta din cărţi sau de la un psihiatru.

- Da, dar nu e posibil să fie interesat de reacţiile tale faţă de această situaţie?

- E posibil, dar eu nu reacţionez în nici un fel. Vreau să spun că accept situaţia aşa cum este. Nu izbucnesc în lacrimi, nu sufăr şi nici nu fac remarce misterioase, n-am nici căderi nervoase.

Luce îşi duse mâna la frunte, nereuşind să exprime clar temerile pe care i le provocase Conn Ramsay.

- Pur şi simplu trăiesc o viaţă obişnuită, normală. Si provoc pe oricine, oricât de talentat sau deştept ar fi, să găsească prea multă inspiraţie în asta!

- Asta-i o prostie, şi tu o ştii, spuse Teresa pe un ton aspru. Uită-te la "Moartea unui vânzător" sau "Strada principală" şi alte sute de piese, toate despre oameni obişnuiţi. Si astea sunt doar piese. Nu, eu cred că adună material. Dar, evident, este interesat şi de tine. Serios, Luce, eşti o femeie foarte frumoasă. Am văzut cum se uită la tine, şi o face cu o apreciere specific masculină.

Ezitând, adăugă încet:

- în noaptea aceea când mi-a cerut să vă las singuri.

- Da.

- S-a-ntâmplat ceva?

- Vrei să spui dacă am făcut dragoste? M-a sărutat, apoi mi-a spus că a fost un experiment şi că, evident, am ceva experienţă.

- Serios? spuse Teresa privind-o cu îndoială. Ce dobitoc! Măcar te-ai simţit bine?

- Oh, da. în fine.îl găsesc incredibil de atrăgător.

Inima mi-o ia razna şi mă furnică tot corpul. Dar tot n-am încredere în el.

- Crezi că ai acelaşi efect asupra lui?

- Oh da, cred că da, răspunse Luce înroşindu-se.

- Atunci, cred că ai probleme, spuse Teresa, ridicându-se. Pentru că am impresia că e tipul de bărbat care obţine tot ce-şi propune.

- Să sperăm că nu-i stă în fire să seducă amnezice, spuse Luce cu frivolitate intenţionată, dar spre surprinderea ei, Teresa o luă în serios, dând din cap.

- Cred că apelezi la instinctele lui de apărare.

- Dacă are aşa ceva.

- Oh, de obicei bărbaţii puternici sunt protectori chiar dacă n-o arată. Protectori sau posesivi. îl suspectez pe minunatul Conn şi protector şi posesiv. Doamne, mor de sete!

- Fac o cafea, spuse Luce ridicându-se.

- Minunat. Apropo, a venit poştaşul. E ceva pentru tine.o invitaţie din câte mi-am dat seama.

Era o invitaţie. Luce o citi uimită, apoi i-o întinse prietenei ei.

- Doamne Dumnezeule! Teresa o mai citi încă o dată. Jolie Stewart te invită la sărbătorirea zilei ei de naştere! De ce ar face-o? Nici nu te prea cunoaşte.

- Trebuie să aibă legătură cu Ramsay, spuse Luce sec, în timp ce pregătea cafeaua.

- De ce?

- Nu ştiu.

- Te duci?

Luce zâmbi.

- Nu prea cred. Cum ai spus şi tu, abia dacă o cunosc, şi să

fiu a naibii dacă o să mă duc ca să mă ia peste picior. Nu mă-ndoiesc de succesul petrecerii şi fără prezenţa mea.

- Mmm, înţeleg ce spui, dar e păcat. Ai vedea cum trăieşte cealaltă jumătate a lumii. Jolie se-nvârte în cercuri înalte. Sau cel puţin părinţii ei. Jolie a noastră îşi face, mai degrabă, un nume de femeie mult prea permisivă. Mă-ntreb de ce te-a invitat, totuşi. Crezi că i-a cerut-o Conn?

- Nu cred. N-ar fi avut nici un motiv. Nici măcar nu ştiu dacă el merge.

- Oh, poţi să fii sigură de asta. Familiile McLeod şi Stewart s-au stabilit aici cam în aceeaşi perioadă, aşa că sora lui va merge.

Luce rămase sceptică şi se-ntrebă dacă Sonia şi enigmaticul Ryan l-ar putea convinge pe Conn să facă ceva ce n-ar vrea. Dar de ce-ar crede că n-ar vrea să meargă la petrecerea lui Jolie Stewart? "Probabil că s-ar simţi minunat, ameţind fiecare femeie din preajma lui cu acea putere de atracţie ce-i este specifică.", gândi ea cu maliţiozitate.

Când ajunse acasă şi Faith, Teresa o informă imediat despre invitaţie, dar aceasta comentă prea puţin, neîndemnând-o nici să accepte, cum o făcea Teresa, nici să refuze.

Ziua de luni o găsi la magazin, hotărâtă să refuze, dar trebuia să transmită răspunsul în scris. Ca şi când era o conspiraţie, Sonia McLeod intră în magazin, agasată de o fetiţă destul de agresivă pe care o ţinea de mână.

- Nu, dragă, nu mergi la film, spuse ea şi din tonul ce-l folosise fetiţa înţelese că nu mai trebuie să insiste, devenind dintr-o data sfioasă.

- Cum ai reuşit? întrebă Luce, uimită.

Un zâmbet poznaş şi puţin încrezut o făcu pe Sonia McLeod, dintr-o dată, mai tânără.

- Abilitate naturală şi .am ameninţat-o c-o spun tatălui ei. Dar Melissa e rezonabilă, chiar dacă are voinţa de fier a lui Ryan. Amândoi copii l-au moştenit. Acum, am venit să-ţi mulţumesc pentru cadoul pe care i l-ai sugerat lui Conn să mi-l cumpere. Mi-a plăcut.

- Mă bucur.

Nu puteai decât să fii amabil cu Sonia. Avea o personalitate încântătoare. Luce putea înţelege de ce Ryan McLeod, rece, dur şi mulţumit de sine, o iubea. Căldura ei sufletească şi compasiunea , bunătatea şi generozitatea spirituală îl atrăgeau. împreună, formau un întreg.

- Ciudat, dar am primit o invitaţie de la Jolie Stewart pentru petrecerea de ziua ei. Nu-mi dau seama de ce m-a invitat? adăugă Luce pe un ton impulsiv, cum nu-i stătea în fire.

Se citi surprinderea în ochii Soniei.

- Ei bine, lui Jolie nu-i prea place să aibă competiţie, nu? chicoti ea. Mergi?

- Nu. N-o cunosc. nu-i cunosc nici familia. Chiar nu ştiu de ce mi-a trimis invitaţia.

- Oh, de ce nu mergi? Familia Stewart este încântătoare şi petrecerea va fi reuşită. Figura Soniei se lumină de entuziasm. Stiu, rămâi la noi şi mergem împreună!

Luce îşi dădu seama prea târziu că n-ar fi trebuit să-i menţioneze Soniei de invitaţie.

- Oh, nu.eşti foarte amabilă, dar n-aş putea deranja...m-am hotărât să refuz invitaţia.

- Păcat, dar nu-ncercă s-o facă să se răzgândească, însă

continuă. Dacă te răzgândeşti, m-aş supăra să nu mergi cu noi. E mult mai plăcut să mergi cu cineva cunoscut, iar Ryan nu s-ar împotrivi să ne însoţească o femeie frumoasă.

Luce se-mbujoră, dar adăugă uşor:

- O femeie frumoasă? Ar fi vorba de două, cu siguranţă.

- Eşti drăguţă, scumpo, dar tot ce poţi spune despre mine e că am un oarecare şarm şi atracţie.

- Soţul tău te consideră frumoasă.

- Da, ştiu, spuse Sonia, zâmbind.

Luce descoperi că invidia era dureroasă. Cu cât o vedea mai puţin pe Sonia McLeod, cu atât mai bine, hotărî Luce în drum spre casă, după terminarea programului. Tonul Soniei când vorbea despre soţul ei o făcuse pe Luce să-şi amintească, mult prea bine, că pentru ea nu era nici un iubit, nici un bărbat care să vadă mai departe de frumuseţea exterioară. Se-ndoia că va deveni vreodată aşa de vulnerabilă, atât de deschisă durerii pentru a iubi o persoană cu atâta ardoare cum mărturisiseră pentru o clipă ochii Soniei. Pentru că subiectul o făcea melancolică, se hotărî să nu se mai gândească la asta, dar îi întări convingerea de a nu se duce la petrecere; seara se decise să pună refuzul pe hârtie pentru a-l trimite prin poştă a doua zi.

- Eu cred că ar trebui să te duci, spuse Teresa când îl văzu.

- M-aş fi dus dacă aveam cu cine.

- Destul de cinstit. Ai putea, bineînţeles, să-l rogi pe Conn să te însoţească, adăugă Teresa, chicotind cu maliţiozitate.

- Nu. Nu cred că-l voi mai vedea prea mult de acum înainte.

- Ei bine, tocmai a parcat maşina, aşa că azi îl vei vedea.

Teresa se pregătea să plece.

- Te descurci? Dacă ai nevoie, aş putea să rămân.

- Prostii! spuse Luce cu o convingere pe care, însă, n-o simţea. Mergi liniştită. Doar n-o să mă bată sau violeze.

- N-ai tu norocul ăsta!

Ceea ce arăta că Teresa nu-l credea capabil de astfel de violenţe. Luce nu era la fel de sigură. Poate că nu-şi pierdea controlul atât de uşor, dar dacă s-ar fi întâmplat vreodată, n-ar fi vrut să-i fie prin preajmă.

Conn se întâlni cu Teresa la uşă pentru că le auzi vocile şi-apoi, după câteva momente de linişte, intră în cameră.

- Bună, spuse ea, cu inima bubuind.

- Bună.

Era îmbrăcat în blugi şi tricou negru şi avea o expresie enigmatică şi atentă atunci când se uită la ea, ghemuită pe canapea.

- Eşti fermecătoare, spuse el aşezându-se lângă ea. Ai grădinărit? întrebă, descoperind o mică zgârietură pe coapsă.

- Am aranjat puţin glicina, spuse şi se ridică, încercând să se distanţeze.

Bineînţeles, Conn observă. Fără să-şi schimbe expresia feţei, o prinse de încheietura mâinii, oprind-o. O cuprinse un val de senzaţii, când el se aplecă si o sărută pe mica zgârietură.

- Nu te mai apropia de ea. Nu-mi place ca proprietăţile mele să fie atinse de altcineva decât de mine, spuse, zâmbind.

- Sunt proprietatea ta? întrebă Luce aspru.

- Oh, cred că da.

Era foarte sigur pe sine, dur, cinic şi experimentat, iar când ea nu spuse nimic, îi zâmbi şi o trase spre el, ţinând-o

până când ea încetă a se mai zbate. După care spuse calm:

- Poate că nu încă, dar nu mai durează mult. Nu eşti proastă; ştii că te doresc.

- Nu contează şi ce vreau eu?

- Să lupt pentru o cauză pierdută? Niciodată n-am înţeles pasiunea englezilor pentru astfel de cauze. Dacă nu există posibilitatea de a câştiga, prefer să nu mă amestec. Amândoi am ştiut, chiar de când ne-am văzut, spre ce ne-ndreptăm. Si dacă aş fi avut îndoieli, reacţiile tale le-ar fi risipit. Te trezeşti la viaţă când te ating, Luce. Nu-ncerca să mă minţi.

- Bineînţeles că ştii totul, ai o vastă experienţă, izbucni ea sărind în picioare, luându-l prin surprindere.

- Poate că n-ai tot atâta experienţă, dar nu eşti nici inocenta pe care o cred oamenii, spuse el după un moment, aproape plictisit. Aşa că, de ce atâta panică?

Dacă i-ar fi spus că ar putea s-o distrugă ar fi râs de ea, şi într-adevăr, era prea dramatic pentru a fi sensibilă. Dar ştia că era ceva mai mult în legătură cu el şi instinctul îi spunea să se ferească. El voia o aventură, dar Jolie era prea evidentă pentru el, aşa că se hotărâse asupra ei, iar dacă ar face dragoste cu el s-ar pierde în abisul de care se simţea ameninţată.

- Nu mă atrag aventurile, spuse ea încet. Nu vreau să sufăr.

- De ce eşti aşa sigură că o să suferi? Ne potrivim; experienţa care crezi că te va distruge te asigur că va fi extrem de plăcută.

- Nu m-am referit la acel tip de durere, şi o ştii.

Avusese un ton amărât, conştientă de faptul că n-au puncte comune. El era sofisticat, un bărbat monden, cu o părere mult prea cinică despre relaţia dintre o femeie şi un

bărbat. Orice încercare de a-l face să-i înţeleagă temerile şi îndoielile era sortită eşecului.

- Câte femei ai iubit?

- Nu sunt un atlet sexual, spuse el cu un zâmbet rece şi speculativ pe buze. Nu-mi fac notiţe pe marginea patului. Dar dacă te referi la dragostea despre care vorbesc poeţii, trebuie să-ţi spun că am renunţat s-o mai aştept acum zece ani. Conceptul de iubire romantică este direct responsabil pentru mai multă nefericire astăzi decât orice altă idee, şi n-am nici cea mai mică intenţie de a mă sacrifica pe altarul ei.

- De ce nu scrii o piesă despre asta? întrebă ea, oboseala îndulcindu-i vocea. Nu-i dădu însă timp să răspundă şi continuă. Oh, Conn, te rog crede-mă când îţi spun că nu vreau să mă implic într-o relaţie cu nimeni.

Privirea lui Conn era ironică, însă când îi spuse aceste ultime cuvinte, se încruntă.

- De ce? De ce, Luce? De ce îţi e aşa de frică de angajamente, de a te ataşa de cineva? Prietenele tale îmi spun că ai ieşit cu destui bărbaţi, dar în momentul în care devin prea serioşi te retragi de parcă ţi-ar fi teamă de un angajament emoţional, oricât de mic. De ce îi ţii pe bărbaţi la distanţă? Nu-ţi e teamă de toate sentimentele;te-ai ataşat foarte mult de Teresa şi de Faith. De ce te-nspăimântă gândul de a-i permite unui bărbat să se apropie de tine?

Acuzaţia directă o enervă.

- Presupun că toţi dramaturgii se consideră şi psihologi, izbucni ea, întorcându-se cu spatele pentru ca el să nu-i observe paloarea. De ce nu-mi spui tu, dacă tot ştii atât de multe despre mine?

- Oh, am câteva teorii! spuse Conn apropiindu-se de ea.

Dar deocamdată nu le voi face publice. Ai acceptat invitaţia lui Jolie?

- Nu-i treaba ta!

- Tocmai am făcut-o să fie a mea. Sunt sigur că ai refuzat, scriindu-i un răspuns formal.

- Si ce dacă?

- îmi întăreşte convingerea că eşti o laşă, adăugă Conn, îndreptându-se spre măsuţa pe care se afla plicul.

Când Luce realiză intenţia lui se repezi spre el, dar Conn o opri.

- Lasă-mă! Era furioasă pe aroganţa lui. Oh...să nu-ndrăzneşti! îşi dădu seama că degeaba se zbate pentru a scăpa de strânsoarea lui.

- Te opreşti? întrebă el. Tocmai când devenea interesant.

- Sarpe!

Fără să-l deranjeze apelativul ce i-l adresase, citi refuzul ei scris cu atenţie înainte de a-l mototoli şi a-l lăsa să cadă pe jos.

- De ce ai făcut asta? întrebă Luce, gândindu-se că i-ar fi făcut plăcere să-şi încerce unghiile pe faţa lui. Conn, nu vreau să merg la petrecerea ei! Nici nu ştiu de ce m-a invitat. Si.

- Te-a invitat pentru că am lăsat să se înţeleagă că nu vin, dacă nu vei fi şi tu acolo. Si-ai să vii, draga mea, fie de bunăvoie, fie voi veni eu să te iau.

- Nu fi tâmpit! Nu poţi să mă obligi.

- Nu? Zâmbetul îi dispăru de pe figură. Oh, cred că pot, spuse el încet.

Luce se gândea că, sub nici o formă, n-are cum s-o facă să meargă, dar se cutremură când îi văzu expresia feţei şi încercă să facă un pas înapoi. Imediat, o prinse. Era linişte.

Luce încercă să nu-l mai privească, hotărâtă să nu-l lase s-o intimideze pentru a ceda, dar el refuză să-i dea drumul pînă când, în sfârşit, Luce închise ochii.

-Aş putea, nu-i aşa, Luce? spuse el.

- Nu, şopti ea, încercând să facă abstracţie de apropierea fizică dintre ei, ştiind că şi pe el îl afecta.

- Luce? Răsuflarea lui era fierinte pe tâmpla ei, iar tonul vocii i se înmuie. Arăţi ca o fecioară de gheaţă, dar gura şi ochii te trădează. O să accepţi invitaţia?

Obiceiul de a schimba brusc subiectul o surprinse încă o dată. Era furioasă pe el pentru că se folosise de cel mai vechi truc de convingere şi pe ea pentru că nu se împotrivise atingerii lui, magiei vocii lui.

- Nu, spuse ferm.

- Bine, spuse el râzând. Mă voi distra convingându-te că e cel mai înţelept lucru pe care-l poţi face.

Capitolul 5

Luce încercă să scape de strânsoarea lui, dar nu reuşi, obligând-o să rămână lipită de el.

- O putem face pe calea uşoară sau putem juca mai dur, îi spuse el şoptit. Aşa îţi place? Iţi place să suferi, Luce?

- O să mă răneşti dacă spun da? şuieră Luce.

Râsul lui o înspăimântă.

- Da. întotdeauna sunt deschis pentru experienţe noi.

- Noi?

Cuvântul îşi atinsese ţinta. Luce se gândi că dacă renunţă acum, Conn avea să preia controlul întregii ei vieţi.

- Crezi sau nu, adăugă el, dar niciodată n-a fost nevoie să recurg la violenţă pentru a obţine ce-am vrut. Totuşi, dacă e nevoie.

O sărută cu o duritate ce o umplu de revoltă. încercă să se lupte cu el, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu pe covor. Privindu-l, realiză că acţiunea lui fusese intenţionată, pentru ca în felul acesta s-o umilească; pentru prima dată, teama lua locul celorlalte emoţii ce-o copleşeau.

- Conn, te rog!

Rugămintea ei fu oprită de un sărut forţat ce-i dezvăluia dorinţa de a o răni. O podidiră lacrimile; se lupta împotriva lui, încercând să-l ţină la distanţă. Conn râse grosolan şi nu găsi multe piedici în a-i rupe bluza subţire de bumbac.

- Opreşte-te, murmură ea, în timp ce, cu ultimele forţe, încerca să-l îndepărteze. Conn, te rog!

- "Conn, te rog!" se maimuţări el, imitând-o. E suficient de dur pentru tine, Luce, sau mai vrei?

Si, fără a-i mai aştepta răspunsul, îi prinse mâinile, aplecându-se peste ea, mimând posedarea. Luce simţi că se

sufocă.

Si asta a fost greşeala lui. Pentru că până atunci ştiuse exact ce face. Luce îl simţi cum îşi pierde controlul şi încercă să scape de el, mai înspăimântată decât fusese vreodată.

- Nu, gemu el. Dumnezeule, mă înnebuneşti! O mai sărută o dată, un sărut tandru, senzual. Luce îşi dădu seama că de această dată îi răspunde, tandreţea lui convingând-o mai mult decât orice altceva.

- Te-aş putea avea chiar acum, spuse el cu voce joasă. Dar n-am s-o fac. Sunt prea bătrân.. .îmi place confortul.

Autoironia o făcu pe Luce să zâmbească.

- Câţi ani ai?

- Treizeci, spuse, uitându-se la ea. Eşti atât de frumoasă. Cuvintele erau spuse cu tandreţe, aproape cu evlavie. Si eu te-am rănit.

- Da. Nu contează.

- Ba da. Se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice. Vino la petrecerea lui Jolie, Luce. Te rog.

- De ce?

- Pentru că vreau să vii, spuse el. Si nu mă-ntreba de ce; cred că am petrece o seară plăcută împreună.

- Terminând într-o plăcută activitate în pat?

- Posibil. Dar numai dacă vrei. Nu-ţi place să ţi se impună, nu? îi mângâie pielea catifelată, reţinând fiorul ce o străbătu cu ochi de cunoscător.

- Nu, şi de data aceasta tremurul fu datorat amintirii momentelor când crezuse că intenţiona s-o violeze.

O luă în braţe sărutând-o pe frunte, rămânând pentru câteva momente în poziţia asta, Luce simţindu-se confortabil în braţele lui.

- Stii ce faci? Nu eşti o amatoare când vine vorba să provoci, Luce; este ceva înnăscut, probabil. Ai fost o seducătoare înainte?

- Nu. dar se opri, conştientă de faptul că dacă i-ar fi spus că e singurul pe care-şi exercită farmecele feminine ar însemna să-i dezvăluie prea multe. Avea dreptate, totuşi. Simţea nevoia să-şi încerce forţele pe el, să-ncerce să obţină reacţii din partea lui, cum, de altfel, se şi întâmplase cu puţin timp în urmă. Când era împreună cu el, în ciuda rezistenţei ce-o opunea, simţea că se completau, satisfăcându-i dorinţele primare. Era atrăgător, avea carismă, lucru ce acţiona ca o vrajă; detesta lucrul acesta, şi până acum refuzase să accepte că atracţia lui pentru ea era mai profundă. Cum stătea prinsă în îmbrăţişarea lui caldă, trebui să admită că e pe cale să se îndrăgostească de el. Dar era nevoie de timp pentru ca dragostea să se dezvolte. Avea nevoie de rădăcini, de timp pentru a învăţa unul despre celălalt, pentru a evolua împreună.

- Eşti sigur că nu ne cunoaştem? întrebă dintr-o dată, încercând să-şi dea seama dacă o minte.

Ceva parcă se schimbă în privirea lui, dar dispăru la fel de repede.

- De ce întrebi?

- Parcă te-aş cunoaşte, spuse ea fără speranţă, acceptând că ştie să se controleze mult prea bine pentru a-l putea citi.

- Poate că ne-am întâlnit într-o altă viaţă.

- Am destule probleme cu viaţa prezentă, pentru a-mi face griji şi pentru cele precedente. Oricum, te văd ca pe un pirat. Poate ca pe un personaj din vremea elizabetană, gata să distrugă, să cucerească şi să seducă.

El se încordă, spunând impacientat:

-Ai fi putut opri atacul de mai devreme, dar ai vrut să provoci, aşa că a trebuit să suporţi consecinţele. Acum, scrie un bilet de acceptare a invitaţiei.

înainte de asta se schimbă într-o rochie, alegând una care să-i acopere mâinile şi gâtul. Nu dorea să-şi asume nici un risc; când voia Conn să fie plăcut era greu să-i rezişti. Ridică întrebător sprânceana când o văzu, dar nu spuse nimic. înainte de a se aşeza pentru a scrie biletul, întrebă încet:

- Eşti sigur că vrei să merg?

- Credeam că m-am făcut înţeles.

- Da, dar. Ei bine, nu mă-ndoiesc că Jolie...la naiba, ştii ce vreau să spun. Dacă vrei o aventură, Jolie e pe jumătate îndrăgostită de tine şi ştie regulile, eu nu. Si nici nu vreau o aventură, spuse ea îmbujorându-se.

- Stiu asta, spuse el zâmbind şi sigur pe sine. Draga mea, mi-ai spus-o de atâtea ori, şi chiar dacă nu mi-ai fi spus-o, aş fi ştiut. Eşti ca o carte deschisă, în ciuda măştii de răceală ce-o afişezi. Oricum, nu ştii prea multe despre bărbaţi. Nu mă interesează deloc Jolie Stewart. Oh, cu vreo câţiva ani în urmă aş fi acceptat ceea ce-mi oferă, dar am învăţat să disting, de atunci. Scrie biletul ca o fată cuminte, şi te invit la cină.

- Mită?

- Nu, o recompensă pentru că ai acceptat inevitabilul cu graţie.

Aşa că scrise biletul, iar Conn sună la unul din restaurantele din
zonă pentru o rezervare, şi după ce le lăsară o notă lui Faith şi Teresei, plecară. După ce Luce puse plicul la poştă, Conn îi arătă cât de plăcută şi stimulantă poate fi compania lui,

făcând-o să uite de amintirea celor întâmplate.

"Deştept bărbat", îşi spuse Luce în timp ce se dezbrăca, seara, după ce o adusese acasă. "Si ai grijă să nu uiţi asta, Luce Laurenson. Fetiţele ca tine nu reprezintă nici o ameninţare pentru el. Si nu are scrupule atunci când vine vorba de atingerea propriului scop." A doua zi, seara, Sonia sună să-şi reînnoiască invitaţia de a rămâne la ei şi a merge împreună la petrecere. Luce acceptă.

- Te-ai decis să mergi, până la urmă?

- Da, răspunse cu un zâmbet slab.

- Conn te-a convins? spuse Teresa amuzată, dar privind-o cu atenţie pe Luce.

- Poţi spune şi aşa, adăugă Luce sec.

- Ei, nu te ruşina. Puţine fete i-ar fi putut ţine piept dacă ar fi vrut să obţină ceva.

-Teresa, ce-ai fi făcut dacă erai în locul meu ? întrebă deodată Luce.

- Dumnezeule, nici nu vrei mult! Se încruntă puţin, înainte să răspundă. Dacă nu vrei să ai o aventură cu el, îţi sugerez să părăseşti imediat oraşul, fără să laşi nici o adresă. Dacă te atrage, atunci aşteaptă şi vezi cum evoluează lucrurile. Dacă l-am judecat bine, nu mai ai mult de aşteptat.

Deja se vede în privirea lui că te vrea, ceea ce înseamnă că te vede în patul lui într-un viitor deloc îndepărtat.

- Nu vreau o aventură, spuse Luce, părând că dacă o va spune de mai multe ori se va şi adeveri.

- Ce vrei?

- Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu. Am sentimentul ciudat că dacă fac dragoste cu el, va însemna sfârşitul meu.

-A arătat clar ce doreşte?

- Oh da, a arătat foarte clar ce vrea. Jolie e prea evidentă; eu cred că-l intrig.

-Ai acel aer de "priveşte, dar nu atinge", spuse Teresa înţelept. Dar mă-ndoiesc că s-ar gândi la căsătorie, dacă la asta te referi. Mă-ndoiesc atât de mult, încât ţi-aş sugera să ţi-l scoţi din minte.

Luce o privi contrariată, de parcă ar fi exprimat cine ştie ce monstruozitate.

- Stii. spuse după un moment, niciodată nu m-am gândit la asta. N-am asociat niciodată ideea de căsătorie cu persoana lui Conn. Sau cu oricine altcineva. Nu mă văd căsătorită.

- Mă-ntreb de ce. Eu întotdeauna m-am gândit ca fiind pasul logic şi natural de urmat. Nu că i-aş fi tratat pe fiecare dintre bărbaţii cu care m-am întâlnit ca pe un viitor soţ, dar cu siguranţă e normal să gândeşti în felul acesta despre cei pe care-i placi mai mult. Nu te-ai gândit niciodată aşa, Luce?

- Nu. Niciodată. Nu m-am gândit că mă voi căsători. Deci, vezi tu, nu văd în Conn un posibil soţ. De fapt, oricine care ar gândi în felul ăsta ar fi nebun. Vreau să spun.ţi-l imaginezi pe Conn căsătorit?

- Ei bine, n-ar fi un soţ obişnuit, cu siguranţă, dar ar fi unul extrem de provocator, spuse Teresa zâmbind. Toată acea aroganţă şi pasiune şi un strop de violenţă ascunsă.. .tulburător!

- Descrii un amant, îi spuse Luce calm.

- Ce zici de siguranţa de sine? Si aerul de competenţă? Necesare unui soţ. E genul de persoană care, în cazul în care ai naufragia pe o insulă părăsită, fără de nici unele, te-ar îmbrăca, ţi-ar oferi un acoperiş deasupra capului şi ar avea şi o barcă în proiect, alături de o trupă de delfini îmblânziţi şi

dresaţi să-i aducă în plasă peştii.

Luce râse la imaginaţia bogată a prietenei sale.

- Si ar mai fi capabil şi să profite de avantajele lunii tropicale, nu? adăugă Luce, tachinând-o.

- Oh, cu siguranţă! E atrăgător, o ştie, şi sunt sigură că se şi bucură de asta. E şi deştept şi probabil că asta nu-l încântă prea mult. Nu-i uşor pentru cei care au un talent, şi cu atât mai mult dacă sunt nişte genii, ca-n cazul lui. Dar cel mai bine l-aş descrie spunând că posedă acea integritate care poate fi cam dură, dar pe care te poţi baza.

Luce acceptă comentariile şi timp de câteva minute nu mai spuseră nimic. într-adevăr, Conn poate că nu era uşor de înţeles, dar n-ar minţi. Un bărbat complex. Si onest, amintindu-şi modul deschis în care-şi exprimase intenţiile în ceea ce o priveşte. Atunci, de ce nu-l putea accepta aşa cum era, fără toate aceste îndoieli ce-o chinuiau? Pentru prima data, de multă vreme, îşi dori să-şi poată aminti. Undeva, printre amintirile pierdute, era sigură, se găsea şi motivul pentru care se temea să ajungă la discreţia lui.

- E o problemă de principiu? întrebă Teresa intuitiv.

- Presupun că da. Poate că mama mea, oricine ar fi fost, mă săruta de noapte bună cu îndemnul de a nu mă culca înainte de căsătorie cu un bărbat. Nu, nu e numai asta. Sună aiurea, dar e ca şi când mi s-ar fi sugerat prin hipnoză ceva. Oricum, îl găsesec extrem de atrăgător.

- Asta a fost evident de la început. Au fost scântei între voi de când v-aţi văzut prima oară. De asta era Jolie aşa de furioasă.

- Ei bine, asta e. Dar gândul de a fi dependentă de el pentru a fi fericită.. .şi aşa ar fi dacă am deveni amanţi, mă-

ngrozeşte. Mă face să cred că aş deveni un zero, o persoană fără voinţă şi gândire proprie. Si ce e mai rău, am sentimentul că mă îndrăgostesc de el.

- Biata Luce, şopti Teresa. Draga mea, pare că ceva răzbate prin bariera minţii tale, şi încearcă să te prevină. Crezi că el face parte din trecutul tău?

- El spune că nu, şi după cum ai spus, e greu să ţi-l imaginezi minţind.

- Nu, n-am spus asta. Am spus că are integritate. Cred că ar minţi fără să clipească dacă ar crede că asta ar servi unui adevăr mai important. Luce, dacă nu-l cunoşti, cum de ai sentimente aşa de puternice în ceea ce-l priveşte?

- Poate că sunt doar paranoică. Poate că e prima dată când mă-ndrăgostesc şi sunt copleşită, sau ceva de genul acesta.

- Poate c-ar fi bine să treci pe la Mattie.

- Prostii! Are lucruri mai bune de făcut decât să asculte smiorcăielile mele.

Teresa nu încercă s-o convingă; în zilele următoare, lui Luce i se făcu ruşine de ieşirea ei, mai ales că nici Conn nu se mai arătase. Vara se apropia. Luce se înscrise la un club de tenis, profitând din plin de faptul că se întuneca din ce în ce mai târziu. Primii fluturi Monarch apărură în grădină, frumuseţi cu negru şi portocaliu. Unul se aşeză pe degetul întins a lui Luce, bătu uşor din aripi ca şi când ar fi vrut să se răcorească în aerul încălzit.

- Minunat, spuse Conn din spatele ei. Cu siguranţă, iepurii zburdă în jurul tău şi păsările îţi ciripesc vesele la ureche.

Luce se sperie. Nici măcar nota ironică din vocea lui n-o împiedică să-i acorde un zâmbet luminos.

- Mm, trebuie să stau departe mai mult timp, dacă ăsta-i răspunsul pe care-l primesc când mă-ntorc, spuse el sărutând-o.

- Zâmbeam fluturelui, spuse ea, apropierea lui fiind provocatoare.

- Fiica naturii, spuse Conn luând-o de mână; fluturele zbură pe o floare de iris.

- De ce ai făcut asta?

- Pentru că se potriveşte stilului meu, zise el sărutând-o din nou. Vino azi cu mine la plajă.

- Dă-mi zece minute.

Merseră pe o plajă pe care Luce nu mai fusese, ieşind din drumul principal. Ajunseră la un golfuleţ. într-o parte se afla o casă joasă, cu ferestre mari, lucind în bătaia soarelui. Conn conduse maşina în spatele casei, intră în garaj şi opri motorul.

- Bine ai venit , spuse el.

- Ai spus că mergem la plajă.

- Draga mea, poţi petrece întreaga zi pe plajă , dacă vrei.

- Locuieşti aici?

- Da. îmi place singurătatea atunci când lucrez. Ferma era mult prea gălăgioasă, aşa că am ales asta.

- Ţi-am cunoscut nepoata zilele trecute, îi spuse Luce.

- Melissa? O zgâtie, nu? Are voinţa tatălui ei şi bunătatea Soniei. Scoase geanta lui Luce din maşină şi-i întinse mâna. Băiatul e Ryan în persoană. N-are urmă de bunătate.

- Este importantă bunătatea?

- Se spune că ne atrag calităţile pe care nu le avem. Tu eşti bună, Luce? Eu nu cred că sunt.

- Nu. Nu eşti bun.

- Atunci, ce te atrage pe tine? întrebă el. Cruzimea? Am

fost acuzat de asta.

- Nu, spuse ea încetişor. Cruzimea nu mă atrage. Mă-nspăimântă. Stii asta.

- Urmează să-mi spui că tandreţea te atrage, dar ai minţi, Luce. Parţial, cel puţin. Ai nevoie de un stăpân, cineva care să obţină de la tine răspunsurile pe care refuzi să le dai de bunăvoie. îi atinse umerii, plimbându-şi mâna pe pielea catifelată. Un tremur o străbătu, dar îşi muşcă buzele pentru a nu-i arăta cât de mult o afecta atingerea lui.

- Vezi, mi te împotriveşti, spuse el.

- Sunt probabil comună. Nu mă cunoşti foarte bine totuşi, m-ai catalogat şi etichetat deja.

- Nu. Cred mai degrabă că eşti unică, spuse el zâmbind, fără să lase să se vadă ce gândeşte cu adevărat.

- înseamnă că e vorba de experienţa de care vorbesc jurnaliştii, cea care te face să clasifici cu atâta acurateţe.

Luce nu intenţionase să pară atât de amărâtă şi-şi muşcă buza când el râse şi o împinse puţin.

- Bârfa jurnaliştilor e plină de imaginaţie.

Ce nu ştiu, inventează. Ce-i cu atitudinea de înaltă moralitate? Sau persoana mea, în mod special, te face să fii atât de dispreţuitoare?

Se aplecă şi o sărută, tachinând-o, provocându-i senzaţii ce-o făcură să fie şi mai confuză. Descoperi că-şi dorea s-o sărute cu adevărat, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare pătimaşă.

- Când îţi doreşti să facem dragoste, privirea ta devine mai profundă şi ţi se schimbă culoarea ochilor, comentă el.

- Dar tu? spuse ea prosteşte, prea şocată de imaginaţia ce i-o provoca.

El râse, îşi puse mâinile pe şoldurile ei, ţinând-o aproape

de el.

- Nu te teme, nu intenţionez să te seduc astăzi. Cel puţin, dacă nu-ţi doreşti şi tu cât îmi doresc eu. Si să nu regreţi după aceea.

- Probabil că-ţi par o proastă! spuse Luce întorcându-se pentru a despacheta.

- Nu, de ce crezi asta? Cred doar că eşti foarte tânără şi lipsită de experienţă şi, deşi nu-ţi poţi aminti nimic din trecut, orice ţi s-ar fi întâmplat are efect şi în prezent şi te face să să fii foarte precaută. Si cum eu nu sunt interesat doar să aduc femeile în pat, contrar părerii tale evidente, sunt mai mult decât încântat să petrec o zi plăcută cu tine având cele mai mici şanse de a face dragoste. Ok?

- Ok, fu ea de acord, fără să-l creadă în totalitate, dar uşurată de francheţea cu care-i vorbise.

- Pentru-nceput. să facem o baie să ne stimulăm apetitul pentru masa de prânz.

- Ok.

Recunoscându-şi dorinţa, Luce îl privi când îşi scotea tricoul şi-i scăpă un ţipăt.

- Ce naiba.? se întoarse uimit spre ea. Care-i problema?

- Umărul tău! Luce atinse cicatricea destul de mare pe care o văzuse. Cum.unde ai căpătat-o?

Conn rămase liniştit şi-şi ascunse privirea. Luce simţi o teamă fără limite pipăind cicatricea; era o prostie, o reacţie exagerată; începu s-o doară capul din cauza intensităţii emoţiilor. Fără să se gândească prea mult, sărută cicatricea, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Conn o îmbrăţişă, iar Luce putu să-i simtă încordarea muşchilor.

- Cum ai căpătat-o? întrebă ea din nou.

- într-un accident de maşină.

- îmi pare rău, cred că o iau razna.

- Nu e privelişte prea plăcută. Stai liniştită, Luce. Nu-i nimic. S-a întâmplat acum doi ani şi am trecut peste asta.

Poate că aştepta un răspuns, dar ea nu putea spune nimic, dar după câteva clipe dădu din cap, relaxându-se şi spijinindu-se de el. Abia după o jumătate de oră îi trecu durerea de cap, după care avu parte de o zi minunată sub cerul albastru, imens, iar nisipul care strălucea şi mângâierea senzuală a marii, completau peisajul. Au înotat, au stat la soare şi au luat prânzul la umbra copacilor de pohutukawa. După o masă copioasă şi o jumătate de sticlă de vin, Luce adormi. Se trezi cu sentimentul de siguranţă şi protecţie, încât rămase o perioadă cu ochii închişi, fără a analiza cauza acestui sentiment. Treptat îşi dădu seama că era din cauză că se afla în braţele lui Conn. îi simţea respiraţia liniştită şi în acel moment ştiu că-l iubeşte, total, irevocabil, fără început şi sfârşit. Si pentru asta nu-i putea permite să-i devină amant, pentru că dacă ar fi făcut-o, în momentul în care ar fi plecat ar fi luat cu sine nu doar inima ei, dar ar fi lăsat-o pustiită. Ar fi trebuit să simtă disperarea, însă în loc de asta avea sufletul plin de fericire şi un zâmbet îi lumină faţa.

Deasupra mării, ţipătul unui pescăruş sfâşie tăcerea. Conn se mişcă şi o strânse mai tare în braţe. Oftă. Cel puţin avea aceste câteva clipe alături de el, fără confuzia dorinţei. Curând, Conn se mişcă din nou, murmură ceva, apoi spuse destul de clar: "Draga.". Se trezi instantaneu, ca un animal când se simte ameninţat, şi pentru o clipă îngheţă. Apoi îi atinse inima şi o întrebă vesel:

- De când te-ai trezit?

- Nu de mult, răspunse, hotărâtă să menţină lucrurile cât mai simple.

- E plăcut să se trezească cineva lângă tine, spuse Conn, surâzând şi muşcând-o uşor de ureche.

- Si lângă tine. Conn, Jolie spunea adevărul când mi-a zis că ai invitat-o la masă, la sora ta, şi nu a putut veni?

Era nemişcat, apoi o trase zâmbind aproape de el şi răspunse amuzat:

- Nu, micuţa mea curioasă. în primul rând, Sonia te-a invitat. Poate că am momente când mă plictisesc, dar nu invit străini în casa Soniei, fără să mă asigur că e de acord. Si cu toate că Sonia e o scumpă, îşi iubeşte soţul cu devotament şi e atentă la plăcerile lui. Ryan n-o place pe Jolie.

Pe părinţii ei, da, dar nu şi pe fiica lor. Aşa că Sonia ar trebui s-o ia razna pentru a o invita pe Jolie. Si-n plus, lui Jolie îi este teamă de Ryan, adăugă el râzând.

- Oh, şi mie îmi este teamă de el, spuse Luce repede.

- Serios? Este un caracter puternic, dar cum Sonia te place, n-o să te mănânce. Si oricum, mă ai pe mine să te apăr.

- Si de tine îmi este teamă. Voi doi sunteţi la fel.

Conn râse cu poftă.

-Aşa te manifeşti de obicei când îţi este teamă? Te simţi ca acasă în braţele mele, Luce, ca şi când aici ţi-ar fi locul. Nu ţi-ar plăcea să fie aşa?

- Pentru cât timp?

- Contează?

După ce stătuse la soare, Luce îşi pusese bluza, dar Conn rămăsese doar în pantaloni scurţi. Acum, parcă era prea mult; pielea bronzată şi parfumul lui vag.. .era prea mult. Inima lui Luce se opri, apoi începu să bată nebuneşte.

- Ai spus că nu, începu ea. Conn, te rog!

- Contează pentru cât timp rămân iubitul tău?

Era suficientă insistenţă în vocea lui, pentru a o face să se ridice.

- Da, spuse cu hotărâre.

- De ce?

Se îmbujoră, dar îi susţinu privirea.

- Stii de ce. Ţi-am spus că nu sunt genul care să aibă o aventură obişnuită.

- Ce vrei să spui prin " obişnuită"?

- Doar asta. încercă să se îndepărteze, dar Conn nu-i dădea drumul. Conn, nu fi sălbatic! De ce nu mă crezi când îţi spun că nu vreau să-ţi fiu amantă?

- Pentru că atunci când minţi, pulsul ţi-o ia razna. Buzele tale mă refuză, dar limbajul trupului e diferit, şi orice spui, oricât ai încerca să mă convingi de altceva, ţi-ar plăcea să trec peste obiecţiile tale şi să te am, fără să-ţi dau şansa să alegi.

Ruşinea o făcu să se înroşească toată şi se uită în altă parte, pentru a nu se observa cât de adevărate erau presupunerile lui.

- Eşti îngrozitor! bombăni furioasă.

Conn chicoti.

- Stiu. Dar n-o să te seduc, Luce. Când vei veni la mine, va fi pentru că aşa vei vrea, pentru că te vei fi convins că n-are de ce să-ţi fie teamă de mine. Apoi.. .vocea îi râguşi în timp ce o întinse pe spate. Apoi, îţi voi arăta ce-nseamnă să-ţi pierzi complet minţile. Te voi face să uiţi că eşti altceva decât un cumul de senzaţii şi dorinţe ce te vor devora dacă nu le satisfaci.

Pasiunea din vocea lui îi provocă un val de dorinţe. încercă

să se controleze şi închise ochii, dar fu mai rău, pentru că începu s-o sărute.
La început mai uşor, apoi, pe măsură ce ea îi primea sărutările, mai profund, până când fu copleşită de dorinţa de a-l simţi în ea.

- Si-ai face bine să mă crezi, spuse Conn, cu o urmă de amuzament în voce.

Luce se forţă să-şi recapete controlul, relaxându-şi muşchii şi respirând încet şi regulat, până se simţi suficient de calmă pentru a deschide ochii.

-Am auzit şi citit că prima dată nu-i prea plăcut pentru femei. Si că e nevoie de un bărbat foarte tandru şi grijuliu ca s-o ajute să se simtă bine.

-Vrei să spui că nu-s tandru sau grijuliu? Ei bine, doamna mea, va trebui să aştepţi ca să te convingi.

Si tot restul după-amiezii fu foarte prietenos, tratând-o ca pe o companie plăcută şi inteligentă, dar care nu l-ar fi atras din punct de vedere fizic. întâi, Luce, fu surprinsă, apoi furioasă mai ales pe ea însăşi, pentru că era atât de uşor de manipulat. Faptul că el ştia foarte bine ce făcea, reieşi în momentul când o sărută la uşa apartamentului; un sărut cast, pe obraz, după care-i şopti:

-Voi aştepta până când vei fi pregătită.

O uşoară furie o cuprinse când realiză că reuşise cumva să-i devină necesar precum aerul.

Capitolul 6

Jolie avea noroc, deoarece vremea era perfectă pentru petrecerea de ziua ei.

- Cred că locuinţa familiei Stewart seamănă cu cele din revista "Case şi grădini", spuse Faith în timp ce împăturea rochia din şifon negru, pe care avea s-o poarte Luce în seara aceea.

- Prefer atunci casa familiei Mcleod, bombăni Luce. E foarte frumoasă, dar seamănă cu o casă.

Era atât de nervoasă, încât trebui să se aşeze pe pat pentru a-şi trage răsuflarea.

- Linişteşte-te, spuse Faith, în timp ce punea rochia în valiza micuţă, împrumutată de la Teresa. Conn îţi dă bătăi de cap?

- Nicidecum.

Mohorâtă, Luce se gândi că i-ar fi fost mai uşor să se descurce cu cineva care ar fi încercat s-o ducă în cel mai apropiat pat. Dar Conn nu făcuse nici o mişcare în sensul acesta; în ultimele săptămâni fusese neobişnuit de circumspect. Ca un animal de pradă care avea tot timpul din lume pentru a o urmări, ţinându-şi sub control dorinţele, în speranţa că ea va ceda. Fusese destul de clar când lăsase să se-nţeleagă că pasul către o relaţie mai apropiată trebuia făcut de ea; tensiunea de a-şi ţine sub control dorinţa ce-o simţea pentru el îi consuma nervii. Se mişcă pentru a evita privirea vicleană a prietenei ei.

- Nu, a fost foarte.degajat, spuse Luce, în timp ce punea sandalele într-o pungă de plastic.

- Fără să-şi piardă interesul, totuşi. Faith se aşeză pe un scaun. Vânează. Pun pariu că s-a născut ştiind toate trucurile,

adăugă ea, apoi ezită înainte să continue. Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva e căsătorit, Luce?

- Nu. După câteva clipe, Luce repetă. Nu, nu m-am întrebat. Totuşi.. .am fi ştiut. vreau să spun bârfa ziarişti lor, nu?

Vorbea de dragul de a vorbi, trăgea de timp pentru a-i veni o idee.

- Poate că da, dar sunt lucruri care puteau fi trecute uşor cu vederea. Probabil ca mă-nşel, dar nu cred că-n cercurile pe unde se-nvârte ar conta prea mult. Vreau spun că fac schimb de soţii cu o ncântătoare uşurinţă, o dată la câţiva ani, nu-i aşa?

- Nu ştiu de ce, dar nu mi-l inchipui pe Conn atât de deschis, remarcă Luce sec. E genul posesiv. Mai degrabă mă gândesc că, indiferent de cea care-i e soţie, ar trebui să-i stea aproape sau să afle motivul pentru care nu mai doreşte să-i fie aproape.

- Cred că ai dreptate. îl cunoşti bine, nu ?

- Atât cât a arătat da, cred că da. Dar nu-i cel mai uşor om de-nţeles.

- Nu, şi totuşi, se pare că vă potriviţi. Faith râse. Stiu exact ce vreau să spun, dar e mai greu de exprimat. Vă purtaţi ca doi oameni care au fost căsătoriţi ani de zile. Vă completaţi. Spui că este posesiv, dar e ca şi când sunteţi legaţi într-un fel ciudat. Ceea ce e ridicol, pentru că vă cunoaşteţi doar de două luni, dar aşa a fost de la prima întâlnire.

- Atracţie fizică.

- Si asta, dar e mai mult decât atât. Dacă aş fi de modă veche, aş spune că sunteţi suflete pereche. îmi imaginez ce-ar spune Conn la o astfel de descriere, adăugă Faith zâmbind.

- Si eu. Luce începu să strângă restul lucrurilor, bucuroasă că nu trebuie să-şi privească prietena. îl placi, nu-i aşa?

- Da, îmi place. E fascinant! îmi aminteşte de un tigru de la zoo, frumos, leneş şi simpatic când se întinde. însă, cu toate astea, ştii că sub figura adormită se ascunde o minte lucidă şi o ferocitate abia ascunsă. Dacă n-ai fi aşa de echilibrată, aş fi îngrijorată pentru tine.

Luce râse, prefăcându-se c-o crede, dar ştia că atât Teresa cât şi Faith erau îngrijorate de relaţia ei. Buzele i se strânseră nervos la amintirea comentariilor acide făcute de Conn la adresa fetelor şi a atitudinii lor faţă de ea. Lui îi era uşor, dar ea nu le-ar fi putut mulţumi suficient pentru înţelegerea şi afecţiunea ce i-o acordaseră în ultimii doi ani. Curând după aceea sosi Conn pentru a o duce la casa familiei McLeod. Fu, ca întotdeauna, amabil cu fetele, dar când porni maşina, întrebă:

- Ce-am mai făcut, acum?

- Nimic, spuse ea înţepată, furioasă din cauza perspicacităţii lui.

- Atunci, relaxează-te. O luă de mână. Sonia abia aşteaptă să te vadă.

- Dar Ryan?

Conn chicoti.

- Ryan vrea ca Sonia să aibă tot ce-şi doreşte, aşa că şi el te aşteaptă.

- Dacă asta trebuia să mă liniştească, atunci poate mi-a scăpat ceva, bombăni ea.

Râsul lui Conn umplu maşina. Luce îşi retrase mâna. Privea furioasă pe geam, iar asta o făcu să-şi recapete buna dispoziţie. Văzu doi copii care se jucau şi le zâmbi, apoi îl privi

uşor iritată pe Conn în timp ce acesta admira una dintre frumuseţile locale, în bikini, şi râse când el o privi poznaş.

-Aşa-i mai bine. Pentru o secundă am crezut c-o să reacţionezi altfel.

- Nu-mi pasă dacă te uiţi după fete în bikini, spuse pe jumătate amuzată, pe jumătate furioasă.

- Nu? Mi-e teamă că eu nu sunt la fel de înţelegător. Ţine minte că în seara asta eşti partenera mea.

- Gelozie?

- Să fii sigură de asta.

Cuvintele erau spuse cu blândeţe, dar nu era nici un dubiu asupra avertismentului ce-l conţineau. Luce privi figura dură a bărbatului de lângă ea şi simţi un amestec de teamă şi de dorinţă, în acelaşi timp.

-Aşa că ţine minte, eşti a mea, repetă el calm.

- Partenera ta, adăugă repede.

- Dacă te face să te simţi mai bine...

N-o făcea, dar Luce nu mai continuă. îl simţea tensionat, abia stăpânindu-se să nu-şi piardă controlul. începu să-i povestească ceva ce se întâmplase la magazin, maimuţărindu-se pentru a-l face să râdă şi să-l detensioneze.

- încerci să schimbi subiectul şi să fii feminină?

Când Luce confirmă, îi luă mâna şi i-o sărută.

- Isteaţă mişcare!

Deodată, spuse ceva ciudat:

- îmi doresc. îmi doresc uneori ca viaţa să poată fi luată de la capăt.

-Ar fi un subiect foarte bun pentru o piesă.

- Sunt sigur că s-a scris deja, cel puţin în literatura ştiinţifico-fantastică. Am citit o carte despre un bărbat ce este

trimis înapoi pentru a-şi schimba viaţa, după ce i se spusese că va repeta fiecare greşeală pe care regretase că o făcuse în viaţa trecută. Are o memorie foarte bună, dar observă că e forţat de situaţii să facă aceleaşi greşeli.

- N-aş vrea să cred că e adevărat, spuse Luce, înfiorându-se.

- Cred că e adevărat. Liberul arbitru e doar o iluzie. Tu nu vrei cu adevărat să fii aici, cu mine, nu-i aşa, pentru a petrece un weekend cu nişte oameni pe care nu-i prea cunoşti, sau să mergi la ziua de naştere a unei fete pe care chiar n-o placi, nu?

Cinismul din tonul lui o făcu să tresară.

- Nu, nu vreau. De fapt, nici nu ştiu ce caut aici.

- Eşti aici pentru că te-am convins eu să vii folosind o metodă nu tocmai ortodoxă. Si pentru că între noi există o anumită legătură de care nu te poţi elibera.

Socată de afirmaţia lui, care apărea ca un ecou a ceea ce spusese şi Faith, întrebă:

- Dar tu? Ce ai prefera să faci?

- Draga mea, mai trebuie să întrebi? răspunse, privindu-i stânjeneala. Aş vrea să fiu cu tine într-un pat mare dintr-o casă mică, aflată la câteva sute de kilometri de cea mai apropiată persoană, în faţa câtorva luni de singurătate.

El continua să vorbească, dar Luce îşi acoperi urechile pentru a nu-l mai auzi, până când Conn râse şi zise tare:

- Pudico! Dacă nu mai vrei să te ruşinezi, nu mai pune întrebări provocatoare.

Luce deschise radioul, fără a fi capabilă să facă altceva decât să-şi privească mâinile. într-o bună zi, va trebui să-nveţe să-şi ţină gura! Din fericire, el nu mai spuse nimic,

concentrându-se asupra şofatului, iar când ajunseră nu avură timp de discuţii, pentru că Luce o întâlni din nou pe redutabila Melissa şi-l cunoscu şi pe fratele ei, un copil mult mai liniştit, care păstra privirea directă a tatălui său. Ryan era la lucru; sosi acasă pe când luau ceaiul, după-amiază, pe terasa ce dădea spre piscină. Era încântător, iar Sonia era la fel de drăguţă ca întotdeauna şi chiar şi Conn părea mai relaxat decât de obicei. Astfel, Luce se relaxă la rândul ei, şi până seara chiar putea spune că aştepta să ajungă la petrecere. Bineînţeles, când se privi în oglindă hotărî că arăta bine. Culoarea rochiei îi scotea în evidenţă bronzul pe care-l căpătase stând la soare. La această rochie purta doar o pereche de cercei cu "piatra lunii". Folosi parfumul "Chloe", cu aromă de tuberoze. Se privi încă o dată în oglindă şi-şi văzu ochii strălucind misterios, iar singura pată de culoare erau buzele. Când se întâlniră, Luce observă pentru o clipă, în ochii lui Conn, mai întâi dorinţă şi apoi o durere imensă. Era de parcă frumuseţea ei privea în străfundurile fiinţei lui, dar nu aducea decât disperare.

- "La Belle dame sans merci" spuse el încet, doar pentru ea.

-Aşa sunt eu? Personificarea dorinţei fără dragoste?

El zâmbi, din nou stăpân pe sine.

- Despre asta e poemul? Hai să bei ceva înainte să plecăm.

Merseră separat către reşedinţa familiei Stewart, aflată la câteva mile
distanţă. Luce simţi din nou acea stare de disconfort şi nelinişte, care, se gândi ea, probabil nu dispăruse niciodată. Era o seară plăcută, suficient de răcoroasă încât să poţi dansa, dar suficent de caldă încât activităţile de afară să se poată

desfăşura la fel de bine. Totul se combina pentru o seară minunată. Luce era conştientă de faptul că arăta superb şi aruncă o privire către însoţitorul ei, care o urmărea cu o privire posesivă. în seara aceasta avea să fie invidiată de fiecare femeie, căsătorită sau nu. Si totuşi, o senzaţie că avea să se întâmple ceva rău, o făcu să se teamă.

- Conn.

- Ce este?

- Nu vreau să merg.

El se încruntă.

- Am mai trecut prin asta. Mergi. Bineînţeles.. .asta dacă nu cumva vrei să ne întoarcem la mine.

Luce îşi muşcă buzele.

- Nu, mulţumesc, spuse ea cu răceală.

- Asta este singura alternativeă pe care o ai.

- Eşti o brută! Câteodată am impresia că mă urăşti.

- Nu te urăsc. Mă dispreţuiesc pentru că te doresc, iar pe tine te detest, dar nu te urăsc. Ar fi fost diferit dacă te-ai fi hotărât să mă cucereşti, dar n-ai făcut-o, nu-i aşa?

- Nu.

Nu era surprinsă de francheţea lui şi nici nu fu rănită. Sentimentele lui semănau cu ale ei; detesta puterea atracţiei fizice care-i lega, fără a se putea elibera de ea.

- De ce se-ntâmplă aşa?

- Cine ştie? Dorinţa este cea mai nestăpânită carte. Singurul mod de a scăpa de ea este să-i cedezi şi să te laşi cuprins de ea până la saturaţie, dar tu nu vei face asta.

- Mai bine aş muri, spuse Luce repede, cutremurându-se la imaginile pe care amărăciunea din vocea lui le provocase.

- E reacţia obişnuită a unei fecioare confruntată cu unele

dintre lucrurile mai puţin plăcute ale vieţii? Sau chiar crezi că, devenind iubita mea, acest lucru ar echivala cu moartea?

- Ţi-am spus odată că da, răspunse încet, privind pe geam. Ar fi ca şi cînd aş intra într-un cuptor.

- Oricum, o vei face. Apoi adăugă cu emfază. Nu vreau implicare emoţională; nu-mi pasă nici dacă mă urăşti. Tot ce vreau e să te simt în braţele mele şi să ascult când vei descoperi cât de plăcută poate fi dragostea fizică.

Imaginaţia i-o luă razna şi simţi un nod în stomac. Luce strânse pumnii până când unghiile îi provocară atâta durere încât o readuseră cu picioarele pe pământ.

- Nu mă-ndoiesc de faptul că e minunat să faci dragoste, spuse când îşi reveni. Ce mă îngrijorează, e ce se întâmplă după.

Conn întoarse maşina pe o alee ce ducea spre casă şi adăugă:

- Vom continua această discuţie fascinantă mai târziu.

- De ce nu te întorci acasă şi să mă laşi în pace?

- Pentru că eşti ca o boală. Trebuie să-ţi urmezi cursul până să mă eliberez de tine. Si până acum.. .nu faci altceva decât să-mi înfierbânţi sângele. Opri maşina şi continuă. Voi trece cu tine prin toate fazele, până la convalescenţă şi-n final la recuperare totală. în ciuda temerilor tale.

Hotărârea din vocea lui o făcu să se cutremure, dar răspunse calm:

- Mulţumesc pentru avertisment. Voi avea grijă să nu se mai întâmple să rămân singură cu tine niciodată!

Conn zâmbi, opri maşina şi-şi plimbă degetele pe pielea ei fină.

- Nu, Conn.

- Eşti foarte frumoasă, murmură el, sărutând-o pe frunte. Si-mi aduci aminte de Elena din Troia. Ideea e să nu uiţi cu cine ai venit.

- Preferi clasicii în seara asta, văd. Mai întâi am fost "La Belle dame sans merci" acum Elena din Troia.

Conn zâmbi din nou.

- Ah, dar erau una şi aceeaşi femeie, nu-i aşa?

- Si atunci, ce spui de asta? încerca din greu să gândească, avându-l pe el atât de aproape, dar reuşi să-şi amintească versurile din sonetul CXXIX al lui Shakespeare. La început vocea îi tremura, dar îl duse până la capăt.

Urmă o tăcere tensionată.

- Nu la asta te referi? spuse ea încet.

- Shakespeare a fost un dramaturg extraordinar. Sonetele lui sunt un exerciţiu îndestulător, un mod de a te confrunta cu propriile sentimente. N-a rezistat tentaţiei de a dramatiza totul.

Vorbea cu răceală, cuvintele spuse atât de aproape de faţa ei, încât uită complet orice reţinere şi-i răspunse cu o mişcare involuntară a corpului care o aduse mai aproape de el.

- Ca şi tine, spuse Conn, aplecându-se să deschidă portiera.

Luce ar fi strigat de frustrare. El îi ştia slăbiciunea şi o folosise în propriul avantaj, trecând de armura pe care ea şi-o construise cu atâta grijă şi forţând-o să se lupte cu cu el, cu slabele ei arme. Absolut întotdeauna el era cel care decidea regulile, când s-o sărute, când să se oprească, când să tachineze şi când să fie serios. Dacă l-ar fi putut vedea măcar o dată în dezavantaj, ar putea muri fericită.

Jolie arăta superb, îmbrăcată într-o rochie verde, ce-i scotea în evidenţă silueta minunată. O întâmpină pe Luce cu o falsă exuberanţă, îl privi lung şi poate prea mult timp pe Conn, apoi îi conduse într-o sală deja plină cu invitaţi. Era prima mare petrecere la care participa Luce de când îşi pierduse memoria, totuşi urma un model mult prea familiar, încât o făcu să creadă că mai participase des la aşa ceva. Lucru destul de ciudat, după cum i se păru. Cu siguranţă, majoritatea fetelor de optsprezece ani nu aveau o asemenea viaţă socială! Toată lumea era foarte prietenoasă. Bineînţeles, Conn era în centrul atenţiei, dar chiar dacă n-ar fi fost o figură celebră, tot ar fi atras asupra lui privirile celor din jur. Avea acel magnetism animalic doar dintr-un punct de vedere. Pe scurt, Conn era un supravieţuitor; genul de bărbat în care aveai încredere într-o situaţie de viaţă şi de moarte. Unul care-i semăna era Ryan, şi încă vreo doi bărbaţi din cameră aveau această aură, dar nici unul nu avea carisma sau înfăţişarea care-l făceau pe Conn să iasă în evidenţă chiar şi într-o asemenea reuniune a bogătaşilor Noii Zeelande. Unii dintre ei încercaseră să-i vorbească de sus dramaturgului englez, dar o singură privire fusese de-ajuns pentru a-i face să-nţeleagă că ar fi eşuat. Câştigă instantaneu respectul celor prezenţi, pentru faptul că era aşa cum era. Dacă bărbaţii îl găseau interesant, partenerele lor erau fascinate de farmecul întunecat pe care-l exercita. El răspundea, bineînţeles, dar nu era nici un dubiu al cui partener era. Pe de-o parte Luce aprecia această totală posesie a lui, dar pe de altă o şi irita. Când fu invitată de un tânăr să danseze, era gata să accepte. însă Conn o cuprinse cu braţul de mijloc şi spuse "Nu", iar privirea lui spunea fără echivoc "E a mea şi dacă vrei să-ţi fie

bine, o să dispari imediat", ceea ce tânărul şi făcu, graba lui, demonstrând puternica impresie pe care i-o lăsase Conn. Luce era furioasă, dar presiunea de pe mijlocul ei o avertiză să nu comenteze, aşa că se mulţumi să-i arunce o privire sugestivă. Conn reluă discuţia pe care o purta şi, după câteva minute, se relaxă şi ea suficient cât să ia parte la aceasta. Apoi Conn îi luă paharul din mână şi o conduse pe ringul de dans.

- încă eşti supărată?

Luce îşi muşcă buzele, conştientă de senzualitatea apropierii lui.

- Un pic. Chiar trebuia să fii atât de brutal?

- Da, răspunse şi o trase mai aproape. Tânărul vâna, şi ştia asta.

- Si dorinţele mele nu contează deloc?

- Voiai să dansezi cu el?

- Oh, du-te naibii! Arogant incorigibil! explodă ea.

Conn râdea. Deodată, o cuprinse o stare de nelinişte şi de teamă; îl privi lung, devenind palidă.

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

- Nu.. .nu ştiu. Se uita împrejur cu o privire bântuită de vedenii. Conn, vreau să merg acasă.

- Nu.

Când gemu, el o conduse prin uşile larg deschise pe terasă şi rămase cu spatele la lumină, pentru a o feri de orice privire curioasă.

- Oh, Conn.

Aproape îl implora, cu vocea tremurândă. O cuprinse greaţa, şi o agonie pe care şi-o amintea, o făcea aproape să se sufoce.

- Linişteşte-te, îi ordonă. Nu-ncerca să-ţi aminteşti,

relaxează-te. O să-ţi aminteşti când va fi timpul.

Luce începu să tremure, palidă ca varul. Greaţa începu să-i treacă, lăsând-o slăbită. Descoperi că o susţinea.

Conn o ţinu în braţe un timp, până se linişti şi culoarea îi reveni în obraji.

- Mă-ntreb dacă m-ar crede alcoolic dacă le-aş cere un coniac simplu, îi spuse la ureche. Va trebui să risc. Cu puţin noroc, vor crede că e o excentricitate a geniului.

Luce zâmbi, aşa cum fusese de altfel şi intenţia lui, şi se aşeză pe un scaun din apropiere. Câtă vreme s-a aflat în raza ei vizuală, Luce îl urmări cu privirea, apoi se uită cu destulă indiferenţă la scena din faţa ei. Era o încântare. între cele două aripi ale casei, era construită o piscină, luminată din interior; câţiva tineri înotau. în jurul piscinei era o zonă cu nisip, mărginită de tufe cu miros îmbietor. împărţiţi în grupuri, invitaţii vorbeau şi râdeau sub luminile ca de poveste. Jolie n-avea motive să se îndoiască de succesul petrecerii. Luce privea toate acestea şi se întreba de ce o afectase atât de mult ironia lui Conn. Dacă ar fi ştiut, cu siguranţă n-ar mai fi fost amnezică. O privea pe Jolie de ceva vreme până să-şi dea seama cine este şi încă un timp până să realizeze că se-ndrepta spre ea.

- Oh, nu, murmură Luce, dar era prea târziu s-o mai evite. Putea doar să spere că el se va întoarce şi-o va salva. Conştientizarea faptului că era aşa de dependentă de el o făcea să se simtă din nou rău.

- Simţi căldura? întrebă Jolie cu amabilitate prefăcută.

- Un pic.

- Credeam că te-ai obişnuit până acum cu verile noastre. Jolie se aşeză lângă Luce, aranjându-şi cerceii cu smaralde.

Stiai că este căsătorit?

După discuţia cu Faith, părea o coincidenţă incredibilă faptul că-i spunea asta acum. Luce nu crezuse asta înainte şi n-o credea nici acum.

- Nu, spuse politicos.

- Ei bine, este. S-a căsătorit în urmă cu doi ani cu o femeie din Londra, cu multe relaţii. Îndrumată de lipsa totală de interes afişată de
Luce, continuă. Nu mi-am închipuit că ţi-ar fi spus. Imediat ce am aflat.

Insinuarea era evidentă. Imediat ce-am aflat că e căsătorit, l-am părăsit. Bineînţeles, minţea. Era în continuare atrasă de el şi dacă ar fi pocnit din degete, Jolie ar fi răspuns imediat, cu sau fără soţie. în ceea ce o privea, Luce nu credea în existenţa vreunei soţii, dar spuse:

- Cine ţi-a spus?

- Oh, se pare că este un lucru binecunoscut în cercurile artistice. Mătuşa mea este prietenă cu o actriţă din Auckland care-l cunoaşte şi i-a spus. Vocea-i catifelată deveni plină de compasiune şi se apropie de Luce. îmi pare rău dacă a fost un şoc pentru tine, dar am simţit că ar trebui să-ţi spun, înainte să te implici prea mult.

Conn se îndrepta spre ele, cu un pahar în mână. Luce îl privi şi simţi cum i se strânge inima-n piept. în timp ce Conn se apropia din spatele lui Jolie, Luce spuse, ridicând puţin vocea:

- Ei bine, Conn, Jolie tocmai mi-a spus un lucru uimitor despre tine.

O auzi pe Jolie şuierând în timp ce se întorcea cu faţa spre el şi, cu o expresie chinuită, bolborosi:

- Conn.eu.

- Serios? îi înmână paharul lui Luce şi spuse încet. Bea, Luce. Apoi, cu o privire întunecată, se uită la Jolie, ţintuind-o. Spui poveşti, Jolie?

Luce era înspăimântată şi ruşinată de ceea ce făcuse; e adevărat că Jolie încercase s-o rănească, dar şi ea se purtase la fel de urât. "O luptă între pisici. şi pentru un bărbat" se gândi ea cu neplăcere.

- Nu-i nimic, spuse, încercând să recâştige iniţiativa.

Cei doi o ignorară.

- Jolie? întrebă încet Conn, cu o expresie impasibilă a feţei, dar era atâta ameninţare în acel singur cuvânt, încât Luce nu se miră când Jolie începu să tremure.

Buzele se mişcau neauzit şi pentru o clipă în ochii negri străluci sfidarea, dar la fel de repede dispăru şi-i luă locul o privire de subjugare oarbă, încât Luce simţi că o cuprinde din nou greaţa.

- I-am spus că eşti căsătorit, spuse Jolie încetişor. îmi pare rău, Conn. N-am vrut. am vrut. întinse mâna pentru a-l atinge, apoi şopti. îmi pare rău, şi fugi spre casă.

Atentă, Luce puse paharul pe scaun; se clătină şi în cădere simţi că o cuprind nişte braţe puternice, apoi Conn o strânse la pieptul lui.

Capitolul *1*

Era ora trei dimineaţa când se urcă în pat dar, cu toate că era epuizată, privi câteva ore bune stelele. Deşi incredibil, leşinul ei trecuse neobservat. Când îşi revenise, era încă în braţele lui Conn. Stătuse alături de ea, insistând să bea din coniacul pe care i-l adusese şi după câteva minute îşi revenise complet, putând fi în stare să-l urmeze. Iar el hotărâse să ignore micul incident. Funcţionase. N-o părăsise, dar îi vorbea rar. Singura dată când se despărţiseră a fost când ea a dansat cu Ryan, şi chiar şi atunci Conn o aşteptase cu nerăbdare, aşa încât până la sfârşitul serii trebuie că toată lumea decisese că ea şi Conn erau pe punctual de a avea o aventură, dacă n-o aveau deja. Uimită de atitudinea calmă a lui Conn, Luce reuşi să-şi impună una asemănătoare. Spre marea ei surprindere, constată că aproape îi plăcuse seara. Jolie nu se mai apropiase de ei, singura dată când se mai întâlniseră fiind când şi-au luat rămas-bun. Jolie evitase privirea lui Conn, iar vocea ei o făcuse pe Luce să nu se simtă în apele ei. îi părea cu adevărat rău de biata fată. Era un fel de disperare bolnavă în ochii lui Jolie, care te înspăimânta. Jolie făcuse greşeala de a se lăsa prinsă în capcana unei atracţii de o asemenea putere că nu reuşise să-i reziste. Pe drumul de întoarcere, Luce îşi spuse că şi ea devenise o prizonieră, prinsă de magnetismul şi duritatea bărbatului. Totuşi nu ca Jolie, gândi ea. Jolie îl dorise. Nu avusese neapărat nevoie de Conn cât, mai mult, de senzaţiile pe care ştia că le-ar fi trăit. Pe când ea. Luce zâmbi trist, îndepărtând o buclă de păr ce-i căzuse pe frunte. Se îndrăgostise de el? Dacă dragostea era această dorinţă de a da neîncetat, atunci da, era îndrăgostită de el. Părea că se trezise la viaţă din primul moment în care îl văzuse Waipu Cove şi, deşi bătuse în retragere de atunci, ştiuse

că mai devreme sau mai târziu va trebui să-nfrunte adevărul.

Se simţea o uşoară briză care aducea cu ea mirosul nopţii de vară, parfumurile dulci din grădina Soniei, mirosul de iarbă proaspăt tăiată şi peste toate astea, un miros de sare, căci marea se afla foarte aproape. Luce încercă să-şi analizeze sentimentele, dar fu cuprinsă de melancolie. Dacă dragostea ar aduce şi fericirea cu ea! Se ridică şi se duse la fereastră, atrasă de dorinţe mai vechi decât timpul. Zorii nu erau departe. Deja cerul se luminase spre est, dar era încă prea devreme pentru corul păsărilor. Luce urmări cu privirea silueta unui bărbat ce se plimba pe lângă florile de iasomie. N-avea cum să nu-l recunoască. Nici Conn nu putea dormi şi, împins de cine ştie ce forţe, ieşise să se plimbe în noaptea senzuală. La ce se gândea oare? Luce se întoarse în pat. Nu menţionase nimic referitor la acuzaţia lui Jolie şi nici ea n-o făcuse, dar acum întrebările o cotropeau, precum furnicile zahărul, tulburându-i liniştea. Tot ce avea era propria convingere că era singur.

Si zilele când putea avea încredere în intuiţia ei, erau de mult apuse. Dar Sonia sigur ar fi spus ceva, nu? Propria lui soră ar fi ştiut dacă era căsătorit. O durea să creadă că-i păsa atât de puţin de ea încât nici măcar n-o avertizase. Bineînţeles, presupunând că era adevărat şi nu doar o bârfă răutăcioasă. Incredibil, dar Luce adormi. Când se trezi, era aproape ora prânzului şi Sonia se auzea râzând în bucătărie alături de copiii ei.

- Draga mea, arăţi aşa de odihnită! exclamă ea când Luce deschise uşa. Cafeaua e gata. Vrei?

- Mă cam mustră conştiinţa, spuse Luce, acceptând recunoscătoare o cană. Trebuia să mă fi trezit.

Sonia chicoti şi adăugă:

- Ryan s-a trezit la opt şi a luat copiii cu el cât şi-a făcut rondul, dragul de el, aşa că eu am dormit până la zece.

- Si Conn?

Pentru o secundă, ceva străluci în ochii verzi ai Soniei, dar dispăru la fel de repede.

- Ah, a plecat pe la nouă, dar acum s-a întors. Cred că vrea să te ducă la plajă.

- Oh? Luce păru enervată. Foarte drăguţ din partea lui.Într-una din zilele astea poate că o să se gândească să mă întrebe şi pe mine dacă vreau să fac toate astea.

- E o pierdere de timp.

Conn intrase prin uşa din spate, aruncându-i lui Luce o privire în care se citea atât provocarea, cât şi o declaraţie a intenţiilor. Vii. Si cum ea nu spuse nimic, adăugă încet. Nu-i aşa?

Privirile li se întâlniră; era clar că el ajunsese la o concluzie noaptea trecută şi n-avea de gând s-o lase să-i încurce socotelile.

- Stiu când sunt învinsă, spuse ea, cu o notă de amuzament. Dar am crezut că tacticile neanderthaliene au dispărut.

Sonia râse, umplând încă o cană de cafea pe care i-o înmână fratelui
ei.

- Bea asta, sau o s-o sperii definitiv pe Luce.

Ceea ce cu siguranţă nu suna ca şi cum Sonia ar fi păstrat cine ştie ce secret despre vreo căsătorie. Era o situaţie ciudată, pe care Conn o alimenta cu aerul lui de atentă răbdare, dar luară prânzul, şi apoi, după ce vasele fură spălate şi bagajele lui Luce duse la maşină, le mulţumi pentru ospitalitate şi primi, spre surprinderea ei, o îmbrăţişare din partea Soniei.

- Pentru noroc, comentă ironic Conn după ce plecară.

- îmi place sora ta.

- Nu fi aşa surprinsă. Nu seamănă câtuşi de puţin cu fratele ei.

Se lăsă tăcerea, înainte ca Luce să adauge încet:

- Te-ai schimbat.

-Am luat o hotărâre azi-noapte.

- Te-am văzut, îi spuse, privind drept în faţă. Nici eu nu puteam să dorm.

- De ce?

- Oh, eram prea obosită, cred. A fost o seară ciudată.

- Parţial adevărat, spuse Conn zâmbind.

- De ce mergem la plajă?

- Pentru că e timpul să punem cărţile pe masă.

Pulsul îi crescu şi-l întrebă:

- Ce.. .ce vrei să spui?

- Doar că am mers în Whangarei dimineaţă şi am pus-o pe Faith să caute revista pe care o citeai când ai încercat să-ţi împrăştii creierii pe scări, acum doi ani.

Ne vom uita prin ea şi vom vedea despre ce e.

Bataile nebuneşti ale inimii o împiedicau să audă.

- Dar am citit-o, spuse ea într-un final. Conn, n-are nici un rost. Am mai încercat asta, pe vremea când eram în spital.

- O să mai încercăm o dată.

Era de neclintit, atât de hotărât încât nu mai spuse nimic, dar îşi privi tot drumul mâinile ce-i trădau nervozitatea, în timp ce frica apărea ca un nor negru ce-o izola de restul lumii. Odată ajunşi la casa de pe plajă, Conn i-a adus un pahar cu limonadă, s-a aşezat lângă ea pe canapea şi i-a întins revista. Luce tresări şi-şi stăpâni lacrimile. Era
groasă şi lucioasă, frumos decorată cu poze şi diverse reclame

de bijuterii, case de vacanţă sau parfumuri. Luce privi coperta cu antipatie.

- Hai să ne uităm prin ea pagină cu pagină.

Vocea lui Conn era inflexibilă. Luce îl privi şi cu totală neplăcere o deschise la prima pagină. O oră mai târziu, conchise:

- Asta-i tot.
- Nu, mai sunt câteva pagini.
- Doar reclame.

Privirea lui era un avertisment dur, nemilos.

- Continuă, Luce. Mai sunt şi paginile cu bârfe.
- Bârfe?

Erau, într-adevăr, nu publicitate cum presupusese ea, ci câteva pagini cu articole cu scris mic, intercalate cu poze. Degetele-i tremurau pe paginile lucioase. Simţea întunericul bătând la uşile închise ale minţii ei, aşteptând ca ea să-şi amintească.

- Nu pot.. .nu vreau! Conn, te rog, nu mă obliga. Te rog.

Nu se citea nici un pic de milă în ochii verzi; arăta ca un demon, debordând de încredere arogantă, impunându-şi voinţa pentru a o înfrânge pe a ei.

- Trebuie, spuse calm. Stii că trebuie, Luce. Haide, ai curajul şi puterea s-o facă.

Luce suspină adânc. Ura faţă de el o copleşise; Conn o vânase şi o convinsese, vârând-o în corzi de unde nu mai putea scăpa.

- Citeşte, insistă el.

începu. Prima pagină, apoi a doua. Se simţea pe marginea prăpastiei. întoarse capul, întâlni privirea rece şi implacabilă a lui Conn şi simţi broboane de sudoare pe frunte. Ar fi avut

nevoie, mai mult decât orice, de alinare, dar el n-avea de gând să i-o ofere.
Era un paragraf mic: " Conn Ramsay, binecunoscut dramaturg, a scăpat cu viaţă, ca prin urechile acului, în urmă cu o săpătămână, când
un şofer beat i-a distrus maşina. N-a fost la fel de norocoasă şi partenera lui, binecunoscuta gazdă din lumea mondenă, Nita Laurenson, care a murit înainte ca salvarea să ajungă la locul accidentului."

Mai urma ceva, dar se înecă într-un plâns disperat. Abia acum o atinse, cuprinzând-o în braţe şi încercând s-o liniştească. După un timp, Luce îl îndepărtă. Se uită la revista care zăcea mototolită pe jos.

- Deci aşa ai căpătat cicatricea, spuse mâhnită. Cum, Conn?

- încercând s-o scot pe ea din maşină. Pernele înflorate de pe canapea se mişcară; vocea lui era calmă, aproape fără ton. Era prinsă în maşină şi încă mai era conştientă. Până a ajuns salvarea, nimeni n-o mai putea ajuta.

- Dar tu ai încercat.

- Oh, da, am încercat.

Aşa cum încercase s-o ajute şi pe ea, poate pentru că o parte din el, cea lipsită de cinism, simţea o oarecare obligaţie.

- Naiba să te ia, murmură. De ce n-ai putut să mă laşi în pace? Eram fericită.eram fericită aici până să apari tu.

- Nu, nu erai. Nu încerca să te păcăleşti singură, Luce. Abia dacă existai. Doamne, când te-am văzut atunci pe plajă, nu-mi venea să cred că era aceeaşi fată. Te-ai retras într-o carapace de gheaţă. Tu, care erai atât de încăpăţânată, pătimaşă, enervantă, dar atât de plină de viaţă! îmi venea să plâng când te-am văzut ce devenisei.

-Aşa că te-ai hotărât să mă aduci înapoi?

Dezaprobarea din vocea ei îl enervă, dar în afară de faptul că se încruntă nu comentă.

- Da.

- Vreau să mă întorc la apartament.

- Sigur.

Si asta a fost tot, cu excepţia faptului că în momentul când ajunseră, Teresa era acasă, chemată de la o întâlnire cu o prietenă de un telefon urgent, şi curând după ce Conn plecă, Mattie Jameson sosi şi-i dădu un sedativ. Si-a făcut efectul, dar cu mult înainte de răsăritul soarelui, Luce se trezi şi, pe când toate vietăţile se trezeau pentru a începe o nouă zi, tremurând şi încleştându-şi dinţii pentru a-şi înăbuşi suspinele, îşi aminti tot ce se întâmplase. Amintirile erau atât de vii de parcă totul se petrecuse cu o zi în urmă.

Tatăl ei, fermecător, foarte arătos dar slab, care o trimisese la un internat pentru că-i amintea de faptul că ea supravieţuise accidentului de avion în care soţia lui îşi pierduse viaţa. Luce avea doar trei ani când se întâmplase asta, dar şi această amintire era la fel de proaspătă şi se suprapunea amintirii zborului lung către Australia, în urmă cu doi ani, şi cu secvenţele înceţoşate ale zborului deasupra Tasmaniei. în cursul acelor zboruri, fusese prea şocată de durerea deziluziei pentru a se mai gândi la fobia ei provocată de accidentul de avion. Acum înţelegea de ce o luase Conn în micul avion Cessna şi mai ştia că de acum înainte nu va mai trăi niciodată panica pe care o simţea numai gândindu-se la zborul cu avionul. Câţi ani o fi avut când tatăl ei se recăsătorise cu Nita? Zece sau unsprezece, se gândi; o fiinţă mică şi lipsită de orice formă. Nita fusese o mamă vitregă acceptabilă, cumpărându-i cadouri pretenţioase de ziua

ei sau de Crăciun, apărând ocazional la vreo întrecere sportivă ca o persoană strălucitoare, de invidiat. Pentru că Nita era frumoasă, brunetă şi strălucitoare, cu trăsături fine şi o eleganţă care se datora doar într-o oarecare măsură faptului că era bogată şi-şi permitea haine superbe. Pentru tânăra Luce, ea apărea ca o prinţesă. Inevitabil, Luce s-a lăsat de şcoală şi chiar şi atunci lucrurile au mers destul de bine. Nita se folosea des de sintagma "Frumoasa mea fiică vitregă", insista ca Luce să-şi primească alocaţia şi era fermecătoare cu ea când se întâlneau, lucru ce se petrecea rar. Luce îşi petrecea timpul vizitând Londra şi era mulţumită. îi era recunoscătoare şi a fost nevoie de moartea tatălui, cauzată de un atac de cord, şi de întâlnirea cu acest Conn Ramsay, pentru a distruge relaţia dintre cele două femei. Totul fusese declanşat de Conn cu nepăsarea şi aroganţa lui, cu cinismul lui dur şi magnetismul pe care-l exercita. Ochii i se umplură de lacrimi pe când îşi amintea momentul în care l-a văzut pentru prima oară. Nita era într-o clinică de sănătate, aşa că Luce era singură în casa mare din Londra când a apărut el. O privise cu atâta apreciere, încât Luce, încă timidă, s-a înroşit şi a început să râdă.

- Oh, Doamne! Când i-a zâmbit, a fermecat-o. Dar eşti încântătoare! Credeam că eşti doar o şcolăriţă prostuţă.

- Pe lângă Nita, aşa sunt.

S-a încruntat.

- Nicidecum, draga mea, a adăugat el sec. Spune-mi, ce faci toată ziua?

- Oh, mai nimic.

Fără să vrea, Conn atinsese un punct sensibil. Luce voia să-şi ia o slujbă, dar mama ei vitregă râsese de ea, demonstrându-i destul de dispreţuitor că nu ştia să facă nimic.

Datorită faptului că Luce încă simţea că-i datora ceva Nitei, Luce a consimţit, urând acel sentiment de a se simţi inutilă şi de a nu găsi o cale de a obţine ce-şi dorea.

- Nimic? O ţintuia cu o privire ironică. Doar un fluture care socializează?

- Nu orice fluture, răspunse ea dulce, supărarea făcând-o să fie obraznică. Unul foarte special.

Conn râse.

-Atunci, vino să iei prânzul cu mine, am nevoie de companie.

Cu greu putea fi numită o invitaţie care s-o flateze, dar încă de pe
atunci trebuie să fi fost prinsă în mrejele atracţiei ce-o exercita asupra ei. Orice ar fi fost, a răspuns provocării lui, cu o îndrăzneală pe care Nita n-ar fi fost în stare s-o recunoască. Prânzul acela a însemnat începutul sfârşitului. S-a îndrăgostit de el şi nu şi-a ascuns sentimentele şi, deşi la început a fost distant, chiar amuzat de transparenţa ei, s-a schimbat pe parcursul săptămânilor. Chiar şi atunci ştia că n-o iubeşte, dar îl făcuse să tremure de dorinţă şi-n inocenţa ei a crezut că va urma şi dragostea.

Doamne, cât de prostuţă fusese, gândindu-se că va putea să iubească pentru amândoi! El a încercat s-o avertizeze, dar nu l-a crezut. Pierdută în prima experienţă fizică, era prea naivă să înţeleagă că veneraţia pentru eroul ei îl transformase în Făt-Frumosul visurilor adolescentine. Acum, când se uita înapoi, realiza cum îl încolţise, obligându-l să aleagă între a se căsători cu ea sau să permită să se întâmple inevitabilul şi să-i distrugă inocenţa. Chiar şi atunci el a fost brutal de sincer cu ea, dar refuzase să admită că visurile ei de viaţă lungă şi fericită erau construite pe o bază extreme de fragilă, aşa cum era dorinţa. în

sfârşit, într-o seară când îi spusese încă o dată cât de mult îl iubeşte, el a râs şi a sărutat-o cu şi mai profundă pasiune, care-i provocase senzaţii de o asemenea forţă, încât nu se-mpotrivise când începuse s-o dezbrace. Nu avea nici o scuză, ştia exact ce se-ntâmplă, oferindu-şi trupul cu aceeaşi inocenţă ce caracterizase întreaga relaţie cu el. Dar, deşi o înnebunise cu dezmierdări de expert, n-o posedă, nici chiar atunci când ea l-a rugat.

- Oh, nu, spusese el răguşit, cu gura-i fierbinte odihnindu-se pe pielea ei senzuală. Nu, micuţă destrăbălată, n-o să mă implic într-o situaţie de genul ăsta.

Nu mă deranjează să te iniţiez în arta amorului, dar mai mult nu se va întâmpla.

Intenţionase s-o rănească şi reuşise, cuvintele dure lovind-o ca un bici. Furioasă, îl plesnise peste faţă, privind cu satisfacţie locul unde pielea i se înroşea.

- Du-te dracului! spuse ea fierbând de frustrare.

- Drumul meu preferat! spuse el batjocoritor, atingând-o cu o blândeţe extreme de senzuală până când se arcui sub el, pierdută.

- Ai să duci la pierzanie un biet nenorocit. Conn zâmbi cu maliţiozitate. Etica unei pisici maidaneze şi frumuseţe, o combinaţie perfectă. Nici nu ţi-ar păsa dacă te-aş avea acum, nu-i aşa?

- Vreau s-o faci, murmură ea furioasă, sărutându-l în locul unde îl lovise mai devreme. Te rog, Conn. Te iubesc atât de mult.

El râse, ţinând-o la distanţă pentru a o vedea. Avea părul mai lung pe atunci, şi-i curgea în valuri pe umerii albi, perfecţi. Privirea i se înăspri în timp ce-i privea cu nesaţ formele trupului.

- Nu mă iubeşti, spuse, dar pe un ton distant, ca şi cum ar fi repetat o lecţie bine învăţată. Doar vrei să fac dragoste cu tine. Este o diferenţă.

Doar auzindu-l vorbind astfel, dorinţa creştea în ea.

- Te iubesc, murmură ea obsesiv, punându-l să-i simtă bătăile inimii. Simţi? Pentru tine bate.

- Pentru mine.acum, spuse el. Săptămâna viitoare s-ar putea să fie pentru altcineva. Luce, eşti o fată fermecătoare şi foarte sexy, dar vei ajunge la fel de consumată ca şi Nita, dacă mai continui aşa.

- Tu.tu ai început.

- Aşa e, draga mea. Eu am pornit totul şi crede-mă, îmi pare rău. Voiam să văd până unde eşti dispusă să mergi.

- Presupun că te-am şocat.

Durerea aproape că înlocuise dorinţa, dar când el s-a mişcat pentru a se îndepărta, s-a agăţat de umerii lui dintr-un sentiment care avea doar parţial o latură fizică.

- Draga mea, nimic nu mă poate şoca. Eşti foarte dulce şi presupun că în cazul în care n-aş avea vreo urmă de conştiinţă, aş lua ceea ce îmi oferi cu atâta generozitate şi când m-aş plictisi aş putea să plec fără să mă uit înapoi. Dar îmi pasă, suficient cât să dau înapoi.

O mângâie uşor pe frunte, ca pe un copil.

- Dar, de ce? întrebă înecându-se. De ce nu vrei să mă iubeşti? Stiu că n-am experienţă, dar o să învăţ. Si te iubesc, chiar te iubesc.

- La naiba, Luce!

îşi pierduse răbdarea şi o împinse, obligând-o să stea locului pentru a o privi, făcând-o să-şi piardă şi ultima fărâmă de mândrie. Uite-te la tine, spuse el dur. Optsprezece ani, nu-i aşa,

foarte frumoasă, şi te oferi cu atâta uşurinţă unui bărbat care nu este interesat de tine mai mult decât din punct de vedere carnal. Unde o să ajungi în zece ani? Dură, uşor speriată după vreo două avorturi, probabil bună prietenă cu băutura sau marijuana, având încă acea foame în priviri. Asta vrei?

- Bineînţeles că nu.

Vocea i se pierdu. Cum i-ar fi putut spune că visurile ei pentru viitor îl includeau pe el, avându-l de fapt în centru. îl iubea atât de mult încât nu-şi putea imagina viitorul fără el. Cuvintele lui o făceau să sufere, dar şi mai dură era expresia feţei, dispreţul cu care o împungea cu degetul în umăr.

-Apoi, ce o să faci?

Luce se înroşi. Pentru nimic în lume nu şi-ar fi expus speranţele batjocurii lui.

- Nita ar trebui să te mărite. Dacă s-ar ocupa un pic de asta, ar reuşi.

Luce tremură.

- Nu vreau să mă mărit, spuse rugător. Te vreau doar pe tine, Conn.

- Dar eu nu te vreau pe tine. îi observă reacţia cu o privire dură. Ok, trebui el să admită. Te vreau. Ai putea foarte uşor să mă scoţi din minţi. M-ai seca, dacă te-aş lăsa, şi dacă m-aş hotărî să închei lucrurile, aşa cum probabil aş face, pentru că mă plictisesc repede, ai plânge, te-ai milogi şi ai rămâne însărcinată sau ai avea o cădere nervoasă sau te-ai dărui oricui şi ai da vina pe mine. N-am nevoie de o asemenea publicitate. Nu am aventuri cu adolescente virgine.

- Cu cine ai aventuri? întrebă ea amar, urându-l, însă dorindu-l în acelaşi timp, iubindu-l şi dispreţuindu-l pentru cruzimea de care dădea dovadă.

- Cu femei mature, experimentate, care nu fac greşeala să creadă că mă iubesc. O luase în braţe. Cu femei care ştiu să facă faţă unei aventuri, Luce. Crede-mă, sunt flatat că m-ai ales pentru a fi prima ta iubire, dar n-ar merge.

- Nu-mi spune c-o să-ţi mulţumesc într-o zi.

Cuvintele fuseseră spuse pe un ton sec. îl simţi cum se încordează, dar îşi păstrase calmul, ca întotdeauna.

- Nu, n-o să-ţi spun asta. Probabil că mă vei urî pentru totdeauna, dar crede-mă, Luce, asta e mult mai bine decât să crezi în continuare că mă iubeşti.

Când Luce s-a ridicat, el s-a întins pe perne, privind-o zâmbind pe când se îmbrăca şi zâmbetul rămase acolo până când ea spuse cu răceală:

- Nita a organizat o petrecere acasă, am să mă duc şi am să aleg un bărbat frumos pe care o să-l duc în dormitorul meu şi o să fac dragoste cu el, prefăcându-mă că eşti tu.

Conn râse.

- Ce cuvinte curajoase, dar nu eşti făcută pentru aşa ceva.

- De ce nu vii cu mine, ca să vezi cu ochii tăi?

încă n-o credea, dar bineînţeles că a condus-o acasă şi, odată ajuns acolo, a intrat. Chiar şi atunci, deşi Nita l-a primit cu braţele deschise, ea era prea preocupată ca să observe ceva. După aceea l-a ignorat total, deşi i se rupea inima. Bărbatul pe care l-a ales era un actor frumos. Un tânăr mai degrabă înfumurat, copleşit de bogăţia şi rafinamentul cercului de prieteni al Nitei. Fusese uşor să flirteze cu el, iar când i-a sugerat să-i arate restul portretelor, tânărul a acceptat nerăbdător. în acel moment, era îngrozită de planul pe care-l făcuse; îngrozită că obsesia pentru Conn o făcuse să se poarte în acest fel necaracteristic ei. Dar era hotărâtă să-l ducă la capăt. l-a arătat

portretele şi i-a acceptat săruturile şi pipăielile, dar curând zgomotul vocilor se apropie, astfel încât în momentul în care ceilalţi intrară erau ocupaţi să admie picturile colecţionate de tatăl ei. Fusese perfect conştientă de privirile lui Conn, reci şi dispreţuitoare, dar l-a ignorat. Să-l ia naiba! Nu-i păsa de ea, de ce i-ar fi păsat de ce făcea ea? împreună cu actorul, rămase în urma celorlalţi, vorbind în şoaptă. Voia să-l facă pe Conn să creadă că aveau o discuţie intimă, deşi în realitate era cât se poate de banală. Planul ei eşuase; ştia foarte bine că nu mai putea continua. Câteva minute mai târziu, s-a făcut nevăzută şi s-a dus în camera ei. Acolo îşi scoase hainele şi îmbrăcă o cămaşă de noapte. în timp ce-şi pieptăna părul, se privi în oglindă şi o duru să realizeze că-l iubea pe Conn, iar el n-o va iubi niciodată. Când Conn deschise uşa în spatele ei, se blocă, dar îşi reveni repede, încercând să ignore bătăile inimii.

- Ce naiba faci?

El zâmbi, iar lui Luce îi îngheţă sângele în vine.

- Nu ştii? Tânărul Fanning tocmai a fost urcat într-un taxi, beat, aşa că decât să te văd supărată, m-am hotărât să vin să-i iau locul.

- Poftim?

- Nu asta aţi aranjat, pe când coboraţi scările?

Se apropiase şi stătea în spatele ei, cu mâinile pe umerii ei goi, privind-o în oglindă. Luce nu-i putea vedea ochii.

- Dacă tot eşti aşa de hotărâtă să scapi de virginitate, aş putea foarte bine să fiu el cel care o face. Va fi o experienţă nouă pentru mine. Si-aşa îţi propusesei să-ţi imaginezi că faci dragoste cu mine; în felul ăsta, draga mea, vei putea să te concentrezi în întregime asupra a ceea ce vreau eu să faci.

O ridică uşor în picioare şi o sărută. Luce se apropie şi se lipi

de trupul lui, simţindu-i dorinţa; în sfârşit, acest răspuns îi aparţinea.

- Oh, Doamne, şopti el, cutremurându-se. Ce-o să ne facem cu tine, Luce?

- Fă dragoste cu mine, Conn, te rog.

El oftă, mângâind-o uşor pe spate, arătându-i cât de mult o dorea.

- Nu aşa, nu aici.

- N-o să. o să încerc să nu-ţi dau bătăi de cap, n-o să-ţi stau în drum, murmură ea repede, simţind instinctiv că pentru prima oară el se afla în dezavantaj. O să te iubesc atât de mult, dar n-o să aştept de la tine nimic mai mult decât ceea ce eşti dispus să-mi oferi.

O ţinea strâns şi-i şopti cu sălbăticie:

- Nu mă iubeşti, prostuţă mică. Mă doreşti. Asta e doar pasiune; poţi s-o numeşti iubire, dorinţă, cum vrei. E nebunie. Nici măcar nu mă cunoşti. O îndepărtă şi o ţintui cu privirea. Promite-mi că n-o să mai faci niciodată ce plănuisei să faci în seara asta.

Instinctul îi spunea să accepte orice îi cerea, dar ştia că nu trebuie s-o facă.

- Nu, răspunse ea scurt. Tu. mă faci să urlu de dorinţă. Dacă nu te pot avea, o să găsesec pe altcineva.

- Ca o pisică în călduri, spuse Conn furios, rănindu-i umerii.

- Dacă sunt aşa, tu eşti vinovat.

Conn râse, aproape sfidător.

- Da, presupun că aşa e. Am ştiut că vei aduce numai probleme de când te-am întâlnit prima dată. Dacă m-aş fi gândit puţin, aş fi părăsit Londra a doua zi. Bine, pisicuţo, ne vom căsători. Dar o vom face aşa cum vreau eu.

Luce era atât de încântată şi emoţionată, încât n-a comentat nimic când el i-a cerut să păstreze secretul faţă de Nita. Gândindu-se în treacăt, Luce a presupus că voia să evite publicitatea; în definitive, amândoi erau figuri noi şi ar fi fost asaltaţi de reporteri care ar fi stricat totul dacă logodna lor ar fi devenit publică.

Nunta la starea civilă a fost destul de mohorâtă, dar Luce a purtat o rochie albă, a avut şi un buchet de flori şi radia de fericire. Si deşi Conn nu făcuse nimic mai mult decât s-o sărute din acea seară în care îi promisese că se vor căsători, era sigură că după nuntă va face dragoste cu ea. Si odată ce va fi al ei era convinsă că îl va face atât de fericit încât nu va mai dori să plece.

Luce gemu, îngrozită de naivitatea pe care o avea la acea vârstă, la optsprezece ani. Cât de prostuţă fusese, cât de nechibzuită. Dar cât de fericită, mai fericită decât fusese vreodată până atunci şi de atunci încolo. Acele câteva zile dintre momentul capitulării lui şi nuntă, fuseseră minunate. Singura ei neplăcere fusese cauzată de faptul că trebuia să-şi ascundă fericirea de Nita, care fusese atât de bună cu ea şi care s-ar fi putut supăra că o trecuse cu vederea. Aşa că înainte să plece, îi lăsase un bilet în care-i spunea totul. Nu-i spusese lui Conn ce făcuse; ştia că s-ar fi supărat, dar i se părea de neconceput să nu-i spună nimic Nitei. Nunta s-a ţinut după-amiază, şi după aceea Conn a dus-o la masă. Era foarte emoţionată, era toată un zâmbet, emana iubire şi fericire. O fericire pe care o trăia din tot sufletul pentru că era soţia lui Conn, şi nimic n-o mai putea răni acum.

Apoi, la cinci minute după sosirea lor, a venit şi Nita. Nici acum Luce nu putea scăpa de starea de greaţă pe care o

avusese atunci.

Respirând adânc, încercând s-o facă să treacă, rămase cu ochii ţintă la ceas. în curând, avea să se lumineze. Stând acolo, îl urî din tot sufletul pe Conn, dorindu-şi să fi murit el şi nu Nita; dorindu-şi ca el să nu se fi născut , să n-o fi dorit suficient de mult încât să facă acea batjocură de căsătorie. O făcuse datorită responsabilităţii pe care o simţea faţă de ea, dar ar fi fost mai puţin crud dacă ar fi dispărut din viaţa ei. Ar fi plâns, dar cel puţin n-ar fi lăsat o asemenea cicatrice, pe care subconştientul ei încercase s-o ascundă. în mod ironic, latura lui cea sensibilă făcuse tot răul.

Conn ştia ce făcuse înainte ca Nita să intre. Luce se cutremură la amintirea acelei priviri sălbatice pe care i-o aruncase. O avertizase că ceva nu e deloc în regulă, dar încă nu ştia ce se ascunde sub paloarea rece a mamei ei vitrege şi a retragerii lui. în timp ce se uita la amândoi, Nita şi-a scos mănuşile şi le-a pus cu grijă pe masă. Apoi a zâmbit. Era evident un zâmbet forţat.

- Deşi nu-ţi stă-n fire să ratezi o ocazie, văd că am ajuns la timp, spuse femeia. Pare încă înfometată. Ia loc, Luce. Vei avea nevoie de sprijin.

- Conn? întrebă rugător Luce, căreia îi îngheţă sângele-n vine când îl văzu zâmbind şi sprijinindu-se de tocul uşii.

- Fă cum îţi spune, Luce.

Asta fu tot ceea ce spuse. Tot ce trebuia să spună. Se aşeză tremurând pe scaun, conştientă de tensiunea dintre soţul ei şi Nita, însă încă incapabilă să înţeleagă. Liniştea umplu camera. La scurt timp, Nita începu direct:

- Nu ştiu cum să spun asta pe ocolite, Luce. Ştii că eu şi Conn suntem amanţi? Lucru care se petrece de câţiva ani.

Luce păli. Conn nu spuse nimic, dar nu se citea nimic pe faţa lui când li se întâlniră privirile.

- Conn? Era o rugăminte abia auzită.

- Ascult-o, Luce, spuse el necruţător. Asta n-ar trebui să conteze pentru noi. Doar mă iubeşti, mi-ai spus-o de sute de ori.

Cinismul din vocea lui o izbi ca un trăsnet. Crezu că va leşina, dar de undeva din adânc, o forţă de neînvins o ajută să reziste.

- Pentru Dumnezeu, Conn! vorbi Nita furioasă. Eşti un nemernic. înţeleg că nu i-ai spus nimic despre noi.

- Nu mi s-a părut important, spuse el cu indiferenţă.

Nita se cutremură, dar spuse:

- Poate nu pentru tine, dar evident că este important pentru Luce.

Si pentu mine, dacă pot să adaug. Ai fi putut măcar să-mi spui că nu mai vrei să ai de-a face cu mine, înainte să te căsătoreşti cu ea.

- Aş fi putut. Ochii verzi se opriră pe chipul minunat al femeii mai în vârstă, apoi pe sânii ei.

Nita se înroşi, în timp ce dorinţa i se citea în ochi, iar mâinile i se încleştară una de alta. Luce simţi că i se face rău. Deşi Conn nu încercase să nege, tot sperase că Nita minţea, dar acea mişcare a mâinilor îi arăta adevărul. Femeia era bolnavă de dorinţă pentru el. Această dorinţă o devora şi aceeaşi dorinţă o făcea să continue această confruntare, deşi era conştientă de faptul că probabil distrugea orice ar fi împărţit cu bărbatul din faţa ei.

- Te simţi bine? o întrebă Nita. Arăţi de parcă ai fi pe punctul de a leşina.

Conn se apropie de ea şi-i luă capul în mâini.

- N-o să leşini, nu-i aşa, Luce? întrebă rece şi cu acel zâmbet crud.

Durerea o scoase din starea de inconştienţă în care alunecase.

- Nu, spuse ea pierdută. Te rog, Conn, nu.

- Las-o în pace. Pentru numele lui Dumnezeu, Conn, e doar un copil. De ce naiba te-ai căsătorit cu ea?

- Dintr-un spirit de cavalerism, răspunse el cu răceală, eliberând-o din strânsoarea mâinilor. Apoi se aşeză lângă ea pe canapea, luându-i mâinile între ale lui cu o privire de prădător. Si poate că mi-a plăcut ideea de a avea propria mea virgină.

în acest moment, Luce abia dacă mai era conştientă. O auzi ca-n vis pe Nita spunând furioasă:

- Eşti un porc nenorocit, Conn. Sper că nu plănuiai să pui mâna pe bani, pentru că n-are nimic. Tatăl ei era falit când m-am căsătorit cu el şi a murit falit. îţi va seca resursele.

- Resursele mele sunt suficiente. Si intenţionăm să trăim foarte echilibrat o perioadă, nu-i aşa, draga mea? Nu prea o să ieşim.

Ironia sălbatică din vocea lui o făcu pe Luce să tresară. Privindu-l cu ochi plini de suferinţă, spuse încet:

- Conn, nu.

- Ce nu? întrebă, şi-i sărută pe încheietura mâinii.

Nita suspină, înroşindu-se.

- Nu mă luaţi în seamă! exclamă.

- Credeam că nu mai pleci, spuse el crud. Ştii drumul spre ieşire.

Nita se îndreptă clătinându-se spre uşă.

- Sper că vă veţi bucura unul de celălalt, şuieră ea. Şi, Conn, când te plictiseşti de ea, vino la mine. îmi va face o deosebită

plăcere să te dau afară.

El râse şi se ridică pentru a-i tăia calea. în faţa magnetismului său, Nita se pierdu şi buzele începură să-i tremure. Luce văzu cum siguranţa de sine a mamei ei vitrege se topea sub lumina verde a ochilor lui Conn. Nita se repezi să-l sărute. Luce vru să închidă ochii, dar nu reuşi. Era conştientă că se folosea de dorinţa Nitei pentru a o umili.

- Să te ia naiba! strigă Nita. Să te ia naiba, Conn!

Ieşi aproape în fugă şi trânti uşa în urma ei.

- O să mă asigur că nu vom mai fi deranjaţi, spuse Conn, ca şi cum vizita Nitei fusese doar o mică neplăcere.

Când se întoarse în cameră, Luce stătea foarte corect, cu picioarele lipite şi mâinile pe genunchi.

- De ce i-ai lăsat acel bilet?

- M-am gândit că măcar atât îi datoram, răspunse încet. A fost o prostie, nu?

- O mare prostie. O prinse de bărbie. Presupun că vrei să-ţi explic lucrurile.

O duru să descopere în privirea lui faptul că n-avea de gând să îndrepte lucrurile. Poate şi pentru că nu putea. Nita spusese adevărul şi nu avea ce să spună pentru a face ca totul să fie ca înainte. Mai bine spus cum crezuse ea că sunt. Conn îi atinse buzele şi pulsul îi crescu. în ciuda deziluziei pe care i-o provocase, era capabil, în continuare, s-o stârnească.

- Mă urăşti? întrebă Conn.

Citi sfidare în ochii ei.

- Da.

- Ca şi Nita.

Luce păli şi făcu ochii mari. Conn o împinse între perne, imobilizându-i încheieturile cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi

scotea hainele.

- Ce s-a întâmplat cu dragostea pe care mi-ai jurat-o cu atâta ardoare? O privi cu nesaţ. Nu prea are tăria de care vorbeai dacă s-a clătinat la simpla apariţie a unei amante. Desigur, dragostea adevărată, pe care mi-ai declarat-o ar trebui să treacă peste asta. Gândeşte-te la răbdătoarea Griselda!

Luce se răsuci furioasă, oprindu-se doar când a realizat că mişcarea trupului ei îl stârnea. Dacă i-ar fi explicat. dacă i-ar fi spus că n-o iubeşte pe Nita, că nu făcuse dragoste cu ea recent.

- Conn, spuse ea deodată. Eu nu.de ce nu mi-ai spus? De ce?

-Am avut motivele mele.

Cuvintele erau spuse cu indiferenţă, dar în ochii verzi i se citea dorinţa de a o avea. Luce ştia că nu-l putea lăsa s-o umilească în acest fel, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic pentru el. Nu mai era sigură că-l iubea sau dacă era pur şi simplu, ca şi mama ei vitregă, atrasă de magnetismul lui; nu ştia nimic în afară de faptul că în cazul în care era subjugată pasiunii lui, ar fi fost umilită crunt.

- Ce motive? întrebă, sperând că-i va distrage atenţia.

El zâmbi.

- Draga mea, spuse insolent. Draga mea soţie, ai jurat că mă vei iubi, m-ai ademenit în acest mariaj cu iubirea ta violentă. Acum e timpul să mi-o dovedeşti. Săruturile lui fierbinţi o scoaseră din minţi. Sau, Dumnezeu mi-e martor, o să te fac să regreţi că te-ai născut.

Un fior de dorinţă o străpunse, încât tremură. Conn îi eliberă mâinile şi o cuprinse în braţe.

- Iubeşte-mă, spuse el cu o voce răguşită, înainte să-i acopere gura cu un sărut, care o duse pe culmile extazului.

Era un adevărat chin să-l refuze, trupul şi inima împotriva

minţii, şi pentru câteva clipe vocea minţii se pierdu între mângâierile lui fierbinţi. O cuprinseră valuri de plăcere; îi simţea trupul peste al ei, dar nu voia să se lasă copleşită de emoţii. Ştia că o manipula în aşa fel încât s-o facă să fie sclava propriilor dorinţe. încet, cu un efort supraomenesc, se forţă să rămână nemişcată în braţele lui, fără răspuns la atingerile lui. Era singura ei speranţă, să nu-i răspundă. Ştia că dacă s-ar fi împotrivit, ar fi supus-o fără să-i pese cât de mult ar fi rănit-o. Vedea figura Nitei, chinuită, ruşinată, aşa cum o avea când l-a sărutat. întoarse capul şi-şi încleştă pumnii pentru a se împotrivi tacticilor lui de seducţie. Păru că nu observă retragerea ei; poate că era mult prea absorbit de satisfacerea propriilor nevoi, pentru a se mai gândi şi la ale ei. Apoi îi dovedi contrariul. Foarte blând, ca şi cum pielea ei era extrem de fragilă, începu să-i exploreze trupul. închise ochii şi era atât de tandru, încât Luce tremură, ştiind că împotriva tandreţii lui n-avea nici o armă. O supuse unui adevărat asediu al plăcerilor, însă figura Nitei încă îi apărea batjocoritor în faţă.

- Deci, spuse Conn încet, rănindu-i intenţionat trupul. Asta este dragostea pe care o predicai? Te-ai răzgândit, draga mea?

- Mă doare, şopti Luce.

Conn zâmbi şi, cu o mână pe gâtul ei subţire, continuă:

- Răspunde-mi, Luce.

- De ce nu mi-ai spus?

Arboră, încă o dată, zâmbetul sardonic.

- Poate că am vrut să-ţi testez iubirea pe care o afişai cu atâta uşurinţă. Dacă m-ai iubi măcar pe jumătate cât ai spus, nu ţi-ar păsa câte amante am avut.

Privindu-i faţa fără nici o expresie, Luce înţelese de ce nu se obosise să-i spună despre Nita. Era atât de convins de dragostea

ei, încât nu i se păruse necesar. O cuprinse o furie fără margini.

- Poate că n-a fost vorba de dragoste, spuse ea pe un ton tăios. Poate că într-adevăr a fost vorba doar de pasiune.

Conn ridică din sprâncene.

-Asta e aproape sigur. Deşi pasiunea n-ar trebui să te oprească să savurezi noaptea nunţii, scumpa mea.

Cinismul lui o făcu aproape să explodeze de nervi. Ignorând pericolul în care se afla, exaclamă:

- îmi doresc să nu te fi cunoscut!

- Nu-ţi poţi dori asta mai mult decât mine. Acum, ai de gând să te îmblânzeşti, sau trebuie să-mi caut altă parteneră pentru noaptea asta?

- Să mă-mblânzesc? Nu, la naiba, n-o să mă-mblânzesc. Cred că ai un tupeu incredibil dacă te gândeşti că totul va fi ca înainte. Câtă insensibilitate...

Având încă mâna pe gâtul ei, o strânse, făcând-o să se înece. Pentru o clipă a crezut chiar că o s-o omoare. însă privirea sălbatică dispăru şi-i luă locul aceeaşi căutătură plictisită şi lipsită de interes pe care o afişase şi faţă de Nita. Fără-ndoială aşa se uita la toate femeile agasante din viaţa lui, se gândi Luce, înghiţând cu greu.

- Păstrează-ţi remarcele copilăreşti pentru tine, împreună cu ideile, la fel de copilăreşti, despre dragostea nemuritoare, spuse Conn cu răceală, îndreptându-se spre uşă.

- Unde.. .unde te duci? întrebă repede.

- La Nita. Unde altundeva?

- N-o să te primească înapoi.

Se întoarse şi o măsură din cap până-n picioare, cu ochi mici şi răi.

- Nu crezi? întrebă el politicos. Eşti într-adevăr foarte naivă,

dragă. Trupul unei femei, dar mintea unei şcolăriţe. Bineînţeles că mă va primi înapoi. Să mă anunţi când te maturizezi, Luce. S-ar putea să ne distrăm împreună.

Apoi a plecat. Si după douăsprezece ore de aşteptare, Luce şi-a făcut bagajele şi a luat primul taxi spre Heathrow.

Să-l ia naiba, se gândi. Cum îndrăznise? Să se joace de-a Dumnezeu, făcând-o să retrăiască o durere care era atât de puternică, încât abia putea respira, când imediat ce o revăzuse, trebuie să fi observat că era mult mai fericită în ignoranţa ei. Poate că-şi dorise s-o facă nefericită; deşi se gândise la asta, ştia că nu e adevărat. Nici măcar el n-ar fi căutat o asemenea răzbunare, cu toate că se dovedise foarte crud. Era ceva adevăr în tonul lui când îi spusese că arăta doar pe jumătate vie, fără amintiri. Fără voia ei, trebui să recunoască faptul că avea dreptate; poate chiar peste zece ani îi va mulţumi pentru determinarea lui de a o scoate din refugiul pe care i-l oferise subconştientul.

Capitolul 8

- Arăţi altfel, spuse Teresa, oferindu-i încă o ceaşcă de cafea. Am crezut că o să fii mai fericită, dar eşti palidă.

Luce zâmbi şi neştiind să spună ceva mai inteligent, răspunse:

- Aveam o viaţă destul de nefericită în urmă cu doi ani. Se pare că am două seturi de amintiri, iar cele pe care le-am pierdut sunt la fel de vii ca şi cele recente. La fel şi emoţiile.

Era clar că cele două prietene erau extrem de curioase să-i afle trecutul, la fel de evident era şi faptul că nici una dintre ele nu avea de gând s-o întrebe nimic. Probabil aşa le instruise Mattie Jameson. Cafeaua era delicioasă, fierbinte, tare şi aromată. Luce luă o gură, apoi şopti:

- Eu şi Conn suntem căsătoriţi.

Teresa era şocată, dar Faith abia dacă schiţă vreun gest.

- Nu eşti surprinsă? întrebă Luce.

- Nu, nu prea. A fost incredibil de posesiv, încă de la început. Am presupus că eraţi cel puţin logodiţi.

- Dar când te-au examinat la spital erai, virgo intacta . Ce s-a întâmplat? întrebă Teresa repede, muşcându-şi buzele. La naiba, nu prea am fost subtilă. Nu mă lua în seamă.

- Stai liniştită, e-n regulă. Imediat după nuntă, am avut o .o neînţelegere, iar eu am fugit. în Australia.

- De ce în Australia? întrebă Faith încet, foarte calm.

- Părinţii mei erau amândoi australieni. M-am născut acolo. Ştiam că n-o să am nevoie de paşaport, între Australia şi Noua Zeelandă, aşa că în momentul în care am ajuns la Melbourne mi-am luat un bilet de avion, folosindu-mă de un nume fals. Am pus toate documentele într-o cutie de valori şi am sosit aici. M-am deghizat puţin, mi-am pus o eşarfă pe cap şi nişte ochelari de

soare.

- De asta nu ţi-au dat de urmă, bineînţeles. Ei bine, şi acum? Te întorci în Anglia cu el?

- Nu cred, spuse Luce, evitând privirea dezamăgită a Teresei. N-ar fi trebuit să ne căsătorim niciodată. Eu aveam o pasiune pentru el, dar asta trece.

- Şi el?

Era uşor să-i răspundă şi o făcu, încercând să zâmbească.

- El nu m-a iubit niciodată. Nici nu s-a prefăcut. S-a căsătorit cu mine pentru că l-am ameninţat că voi face ceva foarte prostesc.

- Am auzit multe la viaţa mea, dar ăsta e de departe cel mai ridicol lucru, spuse Teresa. Pur şi simplu nu mi-l pot imagina pe Conn Ramsay, insolent şi arogant, şantajat. Mai degrabă te-ar privi în ochi şi te-ar provoca să faci ce e mai rău.

Luce zâmbi amar.

- Oh, are slăbiciunile lui, iar femeile frumoase se numără printre ele. Şi pentru un motiv oarecare, trebuie să apelez la ce a mai rămas din instictul lui protector .

- N-aş fi crezut că are aşa ceva, spuse Teresa iritată, încleştându-şi mâinile pe cana de cafea de parcă ar fi fost gâtul lui Conn.

- Ai fi surprinsă. în orice caz, face parte din trecut. îi sunt recunoscătoare că. s-a deranjat să mă ajute să-mi recapăt memoria.

- Cum probabil el fusese cel care ţi-a provocat pierderea memoriei, măcar atât ar fi putut face. Teresa n-avea de gând să se potolească. îl transformase pe Conn în personajul negativ, iar acum o proteja cu ardoare pe Luce.

Pe Luce o încălzea apropierea Teresei, dar trebuia să afle

opinia lui Faith. Conn o ajutase; acum se putea întoarce în Anglia şi putea uita de ea. Fu surprinsă să descopere că acest gând o făcea să simtă dorul de casă. Privea pe fereastră. Afară înfloriseră florile din grădină. Era o privelişte care o încânta şi o mulţumea. Totuşi, simţea nevoia de a se întoarce acolo unde întotdeauna considerase a fi casa ei. Bineînţeles, nu putea. Cel puţin câtă vreme mai exista posibilitatea de a-l vedea pe Conn sau de a citi despre el. Cafeaua nu mai avea nici un gust acum când se gândea cât timp va trece până va uita de iubirea pentru bărbatul nepotrivit. Doi ani dintr-o viaţă nouă nu schimbaseră în nici un fel sentimentele pe care i le purta, decât cel mult ca intensitate. Ciudat, deşi nu şi-l amintise, sentimentele-i deveniseră mai profunde. Dacă ar retrăi, trecutul n-ar mai face la fel. Fusese naivă şi egoistă, dar prin neruşinarea specifică vârstei, îşi alesese bărbatul şi nu lăsase să-i stea nimic în cale. Asta observase în seara nunţii lor, în urma trădării lui Conn; asta, amestecată cu o urmă de mândrie. Dacă i-ar fi explicat, ar fi cedat. Dar Conn, arogant ca întotdeauna, nu crezuse că e necesară o explicaţie. Era foarte clar că nu mai simţea nimic pentru Nita. Din punctul lui de vedere, asta era o explicaţie suficientă. Si el fusese trădat. Luce insistase pe lângă el, iar el se căsătorise cu ea pentru că se gândea că dragostea ce i-o purta îl făcea să fie răspunzător de asta. Dar la primul test, acea iubire s-a clătinat din temelii. Asta o durea acum. Poate că maturitatea sau ultimii doi ani care mai aduseseră ceva experienţă o făceau acum să înţeleagă că-l dezamăgise. Si n-o liniştea deloc gândul că ea fusese prima trădată. Căci atunci când Nita aruncase bomba, ea îl condamnse instantaneu, fără să se gândească la faptul că ar putea fi o explicaţie. Abia mai târziu, când încerca să-şi aline orgoliul rănit pentru a se putea

bucura de plăcerea de a face dragoste cu el, îi ceruse o explicaţie. Iar el o refuzase la fel de dur cum îl refuzase şi ea pe el. îl făcuse doar să devină mai cinic.

- Te simţi bine?

O privi pe Teresa şi-şi alungă gândurile negre cu un zâmbet.

- Da, sunt bine.

- Ce ai de gând să faci?

Luce ridică încet din umeri.

- Nimic. Am o altă viaţă. Dacă va vrea o anulare a căsătoriei sau un divorţ, nu ştiu.. .care e metoda mai rapidă. Nu-mi pasă, poate să facă ce vrea.

- Nu e nici o şansă.. .încercă incurabila romantică, Teresa.

- Nici una, spuse ea cu hotărâre, încât cele două prietene se priviră, dar nu mai menţionară numele lui Conn tot restul săptămânii.

A fost o săptămână lungă, neobişnuit de rece în primele zile, apoi trecând la extrema cealaltă, ultimele zile fură umede şi extrem de călduroase. Luni, Luce le-a trimis câte o scrisoare Soniei şi familiei Stewart, mulţumindu-le pentru ospitalitate, apoi a încercat să şi-l scoată pe Conn din minte. De-a lungul zilei aproape că reuşea, dar noaptea amintirile o chinuiau. Sâmbătă dimineaţ ă, arăta epuizată şi palidă, lucru pe care prietenele ei nu-l menţionară.

După cafeaua de dimineaţă, Teresa o întrebă ca din întâmplare:

- Ce ai de gând să faci azi, Luce?

- O să-mi fac ordine în cameră şi pe urmă cred că o să mă duc la Clubul de Tenis. Dacă nu fac puţină mişcare, cred c-o să înnebunesc.

- Mai bine ai alege joggingul, o sfătui Faith. Conn joacă tenis?

Speriată, Luce răspunse:

- Nu ştiu, de ce?

- Pentru că tocmai a parcat maşina în faţă. E fioros, adăugă Faith.

- Nu trebuie să te duci cu el, susură Teresa, ca într-un film prost cu spioni.

Luce se înroşi. Se simţea vie pentru prima dată de câteva zile încoace.

- N-o să mă mănânce.

Ca de obicei, nu-şi exterioriza sentimentele şi trata totul cu acel aer de cinism leneş; doar ochii îl trădau. Luce simţi vechea stare de neputinţă pe care o avea în preajma lui, iar acum făcea apel la maturitatea ei pentru a o putea depăşi. Ar fi putut fi o întâlnire ciudată, dar calmul lui Faith şi al lui Conn o făcură chiar şi pe Teresa să se mai înblânzească şi pe Luce să ajungă aproape la comportamentul ei obişnuit. Conn a acceptat o cafea şi a schimbat câteva replici politicoase înainte să spună brusc:

- Luce, Sonia te invită să petreci ziua cu ea. Eu şi Ryan vom merge la pescuit.

Luce privea în ceaşca de cafea, conştientă că toţi o urmăreau. Momentul s-a prelungit până când el adăugă:

- Du-te şi ia-ţi geanta, prostuţo.

Si asta a fost tot. Deşi încă o mai tulbura prezenţa lui, ştia că ar fi preferat să fie cu el.

-Arăţi cam epuizată. Nu te-ai odihnit cum trebuie? întrebă Conn la scurt timp după ce plecaseră.

- Mattie mi-a dat nişte sedative, dar nu-mi place să le folosesc. Apoi se întoarse spre el şi continuă. Si n-am prea dormit bine în ultima vreme. Tu?

Conn zâmbi.

- Nu prea. încă mă urăşti?

- Oh, da.

Părea mai sigur să mintă decât să-şi dezvăluie adevăratele sentimente. Se lăsă tăcerea, apoi Conn adăugă:

- Să-nţeleg că ţi-ai adus aminte de tot? Teresa se uita la mine ca la cel mai dezgustător microb şi chiar şi Faith îşi cântărea bine cuvintele.

- Le-am spus că eram căsătoriţi şi lucrurile n-au mers cum trebuia, murmură Luce, urând nota ironică din tonul lui. Asta-i tot.

- Vrei să spui că ai pierdut ocazia să dai vina pe cineva? Mi-e greu să cred.

- Oh, nu fi atât de încăpăţânat! Nu învinovăţesc pe nimeni şi nu-i vina mea dacă ele îşi exercită instinctele protectoare asupra mea.

- E din cauza purităţii, a aerului diafan, aproape ca a unei fiinţe de poveste, gingaşă, care provoacă asta. Când te-am cunoscut prima oară, m-am gândit că probabil eşti vreo femeie frigidă şi rece. Am fost surprins să descopăr ce talente de curtezană se ascund sub masca asta.

- Fermecător, răspunse Luce acru. Credeam că cineva cu experienţa ta ar fi recunoscut semnele.

- Dar atunci era prea târziu.

Tonul pe care spusese asta fusese atât de sumbru, încât Luce se cutremură şi clipi repede de câteva ori pentru a-şi opri lacrimile datorate cruzimii lui.

Poate de asta n-a observat când a întors. Cinci minute mai târziu, realiză unde era. Palidă, exclamă:

-M-ai minţit! Ăsta e drumul spre plajă. Sonia nu m-a invitat

nicăieri.

- De fapt, te-a invitat, dar am refuzat în numele tău. Trebuie să petrecem puţin timp împreună, singuri.

în acel moment o cuprinse panica, şi-ncepu să-l lovească până când fu nevoit să oprească maşina.

- Nu fi proastă! spuse el nervos, tonul vocii prevenind-o că mersese prea departe. Nu vreau să-ţi fac rău. Linişteşte-te. Trebuie să vorbim, să ne gândim la viitor, şi cel mai bun loc este pe plajă, unde n-o să ne întrerupă nimeni.

Aşteptă până când Luce se linişti, apoi spuse uşor:

- Crede-mă, Luce, nu vreau să-ţi provoc mai multă durere, sigur înţelegi că nu putem lăsa lucrurile aşa.

Luce încuviinţă, ştergându-şi ochii.

- îmi pare rău, spuse ea, tremurând. Asta a spus şi Jolie, nu-i aşa? îmi pare rău. Cred că am ştiut atunci.. .din cauza asta am leşinat. Felul în care arăta, în care vorbea.. .arăta exact ca Nita.

Avea mâinile încleştate una de cealaltă, în timp ce el o ţinea strâns în braţe.

- Presupun că eşti îngrozită de faptul că s-ar putea întâmpla din nou. Mattie spune că nu e posibil.

-Ai vorbit cu ea?

Era plăcut să se afle în braţele lui în felul acesta, atât de confortabil, dar se întoarse să-l privească, surprinzând o expresie ciudată a buzelor.

- Da. E de părere că şocul provocat de moartea tatălui tău şi prima mare pasiune puternică, combinate cu o deziluzie de proporţii, cu un zbor cu avionul şi lovitura la cap, sunt o serie de circumstanţe cu o mică probabilitate de a se repeta.

Tonul vocii lui o linişti, aducându-i chiar un surâs pe buze, iar Conn porni maşina şi se îndreptară spre micul golf care dormita

sub soare. Când coborî din maşină, Luce primi cu bucurie mangâierile călduţe ale brizei şi sunetul valurilor care se spărgeau de ţărm.

- Vrei să înoţi?

- Nu, nu încă.

- Atunci, vino să stăm pe terasă.

Panica simţită cu câteva clipe în urmă era doar o amintire. Conn părea distant, de parcă n-ar fi avut nici un interes în ceea ce o priveşte. Uşor nervoasă, acceptă o bere rece, se întinse pe un şezlong şi-l întrebă:

- Conn, de unde ai ştiut că sunt aici?

- Mi-a spus Sonia.

Ştia că mă căsătorisem şi că nu mersese bine, dar nimic mai mult, aşa că n-avea idee cine eşti. Totuşi, i-ai părut interesantă, aşa că mi-a pomenit de tine într-una din scrisorile ei, în care a menţionat şi faptul că-ţi pierdusei memoria. Zâmbi cu greutate, privind-o. Bineînţeles că n-am crezut-o. M-am gândit că îţi alesesei o modalitate de a relua legăturile. Eram pregătit pentru o vacanţă, aşa că m-am gândit că va fi amuzant să vin aici, să-ţi fac jocul şi apoi să plec, pur şi simplu.

- Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

- Când am realizat că într-adevăr eşti amnezică. Ca să fiu mai precis, prima zi când ne-am întâlnit. Pe plajă. M-ai privit pierdută, puţin nedumerită, ca un copil ameninţat de amintirea unui coşmar. Privi marea câteva clipe, apoi se întoarse şi continuă. Am realizat că nu pot urî un copil fără trecut.

- Şi totuşi, nu erai foarte amabil cu mine.

- Nu. Trebuia să mă conving că eşti cu adevărat amnezică. Mai întâi, te-am testat puţin.

- Zborul, spuse ea încet.

Conn încuviinţă.

- Da. Ştiam teama ta de zbor. De asta mi-a luat atât de mult să descopăr că ai părăsit Anglia. Pur şi simplu nu m-am gândit că ai putea zbura. Când am realizat asta.. .ei bine, urma era deja rece. Dar reacţia ta la zbor m-a convins. Nu te simţeai în largul tău, dar cu siguranţă nu se putea vorbi de o frică de zbor; deşi leşinul tău m-a pus puţin pe gânduri, am realizat că erai mai surprinsă decât eram eu. Atunci am ştiut că probabil îţi pierdusei memoria complet. Aşa că am vizitat-o pe Mattie Jameson şi am întrebat-o dacă experimentul meu ţi-ar putea dăuna.

- Serios?

Surprinderea ei îl făcu să se încrunte:

-Am înţeles că nu eşti foarte mândră de mine, dar n-aveam de gând să te aduc în pragul nebuniei; îmi spusesei despre abisul în care simţeai că aluneci. Ea m-a asigurat că nebunia este ultimul lucru care te-ar putea îngrijora. A fost de acord să te ajut să-ţi recapeţi memoria şi mi-a dat o idée cum aş putea face asta.

- Să faci dragoste cu mine.

Privirea i se adânci.

-A spus că o reconstituire a evenimentelor ce au dus la declanşarea traumei ajută de obicei la eliberarea amintirilor. In cazul ăsta, să fac dragoste cu tine, n-a funcţionat, aşa că am încercat cu revista. Mattie era convinsă că indiciul se afla acolo.

înainte să termine de vorbit, Luce întoarse capul pentru a nu i se citi dezolarea în ochi.

- Si asta a funcţionat. De ce nu m-ai lăsat pur şi simplu în pace, Conn? Ar fi fost mai generos.

- M-ai mai întrebat asta. Nu sunt generos, spuse pe un ton tăios, care se înblânzi pe măsură ce adăuga. Pentru că nu erai o

persoană întreagă. Experienţa, oricât de dureroasă şi oricât de greu de căpătat, este un dar deosebit. Ai dreptul să-ţi cunoşti trecutul, pentru că te reprezintă. Am avut parte de vremuri bune, Luce. Amintirile-ţi sunt un fel de răsplată pentru acele vremuri.

- Sunt mai mult ca o pedeapsă pentru cele rele, murmură Luce.

Conn o întoarse cu forţa spre el.

- Asta e a doua oară când te îndrăgosteşti de mine, Luce. Stii bine că e adevărat, spuse el, oprindu-i comentariul pe care era gata să-l facă. Ar fi trebuit să-ţi înveţi lecţia. Prima oară mi-ai acordat virtuţi pe care nu le am, ţi-ai mascat răspunsul trupului în spatele a diverse emoţii false şi ai numit asta dragoste. Si pentru că aveai impresia că fiind îndrăgostită ţi se scuză orice, te-ai purtat ca un animal în călduri. De data asta te-ai descurcat ceva mai bine; m-ai refuzat, pentru că ştiai că ceva nu e-n regulă. Zâmbi trist. Data viitoare, poate o să afli ce-ţi doreşti. Dar nu va fi lângă mine. O să demarez divorţul imediat ce ajung acasă.

- Divorţ? Luce rămase cu privirea fixată pe unul din nasturii cămăşii lui, pentru a nu observa cât o afectaseră cuvintele lui. Anularea căsătoriei n-ar fi o cale mai rapidă?

- Da. O ridică de bărbie, pentru a-i privi faţa. Da. Ştii ce vreau, spuse el încet. M-ai făcut să trec prin multe şi să pierd multă vreme, Luce. Singurul mod de a mă răsplăti ar fi să-mi dai ceea ce îmi promisesei cu atâta ardoare în urmă cu doi ani. La vremea aia, credeam că merită să renunţ la libertatea mea pentru asta. Hai să vedem dacă a fost aşa, vrei?

O mai rănise şi altă dată, aproape că-i omorâse dragostea ce i-o purta, dar niciodată nu simţise o asemenea durere. Era ca un

pumnal înfipt în inimă; cruzimea calculată a lui Conn îi ataca însăşi personalitatea.

- Nu! explodă ea.

- De ce? Ştiu că mă doreşti. Şi Dumnezeu ştie cât de mult te doresc eu. întotdeauna a fost aşa. O aventură în acest moment ne-ar putea elibera pe amândoi.

- Dacă.dacă mă vei avea.Luce îşi căuta cuvintele potrivite pentru a se face înţeleasă.

- Ce?

- Nu cred că mă voi mai putea regăsi.

Miraculos, dar Conn se îmblânzi şi o sărută fierbinte.

- întotdeauna ai dramatizat lucrurile, murmură el, în timp ce mâna
i se odihnea pe şoldurile ei. Poate asta mă atrage la tine.

- Vorbesc serios, continuă Luce, încercând să nu se lase copleşită de dorinţă.

- Prostii, dragă. Spui asta doar pentru că eşti virgină. Relaxează-te, n-o să-ţi fac nici un rău. Dumnezeu ştie că am destulă experienţă pentru a te face să te simţi bine.

O trase lângă el pe şezlong şi folosindu-se de mâinile-i experimentate şi de buzele insistente o aduse pe culmile extazului;
când Conn mută salteaua de pe şezlong pe jos, aşezând-o apoi pe ea, Luce nu opuse nici o rezistenţă.

- Doamne, cât eşti de frumoasă!

S-a dezbrăcat la rândul lui şi i s-a alăturat. I-a mângâiat tot trupul cu săruturi fierbinţi, pregătind-o pentru o explorare mult mai intimă, care în acest moment era inevitabilă. Aşa făcuse şi în noaptea nunţii lor, folosindu-se de toată experienţa lui, pentru a-i înnebuni simţurile.

-Ai de gând să mă laşi acum? şopti Luce.

Probabil că-şi aminti şi el, pentru că zâmbi.

- Nu, data trecută aproape că am murit de frustrare, nu mai fac aceeaşi greşeală. Ţine-mă în braţe, Luce. Prefă-te că mă iubeşti.

Să se prefacă! I se tăie răsuflarea şi nu mai putu gândi coerent. Apoi, ceea ce începuse ca o explorare senzuală se încheie într-un amestec de durere, extaz şi oboseală. Când Conn s-a ridicat, a simţit ca şi cum jumătate din ea se rupsese. Deasupra lor, pescăruşii încă se mai auzeau strigând. Ceea ce tocmai se întâmplase o lăsase mai flămândă decât fusese. Lumina soarelui pâlpâia printre frunzele de pohutukawa.

Luce îl privi pe bărbatul de lângă ea, iubindu-l cu o dragoste care nu se stinsese niciodată şi ştiu în acel moment că nu-şi dorea altceva. Doar dacă. îşi atinse stomacul cu mâna. Poate chiar acum, miracolul concepţiei avusese loc şi ar fi avut o mângâiere în anii întunecaţi ce urmau.

- Nu ne-am gândit la asta, nu-i aşa?

Strânse pumnii. Atent ca întotdeauna, Conn îi surprinsese gestul şi-l înţelesese.

- E puţin probabil, răspunse tulburată.

- Oricum, ar trebui să ne hotărâm cui aparţine responsabilitatea.

O străbătu un fior de speranţă.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Cât durează până să-ţi dai seama dacă eşti sau nu însărcinată?

Calculă, încruntându-se.

- Presupun că în jur de o lună, ca să fiu sigură. De ce?

- Copilul meu nu va creşte departe de mine, de aceea.

Luce simţi că se înfierbântă sub privirea lui posesivă. Evident, Conn nu se ruşina să umble dezbrăcat, dar ea realiză că se înroşeşte.

- Aşa că am o lună să mă satur de tine. Crezi că va fi suficient?

Ar fi putut plânge la amintirea viselor pe care şi le făcuse, dar se abţinu. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să-i poată citi în inimă aşa cum îi citea şi gândurile şi gesturile.

- Aşa că, în cazul în care reuşeşti să te îmbraci, mergem în Whangarei să-ţi iei nişte haine şi să-i spui şefului aluia al tău că ai vrea să-ţi iei vacanţă.

Luce stătea în picioare, uluită şi îngrozită.

- Nu pot! Nu pot aşa, pur şi simplu. Graeme a fost foarte bun cu mine.. .nu pot să-l las baltă!

- Pe mine ai putut, îi reaminti, zâmbind la paloarea ei vizibilă. Dar cu mine, ce-i drept, erai doar căsătorită, nu-mi erai angajată. Odată aş fi spus că n-ai principii, dar acum înţeleg că sunt doar diferite de ale celorlalţi.

- Ca şi tine, spuse ea amar, întorcându-se să-şi ia hainele. Hotărârea pe care o luase o calmă. Nu mă mut cu tine, Conn. Sinceră să fiu, nu cred că mai fac faţă altor pedepse.

- Asta a fost? Şi totuşi nu mi s-a părut că ţi-a displăcut, draga mea. De fapt, dacă ar trebui să-ţi descriu reacţiile, aş folosi atribute ca spontană, dezinhibată, chiar doritoare.

Luce se cutremură la tonul lui ironic folosit. Apoi, recunoscu:

- Şi probabil ai avea dreptate. N-am spus niciodată că nu te doresc. Dar nu la asta mă refeream.

- Dar, la ce?

- La ironiile tale permanente.

Deodată, mâna cu care o mângâia pe gât se strânse

dureros, dar Luce rămase nemişcată, însă umerii plecaţi demonstrau înfrângerea. încet, strânsoarea se slăbi şi degetele lui Conn alunecarea uşor pe linia fină a gâtului şi a umerilor ei. Luce tremură din nou, dar de această dată se datora tandreţei pe care o arăta. Cruzimea lui n-o rănea atât de mult pe cât o făcea această tandreţe pe care ştia când şi cum s-o folosească.

- Ţi-e frică de mine, Luce, nu-i aşa?

- Nu atât de de tine cât.. .se opri, muşcându-şi buzele.

Conn zâmbi, însă fără acea cruzime în priviri. în loc de asta, o privea cu un fel de simpatie.

- Cât de tine însăţi, spuse calm. Stiu, crede-mă. M-ai speriat de moarte, acum doi ani. Nu-mi doream responsabilitatea fericirii tale, dar nu mai era nimeni, nu-i aşa? Nitei îi păsa prea puţin, n-aveai nici măcar o prietenă apropiată, care să te ajute. Te şi vedeam luând o cale sigură spre iad, sedusă de nevoia ta de dragoste.

-Aşa că te-ai căsătorit cu mine, spuse cu respiraţia tăiată.

-Aşa că m-am căsătorit cu tine.

O trase mai aproape de el. Briza uşoară reuşi să ajungă până la ei, răcorindu-i. Ţipetele pescăruşilor dispăruseră de mult. Cântecul unui greiere se auzi în depărtare, vestind mijlocul verii. Conn o ţinea tandru în braţe. Luce privea trupurile lor alăturate, al lui măsliniu, lângă el ei alb, şi o cuprinse dorinţa. Conn îşi folosise trupul pentru a o aduce pe culmile extazului; întotdeauna ştiuse, instinctiv, că vor fi foarte buni împreună; fusese unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de el. Dar nu singurul. în lungile nopţi în care tânjise după el, fusese vorba, într-adevăr, de pasiune, aceeaşi pe care o trăise şi Nita, dar era doar o parte din ceea ce simţea. Reprezenta pentru ea mai mult decât un simplu amant. Deşi fusese furios pe ea, se

purtase cu o asemenea tandreţe şi atenţie, încât o uimise. Luce realizase că-l iubea cu adevărat; îl cunoştea la fel de bine pe cât o cunoştea el. Minţile lor, la fel ca trupurile, erau în armonie. Acum blestema destinul pentru că-i făcuse să se întâlnească doi ani prea devreme, căci el n-ar fi crezut-o că-l iubea cu adevărat. Timp de doi ani nu se gândise la el, nu-i recunoscuse numele, dar fusese mereu alături de ea. învăţase cumva să-l iubească, să-l accepte cu toate defectele pe care le avea. Trecuse acea nebunie de la început, care fusese înlocuită de sentimente mai profunde, dar mult mai aproape de adevăr. La început fusese o dragoste egoistă, cum sunt toate, probabil. Acum, simplul gând că era posibl să nu ocupe nici un loc în viaţa ei o făcea să se cutremure.

- Lacrimi? şopti el. Nu plânge, Luce. Lacrimile n-au rezolvat niciodată nimic. Şi nu le merit.

- Nu mai plâng pentru tine. Plâng pentru mine.

Conn nu râse de autocompătimirea ei.

- Pentru fetiţa aia prostuţă? De ce să plângi pentru ea? Iubea viaţa; era prea tânără pentru a înţelege pericolul în care se afla, prea inocentă pentru a fi atinsă de aşa ceva. N-ar fi durat, bineînţeles. Chiar dacă n-ar fi apărut Nita, tot n-ar fi durat. Dar mă gândeam că până la momentul în care ne-am fi plictisit unul de celălalt, ai fi căpătat ceva maturitate. Nu suportam gândul că acea generozitate să fie trasă în noroi. Ai fi câştigat ceva rafinament alături de mine, ai fi căpătat ceva precauţie.

- Cam cât ne-ai fi dat? murmură Luce.

- Doi sau trei ani. N-aveam nici o intenţie de a te părăsi înainte de a te învăţa ce este discriminarea.

- .le faci pe Nita şi pe prietenele ei să pară nişte rechini sau lupi.

- Draga mea inocentă, asta şi erau. O imagine a iadului, bogătaşe şi decadente. Chiar şi Nita avea o reputaţie care provoacă şi astăzi şuşoteli.

- N-a părut să te deranjeze, spuse Luce cu răceală.

- Era la îndemână, era frumoasă şi la fel de decăzută ca şi prietenele ei. N-am spus că era mai bună, Luce. Dar odată ce se aflase că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce ţi se întâmpla, ai fi fost norocoasă dacă ţi-ai fi păstrat inocenţa mai mult de două săptămâni.

- Poate că aş fi avut şi eu ceva de spus în asta!

O trase din nou spre el râzând, apoi o sărută.

- Scumpa mea, o parte din amicii ei te-ar fi violat fără nici o remuşcare, dar există metode mult mai uşoare de a supune. Băutură sau droguri pentru prima ocazie, apoi şantajul pentru a fi disponibilă oricui te-ar fi vrut.

Deşi vorbea ironic, cuvintele lui o îngroziră.

- N.nu te cred!

Degetele i se relaxară.

- Nu? Ai dreptul la propria opinie, dar unul dintre motivele pentru care m-am căsătorit cu tine a fost pentru că-ţi prevedeam această degradare.

Tonul lui te făcea să crezi că spune adevărul.

- înţeleg, şi pentru prima dată chiar aşa şi era. Presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare.

- Pot să trăiesc şi fără asta, dar dacă te simţi vreodată prea vinovată, ştii cum mă poţi răsplăti. Privi în adâncurile ochilor ei. Au stat şi alte motive la baza căsătoriei noastre. Eşti foarte frumoasă. Si te ridici la înălţimea aşteptărilor, cum puţine femei reuşesc.

- Dar Nita? rostise cu durere afirmaţia ironică şi se îndepărtă

de el.

Ceva urât apăru în privirea lui Conn, dar o trase deasupra lui şi
răspunse:

- Oh, ea era expertă, crede-mă. Mai ai ceva până s-o ajungi.

Luce se împinse cu toată forţa în umerii lui, urând pasiunea ce i se aprinsese în ochi. O privea cu ochii întredeschişi, surâzând crud şi o forţă să-i stea alături. Stia că de data asta nu va mai avea parte de tandreţe; îl înfuriase şi o va face să plătească.

- Conn.. .şopti. Te rog.

- Te milogeşti, Luce? îmi place să te aud rugându-te; îmi satisface orgoliul.

- Chiar te-ai dus la Nita în noaptea nunţii noastre?

Trebuia să afle.

- Contează?

încuviinţă, încercând să-i citească expresia feţei.

- Nu contează, spuse el încet. Ceea ce contează e că ai presupus că m-am dus. Dacă mai aveam nevoie de o confirmare a faptului că nu simţeai nimic mai mult decât dorinţă pentru mine, asta ar fi fost. Doamne, am fost furios, adăugă încet. Stăteam noaptea treaz, plănuind diferite răzbunări. Ar fi trebuit să ştiu că şi tu treceai prin iad.

- Dar te-ai întors la ea.

Ridică din umeri.

- Era acolo, iar tu te făcusei foarte bine înţeleasă că nu mai eşti interesată. Nu m-a atras niciodată violul şi aveam nevoie de o femeie în noaptea aia.

Luce păli. Abia respirând, plină de dezgust, exclamă:

- Te-ai folosit de ea! Ştiai ce simţea pentru tine! Chiar şi eu

am văzut cât era de înnebunită după tine, altfel nu s-ar fi umilit în felul acela. Eşti un demon!

- Exact ce a spus şi ea, spuse Conn plictisit. Era o damă de companie, Luce, şi ceea ce voia de la mine era satisfacere fizică, exact ce a primit.

Luce avea fiecare muşchi încordat, dar până să apuce să riposteze, Conn îi înecă furia într-un sărut pasional. La început s-a luptat cu el, dar în final cedă, lăsându-se ghidată de voinţa lui.

Capitolul 9

Mult mai târziu, când soarele aproape apusese, Conn o trezi cu un sărut uşor pe umăr. Fără să deschidă ochii, Luce îi murmură numele.

- Acelaşi, răspunse el amuzat. Hai, trezeşte-te. Dacă nu te duc acasă, or să apară surorile de caritate să mă întrebe ce-am făcut cu mieluşeaua lor.

- Mă-ndoiesc, spuse ea sec, descoperind că se afla încă în braţele lui. Deşi n-avea chef, ştia că trebuie să se ridice.

- Nu crezi? Atunci, hai să înotăm puţin.

încet, deschise ochii, întâlnindu-i privirea amuzată.

-Acum?

- De ce nu? Pari a avea nevoie de ceva care să te trezească. Dacă te duc aşa, câinii tăi de pază vor şti imediat cum am petrecut după-amiaza.

- Si n-ai vrea asta? întrebă curioasă.

Conn zâmbi.

- Iubita mea, amândouă m-au privit de la început ca pe un cuceritor, un Don Juan. Pe mine nu mă inetresează, dar tu ai fi stânjenită.

- Stii prea multe despre mine, se plânse, ascunzându-şi un căscat.

- De asta nu trebuie să mă mai minţi.

Deşi erau spuse cu calm, cuvintele ascundeau o urmă de amenințare.

- Nu te. nu te-am.

Conn o făcu să-l privească.

- Ba da, Luce. Mi-ai spus că mă iubeşti. Refuz să confund dorinţa pură cu un sentiment ca iubirea. Mă doreşti, mă vrei, tânjeşti după felul în care te fac să te simţi. Lasă dragostea

pentru prostănacii romantici. Aşa, când totul se va sfârşi, nu vei fi atât de rănită încât să te ascunzi ca să scapi.

Simţi cuvintele ca pe nişte bice. Cu buzele lipsite de culoare, spuse cu greu:

- Şi tu.tu cum te vei simţi? Sau ai ajuns la un asemenea grad de cinism, încât nimic nu te mai poate atinge?

- Oh, pot fi atins, adăugă el, surâzând şi privindu-i corpul. Pot, crede-mă. Dar nu apelând la sentimentele mele de dragoste. Căsătoria noastră a fost un gest nesăbuit, atât de ieşit din comun pentru comportamentul meu, încât ar fi trebuit să ştiu că este sortită eşecului. O să ne obosim unul pe celălalt, apoi voi pleca. Eşti suficient de matură acum să ai singură grijă de tine.

Ironia străluci în ochii verzi ai lui Conn, văzându-i revoltarea. Se îndepărtă repede de el şi spuse cu răceală:

- Eşti cel mai arogant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, şi dacă tu crezi că o să-mi petrec următoarele două săptămâni făcând pe una dintre amantele tale, te înşeli. Vreau să merg acasă.

- De ce?

- Pentru că nu vreau să stau aici, cu tine. Dintre toţi.

îşi trăgea hainele pe ea, tremurând de nervi care-i mascau disperarea, încurcându-se când îşi încheie pantalonii. Eşti ceva de speriat! Despotic, crud şi nici atât de deştept pe cât te crezi. Cred că te urăsc!

Furia ei îl amuza. Se ridică fără jenă în faţa ei.

- Semeni mai mult cu Luce pe care o ştiam eu, o tachină el şi o sărută uşor.

Luce izbucni în lacrimi şi realiză că nu putea să-i facă jocul; dacă ar fi locuit cu el ca soţie, chiar şi numai pentru câteva

săptămâni, orice despărţire ulterioară ar fi distrus-o. Dar nu-i spuse asta, pentru că ar fi fost în stare să refuze s-o ducă înapoi la apartament. Si cum era captivă dragostei pentru el, n-ar fi suportat să stea închisă împotriva voinţei ei.

- Oh, Conn! oftă Luce, ţinându-l în braţe şi mângâindu-i cicatricea de pe umăr.

- Eşti sigură că vrei să te întorci acum?

- Da, te rog.

Ca şi cum simţise decizia pe care ea tocmai o luase, Conn o sărută din nou pasional, rănindu-i buzele. Fu copleşită de dorinţă. După câteva clipe, Conn o privi, fără să-i dea drumul din braţe.

- Pentru ce a fost asta? întrebă Luce, atingându-şi buzele tremurânde.

Conn ridică din umeri, iar genele îi ascundeau privirea de prădător.

- Poţi să-l numeşti felul în care mi-am lăsat amprenta asupra ta, răspunse el tăios. Pentru moment, eşti a mea. Arăţi ca o femeie care a fost sărutată cu adevărat, şi-mi place.

Pentru câteva secunde, speranţa se născu în inima lui Luce, dar muri la fel de repede. Ceea ce simţea el nu era o iubire totală, lipsită de egoism, ci un sentiment al posesiei. Numai un prost n-ar fi observat că el considera nevoia pe care o simţea faţă de ea drept o slăbiciune, ceva de care trebuia să scape.

Au mers până la apartament în tăcere. Odată ajunşi acolo, Luce spuse calm.

- Nu mă întorc la tine, Conn.

-Ai îndoieli?

Se vedea că n-o credea.

- Da, mi-e teamă că da.

- De ce?

Adevăratul ei motiv l-ar fi amuzat şi n-avea altul pregătit. Să-i răspundă cu aceeaşi monedă i-ar mai fi uşurat durerea, urând felul în care îl făcea să zâmbească determinarea ei.

- Nu cred că am nevoie de două săptămâni ca să uit de tine, spuse ea cu răceală.

Pentru câteva clipe, s-a aşternut liniştea.

- Mincinoaso, spuse şi se aplecă spre ea, oprindu-se apoi la doar câţiva centimetri de buzele ei. Pulsul ţi-a luat-o razna, iar respireţia ţi s-a înteţit. Dacă te-aş săruta acum ai accepta, ca întotdeauna, şi după cinci minute ai face tot ce aş vrea eu. Aşa că mai încearcă, scumpa mea nevastă pasională.

Avu nevoie de un efort supraomenesc pentru a se putea concentra şi a refuza, dar până la urmă reuşi.

- Şi ce vrea să însemne asta? întrebă Conn

- Doar că nu e suficient, spuse ea încet. Nu vreau două săptămâni care să continue în felul ăsta şi să se încheie cu o cină de rămas-bun.

- Oh, de obicei las ceva mai tangibil drept simbol al faptului că sunt recunoscător, spuse Conn cu răutate.

Tensiunea crescu între ei. Luce simţea că o doreşte şi se concentră pentru a rezista asaltului său tăcut. în final, amintirea Nitei şi a propriului ei dezgust când l-a sărutat ultima oară, o făcu pe Luce să facă faţă.

- Nu sunt de vânzare, spuse încet, întorcând capul, în aşa fel încât el să-i vadă doar profilul.

- Ba da, eşti, dar preţul tău e puţin mai mare decât la altele.

Se sprijini de perete, cu mâinile în buzunare, ca şi cum n-ar fi avut încredere în el însuşi că poate sta departe de ea. Furia lui era vizibilă.

După câteva clipe de luptă surdă, spuse încet:

- Stii că te-aş putea face oricând să vii cu mine.

Tonul ameninţător pe care îi vorbise o făcu să tremure.

- Stiu, dar te-ai plictisi să fii nevoit mereu să mă convingi. Nu eşti obişnuit cu asta, Conn. Majoritatea femeilor te consideră irezistibil.

- Ce vrei de la mine?

Incredibil, dar Luce zâmbi.

- M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu ştiu?

- Da, te-aş crede. Se îndreptă şi continuă cu răceală. Ei bine, atunci asta e. Ne mai vedem.

După plecarea lui Conn, Luce se prăbuşi pe canapea, plângând în hohote.

Când Faith ajunse acasă o găsi tot acolo, bronzată după ziua petrecută la plajă.

- O zi încărcată, nu? întrebă după ce-i aruncă o privire.

Luce suspină.

- Oh, într-adevăr, a fost!

- Spune-mi să tac, dacă vrei.

- Nu, e-n regulă.

Luce o privi cum intră în bucătărie. Sărutul pe frunte pe care i-l dăduse, micile zgomote pe care le făcea prin casă o liniştiră.

- Stii, unul dintre cele mai proaste lucruri în viaţă este să primeşti ceea ce vrei şi să descoperi că nu era deloc ceea ce-ţi doreai. Si dacă sună ca un clişeu, îmi pare rău, dar e purul adevăr.

-Aşa se întâmplă de cele mai multe ori. De asta şi devin clişee.

Faith puse cănile cu ceai pe tavă şi scoase laptele din frigider.

- Să-nţeleg că nu vrei să vorbeşti despre asta?

- Nici nu ştiu despre ce anume trebuie vorbit.

Luce nu era evazivă în mod intenţionat, dar realiza ce dezastru îl reprezenta căsătoria ei. Mintea ei nu putea face faţă tuturor celor ce se întâmplaseră şi n-avea nevoie decât o pauză pentru a putea reflecta asupra evenimentelor. Adăugă sec:

- Vrea să mă mut cu el.

- Şi nu vrei?

- Ba da, vreau, spuse Luce, zâmbind uşor ironic. Niciodată n-am putut să-i rezist. Dacă ar fi vrut să mă aibă în prima oră după ce ne-am întâlnit prima oară, aş fi numărat minutele. El e cel cu scrupule.

Poate că dorea s-o şocheze pe Faith, dar ca şi Conn, deşi din motive diferite, nu putea fi şocată. în timp ce turna apa în căni, Faith adăugă:

- Ceea ce ar trebui să mă surprindă, bineînţeles, doar că, exceptând cruzimea, dă impresia că este un bărbat foarte atent. N-ar fi putut scrie acele piese de teatru dacă ar fi fost un sarcastic total. E posibil să ţină la tine?

- Simte o responsabilitate pentru mine. Când ne-am întâlnit, eu locuiam cu mama mea vitregă, care nu era tocmai persoana ideală pentru a creşte o adolescentă naivă de optsprezece ani. Tatăl meu murise la câteva luni după ce eu părăsisem şcoala. Mi-am petrecut majoritatea vacanţelor cu fosta mea doică, dar a murit şi ea în acel an, aşa că eram complet singură. Nu prea îmi plăceau prietenii mamei mele vitrege, dar era bună cu mine într-un fel mai ciudat, ce-i drept, şi nu-mi impunea nici o restricţie. Mi-a plăcut să descopăr Londra de una singură. Obişnuiam să merg la expoziţii de artă şi la muzee. Oh, îmi plăcea viaţa mea. Şi eram întotdeauna trimisă la culcare la o oră rezonabilă când

mama mea vitregă dădea o petrecere.

- Cum o chema?

- Nita Laurenson. Fusese Nita Rothbury.

Tăcere, până când Faith adăugă pe un ton ciudat:

- Da.. .sigur, am auzit de ea. Chiar şi pe aici reprezenta una dintre bârfele ziarelor de scandal. După cum era prezentată, ai avut noroc că ai scăpat nevătămată.

- Ah, dar n-am scăpat, doar m-am căsătorit cu el şi provoc pe oricine să scape nevătămat din asta.

- Da, înţeleg ce vrei să spui. Căsătoria cu el ar deveni suficient de periculoasă încât să capeţi rafinament într-o singură lecţie.

- Si nu într-o lecţie prea uşoară, spuse Luce încet, luând cana cu ceai.

Privind imaginea idilică a grădinii, Luce zâmbi.

- Si ce-o să faci acum? Te muţi cu el?

Luce ridică din umeri.

- Nu. Nu pot.

- I-ai spus?

- Da.

- Si ce a avut de spus la asta? întrebă Faith încet.

- "Ne mai vedem", răspunse, şi zâmbi sec în faţa uimirii lui Faith.

Ceaiul era fierbinte, mai tare decât de obicei, dar bun.

- Crezi că a renunţat?

Oare renunţase?

- Nu, spuse. Nu, nu Conn. îi sunt datoare şi o să se asigure c-o să plătesc.

Chiar şi Faith fu îngrozită de afirmaţia ei.

- Pare groaznic!

- E un bărbat dificil, dar are propriul lui cod al onoarei. Mă vrea. şi ştie că şi eu îl vreau. El consideră asta o slăbiciune.că ar trebui să o tratăm ca pe o aventură pe care s-o lăsăm apoi să-şi urmeze cursul. Luce surâse ironic. Cu riscul de a dramatiza, cum mă acuză mereu că fac, cred că aş muri.

- Presupun că au murit oameni din cauza unor decepţii în dragoste, dar tu eşti prea puternică pentru a le urma exemplul, spuse repde Faith. Eşti epuizată. Mattie ne-a avertizat să avem grijă. Du-te, fă un duş şi urcă-te în pat. O să-ţi aduc eu ceva de mâncare.

Duşul o ajută să scape de mirosul lui Conn de pe pielea ei; de-ar putea să şi-l şteargă la fel de uşor din inimă şi din minte! Mai târziu, pe când îşi puse o cămaşă de noapte, se strâmbă văzând urmele mâinilor lui pe piele. Nu era un amant blând, Conn, dar ştia cum să-i provoace dorinţa până la punctul unde nimic nu mai conta în afara senzaţiilor pe care i le stârnea, pe care doar el i le putea satisface. Avu suficient timp să se gândească la acele senzaţii în zilele următoare. Se părea că-i acceptase respingerea pentru că, deşi vara sosise, nu mai auzi nimic de el. Reveni la apatia obişnuită, vânătăile se estompară, descoperi că nu este însărcinată şi, totuşi, el nu apăru. Luce mânca puţin, dar suficient cât să nu-şi alarmeze prietenele, dar nici chiar statul la plajă nu-i putea ascunde paloarea feţei. Noaptea stătea întinsă cu ochii aţintiţi în tavan, tremurând de dorinţa abia stăpânită a amintirilor. Chinuită de senzualitatea fanteziilor ei, se frământa; dormea puţin astfel că în fiecare dimineaţă se trezea epuizată. Era o vară fierbinte; trandafirii erau înfloriţi în fiecare grădină, aerul înăbuşitor fiind îmbibat de mirosuri dulci. Faptul că se apropia Crăciunul aglomeră oraşul, mai ales femeile, care deja cumpărau cadouri pentru familiile lor

înainte să-nceapă şcoala. Luce pierdu în greutate, dar refuza să capituleze în faţa dorinţelor care o chinuiau. Nu va deveni una din amantele lui, s-o folosească şi apoi să scape de ea. Dar durerea creştea, la fel şi dorinţa, până când într-o zi, în pauza ei de prânz se întâlni cu Ryan McLeod. O opri şi o salută, analizând-o cu ochi duri.

-Ai fost bolnavă?

-Eu.asta-i.se opri, simţindu-se ca o proastă.

-Hai cu mine, spuse el calm, luând-o de braţ şi conducând-o spre un restaurant din apropiere. Arăţi de parcă ai avea nevoie de o masă bună. Ai slăbit mult de când nu te-am mai văzut.

-Nu chiar. întrebându-se îngrijorată cum dădea doar peste bărbaţi aroganţi, Luce se aşează pe un scaun, îi spuse ce vrea să mănânce şi aşteptă liniştită în timp ce el dădu comanda chelnerului. Câteva clipe mai târziu, privind la un pahar de sherry foarte bun, spuse:

-Nu pot să beau. N-aş mai putea să mă ţin pe picioare şi trebuie să mă-ntorc la magazin.

-Fără masa de prânz? întrebă Ryan. Bea-l oricum, şi spune-mi de ce-ncerci să te-nfometezi.

-Nu fac asta.

-Nu, eşti nefericită şi ţi-a pierit pofta de mâncare. Stii, deşi nu-mi place să mă amestec în problemele altora, va trebui să fac ceva cu voi, cu tine şi cu Conn; Sonia e îngrijorată.

-îmi pare rău. Luce era suspicioasă şi, întâlnindu-i privirea ironică, adăugă repezit. Văd că nu eşti bărbatul căruia să-i placă femeile care izbucnesc în lacrimi, dar dacă vorbeşti despre Conn, asta o să fac.

-Mă-ntreb dacă reputaţia mea ar suporta asta, cugetă el. Oricum, n-ai s-o faci. Spune-mi, îl iubeşti pe scenaristul ăla

arogant?

-Ai tupeu!

El zâmbi, dar întrebă ferm:

- Luce?

Lacrimile o orbiră. îşi suflă nasul, renunţând la aerul sofisticat.

- Bineînţeles că-l iubesc! Dacă nu l-aş iubi, aş accepta ceea ce-mi oferă şi nu mi-ar păsa.

- Si care-i oferta lui?

- Câteva săptămâni împreună, după care divorţul. Goli dintr-o înghiţitură paharul de sherry şi adăugă fioros. îmi vine să-l omor!

- Sentimentul e reciproc, adăugă el sec.

- Ce vrei să spui?

- Seara trecută, a luat cina cu noi. Sonia s-a retras devreme şi după un efort susţinut de a termina o sticlă de whisky, Conn a menţionat în treacăt că data viitoare când te va vedea intenţionează să-ţi arate cine-i şeful.

- Era beat?

Ryan dădu din cap.

- Mi-am dat seama că nu-i în stare să scrie, să doarmă şi, ca şi tine, să mănânce. Când l-am întrebat care-i motivul, mi-a spus, extrem de nepoliticos, să nu mă amestec unde nu-mi fierbe oala. Aşa ai de gând să-mi spui şi tu?

-Trebuie să recunoşti că eşti un confident neobişnuit, spuse Luce, nesigură ce-ar trebui să facă.

-Am remarcat şi eu ironia. Sincer, nu-i stilul meu, dar ţin la Conn şi am sentimentul că mi-ar plăcea şi de tine.

- Şi Sonia e îngrijorată.

Ryan zâmbi, observând nota de sarcasm din comentariul ei.

- Exact. Acum, n-ai vrea să-mi explici şi mie cum de aţi reuşit să complicaţi atât de mult lucrurile?

Incredibil, dar Luce se execută, găsind o oarecare uşurare povestindu-i totul acestui bărbat necomunicativ din faţa ei. Vorbi repede şi la obiect, fără a dramatiza, dar vocea îi trăda emoţiile. Povestea se termină la cafea. Pentru câteva minute, Ryan rămase cu ochii aţintiţi în ceaşcă, încruntându-se uşor. Apoi îşi ridică privirea şi spuse fără expresie:

- Destul de complicat. Ce ai de gând să faci?

- Să mă duc la el, presupun, spuse ea, fără speranţă. Şi să sper că nu se va plictisi de mine. Crezi că e bine?

- Nu prea dau sfaturi, răspunse el încet. Dar cred că ai dreptate, pare singurul lucru pe care-l poţi face. Asta, dacă vrei să fii cu el.

- Da, răspunse Luce la întrebarea indirectă. Vorbind cu tine, mi-am dat seama că nu pot face altceva. Dacă e groaznic să stau cu el, ei bine, viaţa fără el e ca şi cum aş fi pierdută în deşert.

- Foarte bine, atunci, spuse Ryan, uitându-se la ceas. O să fiu în oraş toată după-amiaza. O să te iau de la serviciu.

- Poftim? întrebă Luce, începând să se bâlbâie. Dar.dar, nu pot.. .adică, Graeme trebuie să-mi găsească un înlocuitor.. .nu pot.

- Luce, vrei ca lucrurile să continue în felul ăsta şi cu fiecare zi ce trece să vă fie din ce în ce mai greu amândurora să faceţi acel prim pas?

- Nu, şopti ea.

- Foarte bine.

- O compătimesc pe Sonia. Cu un soţ ca tine şi un frate cum e Conn, e o minune că încă îi mai aparţine sufletul.

Ryan îi zâmbi.

- Bine ai venit în familie.

La şase seara, o lăsă împreună cu valiza în care îşi luase câteva lucruri aproape de golfuleţ. Graeme fusese surprins de cererea ei bruscă de a-şi lua liber, dar soţia lui o putea înlocui, aşa că o lăsă să plece, cu condiţia să se odihnească.

- Sigur nu vrei să te duc până la casă? o întrebă Ryan.

- Nu, răspunse, reuşind să zâmbească. M-ar putea face să plec cu tine înapoi. Urează-mi noroc, Ryan.

- Nu cred că ai nevoie, spuse el zâmbind şi aplecându-se s-o sărute pe obraz. Haide, du-te!

Era un drăguţ, se gândi Luce în timp ce se apropia de casă. Pe lângă acea cruzime, era şi o bunătate în Ryan pe care Conn n-o avea; dar nu era corect ce gândea. Conn fusese crud cu ea. Dar şi foarte înţelegător. "Doamne, sper că fac ceea ce trebuie", gândi Luce. Până ajunse la casă, valiza părea a cântări o tonă, şi ea era atât de nervoasă, încât se sperie de un mic animal de pe marginea drumului.

Casa se afla într-o linişte totală, era foarte cald, chiar şi la umbra copacilor pohutukawa. Strigă, dar nu primi răspuns şi realiză că nu era nimeni. Ridică din umeri şi intră până în dormitor, unde se apucă de despachetat. îşi luase numai pantaloni scurţi şi tricouri; un impuls o făcuse să împacheteze şi un neglijeu sofisticat, iar acum îşi muşcă buzele când îl văzu şi-l atârnă în dulap. Se simţea lipicioasă şi în mod normal ar fi făcut un duş, dar o chema marea. Puse mâna pe o pereche de bikini, dar după câteva clipe de ezitare se dezbrăcă şi se înfăşură doar într-o eşarfă. Apa era călduţă şi o copleşea cu mângâieri de mătase. A stat ceva vreme în apă până s-a hotărât să se îndrepte spre plajă. Până să apună soarele, era deja îngrijorată.

Cu siguranţă, nu se dusese la plimbare aiurea, pe dealurile din împrejurimi. Nu, nu şi-l putea imagina pe Conn făcând aşa ceva. Poate că ieşise pe undeva, prin oraş. Aruncă o privire în garaj şi observă că maşina lipsea. Poate la Sonia, ceea ce pe Ryan, cu umorul lui sarcastic, l-ar fi distrat. Luce şi-l imagina purtându-se perfect normal toată seara. între timp, i se făcu foame. Găsi în frigider friptură rece şi salată; realiză că era prima masă adervărată pe care o avea de aproape o săptămână încoace. Până la miezul nopţii, aţipi de două ori, trezindu-se de fiecare dată tresărind şi cu gâtul înţepenit. " La naiba cu asta" îşi spuse, şi se duse în dormitor, îmbrăcă o cămaşă de noapte şi se urcă în pat. Şi, ciudat, adormi imediat. Când s-a trezi era ziuă, iar Conn stătea pe marginea patului, bând cafea şi uitându-se la podea de parcă ar fi vrut s-o execute. Pentru o clipă Luce nu-şi aminti unde se afla, iar mişcarea ei bruscă îl făcu pe Conn să se întoarcă.

- Bună dimineaţa, spuse el formal, fără să i se citească vreo reacţie pe faţă.

- Bună dimineaţa.

- Ţi-am făcut cafea.

- Mulţumesc.

Cât pe ce să verse cafeaua pe el de la atâtea formalităţi politicoase. în lumina soarelui puternic, Conn era întunecat, ameninţător. Luce se înroşi şi mâinile începură să-i tremure. Ca să ascundă asta, luă cana de cafea. Nu ştia ce să spună. Evident, Conn n-avea de gând să accepte ceea ce-i oferise, altfel ar fi trezit-o când a venit în pat.

Si ce însemna asta pentru ea? Capitularea ei fusese inutilă, asta însemna.

- Cine te-a adus aici?

- Ryan, spuse, surâzând ironic.

- Trebuia să-mi dau seama. Apoi a venit acasă, s-a schimbat şi a scos-o pe Sonia şi pe copii la un grătar.

-Acolo ai fost?

- Da. Si şi-a petrecut întreaga seară jucând perfect pe Ryan McLeod.

- Sunteţi la fel. Biata Sonia.

- El te-a convins să vii aici? Părea o întrebare lipsită de importanţă.

Pentru o clipă, fiecare din muşchii lui Luce se încordară.

- Nu. Doar m-a adus cu maşina.

- Bine. Nu e nevoie să se implice şi alţii în treburile noastre. Apoi, ca şi cum s-ar săturat, Conn îşi puse cana pe măsuţă, o luă şi pe a ei şi adăugă: totuşi, de ce ai venit, Luce? Spune-mi adevărul de data asta.

- N-o să mă crezi.

- încearcă-mă.

Luce suspină, privindu-şi mâinile. Fusese foarte cald peste noapte şi era acoperită doar cu un cearşaf. Pe sub el, pielea ei se întrezărea uşor bronzată, catifelată.

- Pentru că vreau să fiu cu tine, spuse ea obosită. M-am săturat de certuri. Asta fac de la noaptea nunţii noastre. Presupun că te iubesc şi nu mai am nici un pic de orgoliu.

- Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Luce zâmbi.

- Suferinţa.

în lumina de dimineaţă atât de curată, cuvântul spus cu atâta simplitate părea ridicol, chiar obscen. Conn o privi pe sub gene.

- Si te aştepţi să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi?

Doamne, cât îi plăcea s-o rănească!

îşi muşcă buzele înainte să răspundă.

- Nu, am învăţat lecţia pe care mi-ai predat-o. N-o să te rog să-mi dai mai mult decât vrei. Apoi, încercând să zâmbească, continuă. Mi-ai spus că va trebui să mă târăsc. Ei bine, Conn, mă târăsc.

- Ţi-e foarte simplu să vorbeşti.

Luce păli, realizând deodată ceea ce-i cerea. Nemulţumit de capitularea ei verbală, Conn voia un exmplu concret prin care să-i demonstreze asta. Ridicând capul, Luce întâlni o privire dură, nemiloasă, şi atunci ştiu că dacă eşuează acum, poate să-şi ia la revedere de la orice viitor împreună cu el. Niciodată n-o crezuse că-l iubeşte, iar ceea ce se petrecuse între ei nu făcuse decât să-i întărească aceste convingeri. Şi avea motive; fusese imatură în momentul în care s-a confruntat cu dezvăluirile Nitei şi fuga ei fusese reacţia unui copil rănit. Avea toate motivele s-o considere naivă, insuficient de matură pentru a face faţă unei relaţii. Dar îi dădea o şansă, dacă avea suficient curaj pentru a se folosi de ea. îl privi neliniştită pe sub gene, cu buzele deodată uscate. Purta un halat; era viril, mare, dar dur. Nici o urmă de tandreţe. N-o iubea, dar o dorea, iar ea trebuia să se mulţumească măcar cu atât.

- Ce vrei? îl întrebă.

Zâmbi.

- Acţiune, Luce. întotdeauna ai ştiut foarte bine să explici ceea ce simţi, dar când e momentul să demonstrezi prin fapte acelaşi lucru, nu mergi până la capăt. Arată-mi cât de mult mă iubeşti.

- Ok.

Dacă l-a surprins, nu va şti niciodată, căci n-a avut nici o

reacţie. Foarte încet, şi-a desfăcut nasturii de la cămaşa de noapte, apoi şi-a dat-o jos. îl privi şi zări dorinţa în ochii lui; surâzând, îşi ascunse uşurarea. Faptul că dormise lângă ea fără s-o trezească, o îngrijorase, dar foamea din ochii lui îi spunea că nu încetase s-o dorească.

- Eşti prea departe, spuse ea încet.

-Atunci, vino mai aproape.

Oh, n-avea de gând s-o ajute. Pentru o clipă, o cuprinse mânia. Apoi îl trase lângă ea. Inima lui Luce bătea nebuneşte. îl cuprinse în braţe şi-i spuse:

- Conn, am nevoie de tine atât de mult. Te rog, nu mă trimite din nou în întuneric.

El îi sărută pielea fină ca mătasea şi întrebă:

-Aşa a fost pentru tine, Luce? îmi spusesei că revenirea memoriei te-ar fi trimis într-un abis întunecat.

- Nu, era conştientizarea faptului că te-am dezamăgit, că te-am pierdut.

-Oh, Doamne! cuvintele parcă fuseseră smulse din el.

O strânse puternic în braţe, aproape insuportabil, dar întoarse capul. Nu se bărbierise, şi făcând acea mişcare o răni, dar Luce nu spuse nimic.

- Dacă te am acum, n-o să-ţi mai dau drumul niciodată, îi spuse el tulburat. Crezi că ai rezista o viaţă aşa, Luce? Nu pot să-ţi promit că voi fi altfel decât extrem de posesiv şi probabil voi scoate flăcări doar dacă un bărbat îţi va zâmbi, dar mă voi strădui să te fac fericită.

- Doar să fiu cu tine sunt fericită.

Era foarte calm, apoi spuse încet:

- Pentru cât timp, Luce? Până când pasiunea va dispărea, aşa cum e şi normal?

Uimită de schimbarea lui de atitudine, ştia că ceea ce avea să spună acum putea fi momentul decisiv pentru un viitor împreună. Trebuia cumva să-l facă să înţeleagă ce era în inima ei.

- Dacă dispare, atunci, cu siguranţă, vor fi alte lucruri care să-i ia locul, şopti. Faptul că am fi împreună o viaţă n-ar crea nişte legături de alt tip, dar la fel de puternice? Vreau să am copii cu tine, Conn, să-i văd crescând, se le creez un cămin. Un cămin aşa cum nici unul dintre noi n-a avut. Ochii i se umplură de lacrimi. Simţea cum îi curg pe obraji în şiroaie şi-şi îngropă faţa în părul lui. Dar nu mă deranjează dacă nu vrei o astfel de viaţă, continuă ea tulburată. Vreau doar să fiu cu tine. Te rog! Mă simt vie doar în prezenţa ta.

Conn nu spuse nimic şi după câteva clipe de linişte, Luce adăugă:

- Stiu că nu mă iubeşti.

- Luce, prostuţă mică! M-am îndrăgostit de tine din prima clipă, gemu el, privind-o.

Ca un puşti de douăzeci de ani. Până peste cap.

Luce nu-şi putea crede urechilor:

- Dar n-ai spus niciodată.. .n-ai...

- Bineînţeles că nu, zâmbi Conn.

Luce ştia că ar trebui să fie fericită. Doar îi spusese ceea ce-şi dorea de atâta vreme, încât se resemnase cu gândul că nu va auzi niciodată asta.

Dar în timp ce-l privea, nu simţea altceva decât o oboseală amestecată cu uimire.

- De ce? întrebă. De ce nu mi-ai spus?

- Pentru că nu simţeai acelaşi lucru.

- Ba da.ba da, simţeam!

El clătină din cap, mângâind-o pe frunte.

- Nu, nu simţeai. Te-ai aruncat cu capul înainte în momentul în care ai simţit prima atracţie fizică puternică. Nu te condamn pentru asta; la optsprezece ani, nu prea poţi simţi altceva. Erai plină de viaţă, doritoare, fermecătoare şi te doream mai mult decât dorisem altceva în toată viaţa mea.

Dar nu m-aş fi căsătorit cu tine dacă nu te-ai fi aflat în acea companie şi dacă ţi-ai fi eliberat frustrările în alt mod. Dacă ai fi avut o familie normală, aş fi aşteptat până când acea atracţie s-ar fi transformat în dragoste, probabil după ce ai mai fi avut vreo două sau trei aventuri. Din nefericire, n-aveam atâta timp.

Luce încă nu-l putea crede, deşi explicaţia lui fusese foarte clară.

- Dar erai amantul Nitei, spuse ea încet.
- Până când te-am întâlnit pe tine.
- Dar. a spus că încă erai şi n-ai refuzat-o.
- încearcă să înţelegi cum stăteau lucrurile. Trebuia să fac faţă cumva sentimentelor pe care le aveam pentru tine.

Nu mai simţisem niciodată aşa ceva şi mai mult decât orice voiam să te iau de nevastă şi să te protejez, doar că ştiam că nu era corect faţă de tine. Putea foarte uşor să-ţi treacă această pasiune la fel de repede cum apăruse.

La optsprezece ani nu-ţi prea poţi controla emoţiile. Şi aş fi murit să te pierd. Apoi era şi Nita. în afara faptului că era mama ta vitregă, fusese foarte generoasă şi fără pretenţii. Nu voiam s-o rănesc mai mult decât era nevoie.

Luce înţelese pentru prima oară în ce fel participase la distrugerea căsniciei lor.

- Am ameninţat să mă port ca o proastă, iar tu ai venit ca

Făt-Frumos şi m-ai salvat.

Conn râse, în timp ce-i dezmierda umerii, gâtul şi obrajii.

- Da. Când Nita a apărut ca vrăjitoarea cea rea, în noaptea nunţii noastre, mi-a fost de-ajuns, mai ales că vedeam cum crezi tot ceea ce-ţi spunea.

Aşa că m-am purtat cât am putut de urât, simţind că aveam doar de pierdut, toţi trei.

- Ceea ce s-a şi-ntâmplat, mulţumită prostiei mele.

- Nu, datorită prostiei mele. Stiam în ce fel erai capabilă să te implici, cu toate astea tot m-a durut când te-ai purtat ca o adolescentă. O strânse din nou la piept, în timp ce-i adăugă.

Nu cred că vei şti vreodată cum a fost să fac dragoste cu tine şi să nu primesc nici un răspuns.

Dacă n-aş fi plecat, te-aş fi violat. Cel puţin mai raţionam cât să-mi dau dau seama că dacă aş fi făcut asta, aş fi distrus orice şansă de a mai face această căsătorie să meargă.

- Eram atât de frustrată, spuse, sărutându-i umerii şi gâtul până când îl făcu să tremure şi o opri.

- O clipă, spuse el tulburat.

De data asta vreau să fie perfect pentru amândoi, eliberaţi de orice urmă a trecutului.

Luce zâmbi, privindu-l pe sub gene şi atingându-i coapsa, bucurându-se de reacţia pe care o avea la atingerea ei.

- Vrăjitoareo, şopti el, ţinând-o liniştită. Nu, vorbesc serios. Mai e ceva ce ai vrea să ştii?

- Ce făceai cu Nita în noaptea când a murit? întrebă, trecând cu degetele peste cicatricea de pe umăr.

- Eram amândoi la o petrecere. Oh, nu împreună. Era drogată, luase marijuana, cred, aşa că am dus-o acasă. Asta a fost tot. N-am fost la ea în noaptea nunţii noastre, te-am minţit

în privinţa asta. M-am plimbat pe străzi şi într-un sfârşit m-am hotărât să mă întorc şi să-ţi spun adevărul.

Când am ajuns acolo, nu te-am mai găsit.

Ceva în felul în care vorbise, îi dezvălui dezamăgirea pe care probabil o simţise.

- Am crezut că doar eu am suferit, suspină ea. Oh, Conn, îmi pare rău pentru tot!

- Mie nu. O sărută pe frunte. A fost şi vina mea. Aş fi putut să ne salvez pe amândoi de multă suferinţă dacă aş fi fost deschis cu tine. Am un caracter dificil, draga mea şi nu-ţi pot promite să mă schimb peste noapte.

- Nu vreau să te schimbi.

Luce se odihnea cu capul pe pieptul lui, surprinsă de faptul că deşi stăteau unul lângă altul, puteau vorbi calm şi serios. Simţea căldura plăcută a trupului lui, puterea şi parfumul pielii lui, dar era foarte relaxată. în curând vor face dragoste şi va simţi din nou acel val de senzaţii uluitoare. Dar nu era momentul încă. Acum era suficient să stea să discute şi să scape de toate poverile trecutului; să se simtă în siguranţă şi iubită.

- îmi placi aşa cum eşti, spuse zâmbind, dar mai serioasă decât fusese vreodată. Te iubesc aşa cum eşti. Dar de ce erai atât de distant când în cele din urmă mi-am adus aminte? Mi-ai spus că nu simţeai pentru mine nimic mai mult decât dorinţă şi că-ţi eram datoare pentru tot ce făcusei. De ce?

- Voiam să mă iubeşti. Am ştiut din prima clipă în care te-am revăzut că atracţia fizică era mai puternică decât oricând. Nu-ţi poţi imagina cât mă durea să văd că te lupţi cu mine. Vedeam teama şi mânia din ochii tăi, dar vedeam şi dorinţa pe care nu puteai s-o ascunzi. Asta mi-a dat speranţă. îmi era teamă de momentul în care ţi-ai fi adus aminte.. .apărea şi posibilitatea

să-ţi revii şi să mă deteşti. Aşa că te-am sărutat şi am făcut dragoste cu tine, încercând să te fac să nu-mi poţi rezista.

Ea surâse.

-Ai fost rău.

- Nici pe departe la fel de rău pe cât aş fi putut fi, spuse, dezmierdând-o. Dar când ţi-ai adus aminte, părea că am dat câţiva paşi înapoi. Pe mine mă urai, iar pe tine te dispreţuiai. Ţi-am dat timp să-ţi revii din şoc, şi am făcut iar dragoste, dar ştiam că nu scăpasem de toate problemele.

Te iubeam mai mult decât am crezut vreodată că e posibil să iubeşti o femeie; mă doreai, dar mă urai, descoperind în tine acelaşi lucru pe care-l dispreţuiai la Nita.

- Si la Jolie. N-ar fi trebuit să fie surprinsă de faptul că-i citea gândurile cu atâta uşurinţă, dar era. De unde ai ştiut?

- Stiu cum gândeşti, spuse el, mângâindu-i contururile corpului.

Luce se înfioră, dar trupul îşi cunoştea stăpânul, mişcându-se în
acelaşi ritm cu el, folosindu-se de toată sexualitatea pe care o adusese la viaţă pentru a-l face să-şi piardă controlul. Sărutul a fost dureros, dar în acelaşi timp satisfăcător; o contopire a buzelor ce marca posesia pe care o exercitau unul asupra celuilalt. Iar mâinile lui lucrau cu mişcări de profesionist.

- Te rănesc.

- Nu-mi pasă.

Conn zâmbi, dar atingerile i se domoliră, devenind mai tandre, apoi spuse:

- Ei bine, asta-i tot. Voiam să capitulezi în totalitate. A fost un test, dacă vrei să-i spui aşa. Am simţit că singurul mod în care mi-ai putea dovedi că mă iubeşti cu adevărat, era să renunţi

complet la orgoliu. A fost un pariu, dar am câştigat. Aseară ai venit aici. Când am intrat, erai întinsă pe patul meu. Eu. se opri, odihnindu-se lângă trupul ei.
Dulcea mea bucurie, aş fi putut plânge de uşurare. Eram îngrozitor de obosit, aşa că m-am întins lângă tine, iar tu te-ai cuibărit în braţele mele şi părea cel mai normal lucru să adorm simţindu-ţi respiraţia şi căldura corpului alături de mine.

Se lăsă o lungă tăcere până când Luce spuse:

- Totuşi te-ai purtat la fel de crud cu mine când m-ai trezit.

- Ca de obicei, dimineaţa a adus cu ea îndoiala. Trebuia să te mai încerc puţin, doar ca să fiu sigur că ştii ce faci.

Se întoarse pentru a căuta ceva în sertarul de lângă pat. Luce rămase liniştită, abia respirând, tulburată de dorinţa ce se citea pe faţa şi în vocea lui. Pentru câteva clipe duritatea de pe figura lui dispăruse. Păruse vulnerabil. Suna ca un paradox. Conn. vulnerabil? Şi totuşi, aşa fusese, şi atunci a ştiut cât de mult o iubea. Iar această descoperire glorioasă o înspăimânta şi înveselea în acelaşi timp, încât ar fi plâns de fericire.

- Uite, spuse Conn. în palma lui stătea inelul de aur pe care i-l dăduse la nunta lor, în urmă cu doi ani. Când ţi-am pus acel inel cu rubine pe deget, prima oară în magazin, am sperat că poate-ţi va trezi vreo amintire. Mi-a plăcut cum arăta, şi cum n-am avut un inel de logodnă, l-am cumpărat.

- Unde e? întrebă cu voce joasă.

Le ţinuse împreună.

- Dacă nu-ţi place, putem să luăm altul.

- îmi place foarte mult.

Lacrimile i se scurseră pe obraji când se aplecă să-i sărute mâna, de care îşi apropie apoi obrazul, într-un gest ce dezvăluia cât de impresionată fusese.

- Oh, Doamne, Conn, să nu mă mai părăseşti. N-aş suporta.

Conn se întinse pe perne, trâgând-o deasupra lui, şi spuse mângâind-o:

- Niciodată. Promit, niciodată.

O sărută încet pe încheietura mâinii, apoi urcă spre umeri, provocându-i din nou senzaţii profunde.

- Te iubesc, murmură ea.

-Aş muri pentru tine.

Pe faţa lui se citea pasiunea şi dragostea pe care nu şi-o mai ascundea. Luce îşi dorea să-i dăruiască tot, pentru a-l recompensa pentru pierderea din ultimii ani, şi primi la rândul ei acelaşi răspuns.

Sfârşit